

આગા હશર કાશમીરી કૃત્યે

આધીતો ઉદ્ધ જેલ.

પુખ્ત સૂરત પલ્લા.

આખો નાટક ગાયન ભાષણ સાથે

જાણી પ્રસિદ્ધ કર્તા.

દલાલ જેઠાલાલ વાડીલાલ શાહ પ્રધર્મ એન્ડ કંપની,

કે. સારંગપુર તળીયાનીચે—અમદાવાદ.

આટલી ૧ લી.

સન ૧૯૧૧

પ્રત ૧૦૦૦

કીમત આઠ આના.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૌંપીરાઝિટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૩૫૨૦

વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ ખૂબસૂરત બલ

વિષય ૬- : ૨- ૪

આગા "હશર" કાશમીરી કૃતનો.

જાણીતો ઉદ્ધૃત ખેલ

પૂવસૂરત

ખલા

આખો નાટક ગાયન ભાષણ સાથે

છાયાની પ્રસિદ્ધ કરનાર

શાહ અધર્મ એન્ડ કો.

બુકસેલર એન્ડ પબ્લીશરસ

કેકાલુ પાંચકુવા ગા—અમદાવાદ.

—૧૯૬૬—

આવૃત્તિ ૧ લી.

સને ૧૯૬૬

પ્રત ૧૦૦૦

— અમદાવાદ—પીરમશાના રોજ પાસે શ્રી રાત્રસાગર પ્રિન્ટીંગ
પ્રેસમાં પંડિત ખોશાભાઈ ચકુલાઈએ છાપા.

કીમત ૮ આના.

ખખસરત ખલાનાં

નાટકનાં પાત્રો

પુરૂષ પાત્રો.

તોફીક શ્રીચિન્ન બાદના મરહુમ
શાહ બિજસનો મુખ્ય
વકાદાર જમાદાર તાહે-
રનો પતિ.

કહેરમાન મરહુમ શાહ બિજ-
સનો વકાદાર સરદાર

કલુબેગ બેવકા સિપાહસાદાર
શમશાનો મદદગાર.

તુગરલબેગ કલુબેગનો બેટો.

શહરઆર તુગરલબેગના તાબાનો
ફોજ અમલદાર (લેફ્ટ
નન્ટ) તસનીમનો આ-
શક-પાછળથી ધણી.

સાહેબ મરહુમ સાહ બિજસ-
ને બાલક બેટો.

રસીદ તોફીકનો બાલક બેટો.
બેરશાહ જમાદાર ડાહીનો ધણી
માશાઆલ્લા શહરઆરનો નોકર
મુલતાણીનો ધણી.

ડુંગ્રબાજ પાગલખાનેમાંથી નાસી
છુટેલો ચક્રમ.

મુશિકલ આના નં ૧ શી
રીને ધણી.
નં ૨ મુશિકલઆસાન
નંબર ૧ નો કોકો.

કમીશન એજન્ટ ધી દન્ડિયન
મેરેજ કંપની
લીમીટેડનો એજન્ટ

હુશામ તોફીકનો વકાદાર નોકર

સ્ત્રી પાત્રો.

શમશા શ્રીચિન્નબાદની મુલતાના
મરહુમશાહ બિજસની
રાજલોભી દગાબાજ
બહેન.

માહેરા તોફીકની ઓરત (વકાની
તસવીર)

તસનિમ એક અમીરબાદી...
શહરઆરની બધરી.

ડાહી બેરસાલ્લાની મુધરેલી

અને ઉગડિ બધરી.

મુમતાજ માશાઆલ્લાની મુધ-
રેલી ઉગડિ બધરી.

શીરી મુશિકલઆસાન નં. ૧
ની બધરી.

નેકા દુનિયાને સારે રસ્તે
ચલાવનારી શક્તિ.

બદી દુનિયાને ખુરે રસ્તે
ચલાવનારી શક્તિ.

પૂબસૂરત બલા

ડામા ત્રીન બાબકા.

ભાગ પહેલા—પરદા પહેલા

મહેલ

ગાના—રખડી શાન ન્યારી ન્યારી બજારી

તોરી કહાની ધરધર મન માની જાની

યકતાઇ ચતરાઇ પ્યારી પ્યારી સારી—રખડી

હય જહાંનમેં ચેહ કામ કરના નેકાપે

બ દોંકા ધ્યાન ધરના

કોઇ કામસે મુદામ ડરના

હવસ, કપટ, કરત, શીરત છલકી મારી દુનીયા સારી

બદકારી નરનારી હર પ્યારી—રખડી

નેકી—ખુદાવંદ કા જલાલ હો ! મુકદ્દસ હય વોહ ખુદા જે આદ-
મકે સરકશ ઐર બાગી બેટોં કા મહેરબાન બાપકી તરહ
પ્યાર કરતા હય ! મુબારક હય વોહ ઇનસાન જે સાદે દિલ
ઐર પુરી સચ્ચાઇ કે સાથ ઇસ્કી ઇતાઅત ઇખત્યાર કરતા
હય. અય ગુમરાહ હસ્તી, જે અધી ઐર દિવાની બની
હુઇ તપાહી કી ગારમેં ઘેરી જા રહી હય, આ, રૌશની
કી તરફ આ ! ખુદા કા રહમ તેરી પુકાર પર કાન લગાયે
હય; ઇસ્કી તુઝે જોદ મેં બેને કે લીયે મુહબ્બત કે બાબુ
ફલાયે હય—

શબ્દેશ્વર.

જીસ રાહમેં હૈ દોકરે વોહ રાહ અપ ઇનસાન ન ચલ.

જુર્મે ગુનાહ કે બોઝસે વના ગીરેગા મુંહકે બલ,

તારીકીયાં હય હર તરફ—અધાં ન બન અબ બી સંબલ,

ઇમાનકા ફાનુસ લે, ઉસમેં જલા શમઅે અમેલ.

મુઠ, ભાગ, જોડ આ ઇસ તરફ, તાકત અબી હય પાડમે.
આરામ, રહત, જીંદગી, રાખ હ પુણી પ્રી છાંવમે.

બદી—મયેં હું, જહાંકા ખુશી મયેં હું !

नेही—दुःखाही मुरसीगत—मुघ और मनसात के बीचमे दियार !

५६१—दुन्याही किसमत मेरे हलने लाथमे आर उसकी दुःख
 मेरे पाये लाथमे ! अथ तुम सपने जे पिछिस्त की उमीद
 में दुन्या को होख्य पनाय दुये हो आव, मेरी तरफ आव,
 मेरा दरवाजा पटपटाव मेरी सपनाव के जाहल मोती पर-
 साकर तुम्हारे दामनको भावामाल कर दैजे !

ਜੇ ਗੰਮੀ ਪਏਵੁਮੇਂ ਏ ਯਾਰ ਮਾਯੋਯਰ ਵਹਮਾਂ ਏ ਪਾਸ,

मेरुपर वसन्त जीवत ते एरुमपर व्याधा विभास.

तवेरते ह्यं मरुतीये मशरुत मे' यस्य रंजीन इवास.

ચારણી ગુણગ્નર હો. ગદીશિ મે' હો મયદા ગિલાસ.

ਪਸ਼ੁ ਧਰੀ ਜਨਮਿ ਲਏ, ਪਾਤੀ ਪਸਪਸਾ ਐਰ ਵਡਮ ਲਏ,

જા, પદ્મ, પી અવશ કરે અગર તુ જીહમ હય.

नदी—जुड़ी तु अंदमी के छल्लत, मुसीबत और पोइनाके
मौत के सिवा कुछ नहीं हो सकती.

બહી--ચુપ તુમી મેરી તરફ આનેવાસોંકા અપની તરફ જુલાતી હય.

नेमी—आर तु नेमी राह यक्षने वालों प्रा जहन्नम डे अंधेरे
गारमें गिराती हय-

थरी—तुं नडोती तो दुन्या में मिलिस्तान भगल आता.

नेमी—और तु नहोती तो पुत्र जहन्नममें पायदाही न करमता.

બાદી—નેકી લગાઈ છે.

ਨਦੀ—ਪਰੀ ਧੁਰਾਣ ਛਾਣ

ગાના—છોડ છોડ મોસે નકર છકર નક્ટ નીકર.

ક્રમતર યુનાઉ મનાઉ

કહેનામાન અથ હયવાની દીવાની

તજકર સજકર કીતની મંથ સમજાઈ—છા:૩

ਕੁਝਸੀ ਤਨਕਰ ਰੀਜਨਕੀ ਯਨਕਰ ਕੁਝਾ ਏਥ ਦੀਲਮੇ ਠਾਨੀ
 ਏਥ ਸਮਝਕਰ ਆਤ ਸੁਨਕਰ ਓਡਤੁ ਏਥਵਾਨੀ
 ਪ੍ਧਾਰਸੇ, ਮਾਰਸੇ ਪ੍ਧਾਰਸੇ, ਯਨਰਸੇ ਦੀਪਲਾਭੀ—ਓਡ

ਯਦੀ—ਦੁਨ੍ਧਾ ਆਸ਼ਕੋ ਡਾ ਯਾਗਰ ਏਥ ਏਸੇ ਡਾਢ ਮੇਰਾ ਯਰੀਦਾਰ
 ਏਥ, ਡਾਢ ਤੇਰੇ ਤਲਯਗਾਰ ਏਥ.

ਸ਼ਯੇਰ,

ਅਯਰ ਨਕਰਨ ਏਥ ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਕਾਂ ਡਾ ਤੇਰੀ ਸੁਰਤਸੇ,
 ਤੋ ਮੁਝਸੇ ਕੁਝੁ ਲੜੀ ਏਥ, ਯਨ ਲਰ ਅਪਨੀ ਡੀਸਮਨਸੇ

ਨੇਝੀ—ਯੇ ਆਯ ਯਨਨਤੇ ਏਥੇ ਦੁਨ੍ਧਾਡੀ ਦੁਰ ਤੁਝਡਾ.
 ਏ ਯਥੇ ਏਥੇ ਯੇ ਦਿਰਸੇ ਅਝਲੋ ਸਫਰ ਤੁਝਡਾ
 ਏਸ ਰੋਯ ਰੋਸ਼ਨੀਮੇ ਦੇਯੇਯੇ ਸਕਦ ਤੇਰੀ
 ਨਕਰਤਕੀ ਡੋਡਰੋਸੇ ਏਥੇਯੇ ਦੁਰ ਤੁਝਡਾ

ਯਦੀ—ਨਾਫ਼ਾਨ ਕਮੀ ਅਧਸਾ ਨ ਏਯਾ ! ਕੁਝਾ ਤੁ' ਨਵੀ ਯਨਨਤੀ
 ਡੇ ਦੁਨ੍ਧਾਡੀ ਮੀਟੀ ਯੁਧ ਗਰਭ ਐਰ ਲਾਜਯ ਡੇ ਧਾਯੀਸੇ
 ਗੁਧੀ ਗਢ ਏਥ--

ਸ਼ਯੇਰ.

ਯਯ ਨਲਕ ਏਰ ਐਥ ਰਾਯ ਏਨੇਡਾ ਮਧ ਤੈਧਾਰ ਏ,
 ਯੋਢ ਮੇਰੇ ਯੁਧ ਯੁਧ ਏਥੇ, ਮਥੇ, ਏਨਡੀ ਯੁਧੇ ਯੇਧਾਰ ਏ,

ਨੇਝੀ—ਯੁਧੀ ਤੇਰਾ ਏਰ ਲਕਸ਼ ਅਫ਼ਾਵਤਸੇ ਯਰਾ ਏਥ,
 ਦੁਨ੍ਧਾਡਾ ਯਮਨ ਮੇਰੀ ਡੀ ਡੋਸ਼ਿਸਸੇ ਏਰਾ ਏਥ.

ਯਦੀ—ਯਸ ਯਥੇ ਡਰ ਡੀਯੋ ਡਾਢ, ਏਥ, ਮੇਰੇ ਆਸ਼ਕਡਾ ਡਾਢ.
 (ਫ਼ਲਾਟਨਾ ਫ਼ਟਨਾ, ਮਥੇ ਐਰਤਡਾ ਸਾਰਾਯ
 ਪਾਏ ਦਿਯਾਯੁ ਏਨਾ. ਸਮਿਸ਼ਕਰੋਡਾ ਗਾਨਾ.)

ਨੇਝੀ—ਸ਼ਰਫ਼ ਏਥੇਯਾ ਮਧ ਫ਼ਾਰਤੀ ਏ ਯਾ ਤੁੰ ਫ਼ਾਰਤੀ ਏਥ,
 (ਫ਼ਲਾਟ ਡਾ ਫ਼ਟਨਾ ਐਰ ਸਮਸ਼ਾਡਾ ਆਖੀਸ਼ਾਨ
 ਮਧਾਨ ਮਧ ਯੋਧਫ਼ਾਰੋ ਡੇ ਨਯਰ ਆਨਾ.)

ਯੋਧਫ਼ਾਰ—ਯਲਾਏ ਡਮਰਾਢ ਕਮਾਏ ਡਮਫ਼ਮ ਅਫ਼ੁਯੇ ਮਾਨਿਨ੍ਧ ਯਨਰ
 ਸਰ ਪਰ !

ਦੁਸਰਾ—ਯਮਾਨਾ ਡਮੀ, ਫ਼ਲਕ ਮਫ਼ਾਰੀਯ, ਲਪਫ਼ਰ ਯਥੇ. ਸਿਤਾਰਾ
 ਯੋਧੇਰ

૧ લા—નસિબ દરખાં કળ મગસરાં કદર સુનાખ્યાં હો બખત
માવર !

દુસરા—સહાબ કુલજુમ ફિદા કદમપર, જરો જવાહીર નિસાર
સરપર !

૧ લા—વિકાર હર સિમ્ત છ રહા હય, કિલોકો અજમત દયા
રહી હએ !

દુસરા—હજુર તશરીફ લા રહે હયે. ખડે હો ખુદામ સર
કુકા કર !

શમસા—વોહ બાગા મુજરીમ કયા કયા કહેતા હય ?

કતલુ—શમસા ઉસકી હદ ચૌર નફરત ઉસે ગારત કર રહી હયે ?

શમસા—જાવ, ઉસ હદદી કુતોકા મેરે સામને લાવ હદ કિસ્સે ?
ઉસ ઐરતસે જે તુફાની સમન્દરકી તરહ ગુસ્સેમેં દિવાની
હો જાતી હય—ગિસકે આગે આજ તમામ સલતનત
મુજરિમેં કી તરહ થરરાતી હય જે દમ કે દમમેં આંધીકી
તરાહ બલાયે નાગહાની હો જાતી હય. અગર પહે રાહપર
નહીં આયા તો ઇસકો ઇસ દુન્યામેં જીનેકા કોઈ હક
નહીં હય !

(કતલુકા તો શીકોકા પા-ખ-જંહર લાતા)

શમસા—કયું તોફીક. કિસ હાલમેં હય ?

તોફીક—કિસ હાલમેં હય; શેર લાજ્દગી જાલમેં હય ?

શમસા—સરકશ—

શેએર.

કયું ત્યાહી લા રહા હય અપને ઇન્ને જાહ પર,
છોડ દે ગુમશાહી; આજ અખબી સીધી રાહ પર,

તોફીક—દુન્યામેં સચ્ચી ઐર સીધી રાહ ફકત નેકી હય જે
કાંઈકે દરવાજેસે નિકાલ કર કયામતકે મયદાનસે હોતી હુધ
મિલિસ્તકે દરબારમેં પહુચાતી હય, બાકી હરએક રાહ
ટોકરે ખિલાતી, કંતોમેં ફસાતી, ઐર આગિરકાર જાહ
નમકે અધેરે ગારમેં ગિરાતી હય—

પરવા નહીં જો આજ જમાના ખિલાફ હય,
રસ્તા વહી ચલુંગા જો ફીક ઓર સાફ હય.
દુખ ઓર ખોફ હેય હયે મેરી નિગાહમેં,
મયેં ખાકભી જો હુંગા તો નેપ્રાકી રાહમે.

શામસા—મય નહી સમજતી કે નેપ્રા કયા ચીજ હય. જો તુઝકો
ઓરતેરે જયસે ચંદ ખેવકુદોં કો અજીજ હય.

તોફીક—નેપ્રા કિયા ચીજ હય ! નેપ્રા એક પાક તુર હય ! ખુદા
કે હાથકા ખનાયા હુવા એક કીલા હય હસમેં ધનશાન ખય-
ઠકર સયતાનકી ફેજકે સાથ મુકાબલા કરતા હય.

શામસા—પાગલ હો ગયા હય.

તોફીક—હાં હાં મયે, પાગલ હો ગયા હું, મગર શુક હયકે ખુદાકા
ખાગી, હીસકા ખંદા. શયતાનકા ગુલામ ખેરહમ ખુની ઓર
નમકહરામ નહીં કહું.

શામસા—ઓ નમકહરામ હમારે સામને ઓર હય ચુસ્તાખાના
કલામ ?

તોફીક—મયેં ધન લોગોં મેં સે નહીં હું, જો કીસીકી ઉસકી પીઠ
પીછે ખુરાઈ કા ઇજહાર કરતે હય ? મયેં ખહાદર હું—ઓર
ખહાદર હમેશા સામને આકર વાર કરતે હય—

શાએર.

સાફ દીલ ઇસ તરાહ કહેતે હયં ખરાખર સાફ સાફ,
હસ તરાહ આયના કહે દેતા હય મુંહ પર સાફ સાફ,
જાન જાએ સર કો પરવાહ જરા કરતા નહીં.
મર્દ સચ્ચી ખાત કહને સે કબી કરતા નહીં.

કતલુ—તોફીક અગર તું હદ છોડ દે તો મયેં ઇમાનસે કહેતા હું—

તોફીક—ચુપ ? ઉસ મુકદ્દસ ચીજકાનામ, હસ કા એક જરાબી તેરે
નાપાક તનમેં નહીં હય નયે ! તુમ દોનો શયતાનસે જ્યાદા
ઇમાન કે દુશમન હો ?

શામશુ—ખેશક હયેં ? ઓર ઇસલીયે હયેં કે ખહાદર કો સર્દ, મર્દ
કો નામર્દ ઓર સુખ ખુનકા જર્દ ખનાને વાલા ચડી
હયે ?

તોફીક—હસ તરાહ ખુદાને દુનીયાકી રેશની કે લીયે આફતાય કા

લમ્પ પયદ્ધ કીયા હય, ઉસી તરાહ ઇન્સાન કી રહ કી રોશ-
ની કે લીયે ઇમાનકા ચિરાગ બનાયા હય.

શમસા—મગર મયે-મયે હુ તો બુરર ઇસ ચિરાગકી રોશની
બુઝાઉંગી !

તોફીક—તુ કીયા ! અગર તમામ દુન્યાકે શયતાન મિલકર ઉસકે
બુઝાનેકી કોશીશ કરે, ફિરબી યે ખુદાઈ ચિરાગ હમીશા
જગમગતા રહેગા, ઓર જહામેં રહમ ઓર ઇનસાફ કી રોશ-
ની ફયલાતા રહેગા.

શમસા—તોફીક તુ જાનતા હય કે મયેં કયસી ઓરત હું ?

તોફીક—અલ્લતકી પુતલી ! તુજે કોન ઓરત કહેતા હય ? ઓરત
બોહ હય જસમેં રહમ હો, શર્મ હો—સચ્ચાઈ હો. બાવફાઈ
હો. પારસાઈ હો, જસને ફિરિસ્તોંકી તીનત આર હુરકી
ઇસમત પાઈ હો, તુ કબી ઓરત હો નહીં સકતી. જસ
તરહ તુને મઆસુમ શહજદે કા દગાસે હક છીના હય.
ઉસી તરાહ ઓરત કે નામ પરબી જખરદસ્તી કપ્પળ કર
લિયા હય.

શમસા—તોફીક શુન—

શએર.

સાંસસે આગ જો બરસાય વહો અજદર હું મયેં

જદમેં તુફાન—તો ગુસ્સેમેં સમન્દર હું મયેં.

પીસ ડાલુંગી—મીટા દુંગી—ફના કર દૂંગી

યાદ રખના તેરી તકદીરકા ચક્રર હું મયેં

તોફીક—મોમસે પંજએ પૌલાદ નહીં દખતા હય

દિલકા જોશ અયસે ડરાવે સે કહીં દખતા હય—

રયેં રયેં કી જગ્યાં પર રહે સુખન જારી હય ?

જાન પ્યારી નહીં દુન્યામેં વફા પ્યારી હય ?

કતલુ—મજહબી દિવાને કયું જાનકે દુન્યા કી ખુશીઓં સે બેખર

હય ? તેરી એક હાં પર શાહી મેહરબાનીયોં કા બાદલ

ઇજત, દોલત આર રહમકી બારિશ બરસાને કા તૈયાર હય,

तोड़ीक—मुझे कुछ इसकी महेश्वरानी नदी' बाहिये ! अब बसि है
गुलाम याद रूप रहे कलाम—

शायर.

यह दिन लय शानो शोकत का जुमार,
मातकी तुशी नशा देगी उतार;
जन्म उठायेगे जनाजा मिल के यार—
लाथ मलमल कर डहेगा पार पार,
किस लिये आये थे, हम कब्या कर यत्ने—
जो यहाँ पाया, यही पर धर यत्ने,

शमसा—जस जस, यह वगल पागलों के लीये रूप छोड ! सुल्लेख
का हमारे लवाले कर, ताजका तापेदार हो, वना जिकनाक
अंजम की पेशवाक के लिये तैयार हो !

तोड़ीक—क्या मयसुम शलज्जदे का तुम कस्सामों के पन्नेमे लुगा
होने के लिये के लिये देहु ! रहम चार धनसाइ पर छुरी
देरहु ? तज्जतो ताज के छुरेकी तज्जज्जम कर ! शयतानका
मिह्रिस्तका माहिदा वारिस तज्जजिम कर ? नदी ! वडा-
दार तोड़ीकसे अयसा कभी न लुगा ।

कतलु—मगर अयसा करना पड़ेगा.

तोड़ीक—क्यु ?

शमसा—हमारा हुकम लय !

तोड़ीक—तेरा हुकम कुछ जुदा का हुकम नदी लय !

शमसा—मये शादी हुकम देती हु !

तोड़ीक—मये तेरी शादीसेभी मुनकीरु—

शायर.

तीर, तजवार, तमर, नेज्जो अंजर गरसे,
जहर, जुन, आग मुसीबतके समन्दर गरसे,
मिजलियां यम से, और डोहमे पथर गरसे,
सारी दुन्याकी जलाये मेरे सरपर गरसे,
अत्म हो जय हर ओक रंजे मुसीबत मुझ पर
मगर धमान का जुज्जिश होतो है लयन्त मुझपर ?

શમસા-ઝઝોર કર, ફિર ઝઝોર કર, વરના અજલ તૈયાર હય. તેરા સર હય, ઝોર ઇસ જલ્લાદકી તલવાર હય.

તોફીક-મુસીબત કે કર, રજકે હાલ સે

— બહાદર બદલતે નહીં કાલ સે ?

ખુદા લે કે તું લે, પ્હે જાન એક હય.

ઝોર ખાત એક ઝોર જખાન એક હય

શમસા-મુઝપે લખનત હય જો તુઝકો અખ મયે' જીંદા છોડદું.

કાલ લુ સર તોફે ઇસ્કો ઠોકરોસે તોડ દું.

(તેજસો)

બાબ પહેલા.

પરદા દુસરા

ખયરસલાહકા મકાન.

ખરસલાહ-વાહરે કીસમત ? વાહરે મેરી અકક ? સલામ તો સિરફ સરકે ઇશારેસે લેતા હું. જરા મેરી સુરત તો દેખીયે. મશાઅલ્લાહ ? ટોકરા ભર ભર કર તુર ખરસ રહા હય કયું નહીં આજ કલ બંદેકી ડીગરી બદ ગઇ હય. જખકે મદકા શમસાને અપને ભાઇ ખરજસકો કતલુ ખાન કે હાથ કલ કરાયા, તો માળદોલતનેબી ઇશ કલમેં કતલુખાનકા હાથ ખતાયા; જસ નમકહલાલી કે સીનેમેં કતલુખાનકે બેટે તુગરલ બેગ કે એડીકાંગકા ઓહદા પાયા. લેકિન ઇસ ઓહદેકે હાંસિલ કરનેમે-થોડી બેઇમાની તો જુરર કી હોગી. કયા કરેં યારો, ઇસ નેકકાર દુન્યામેં બેઇમાની કે સીવા કામબી તો નહીં ચલતા. દુન્યામેં કયા હમ મખખીયાં મારને કે લિયે પયદા હુવે ? જખ ખુદાને જવાની દી હય તો ઉસકા હુકમ ઉઠાવ, ખાઓ પીયો, બોટલ કે કાર્ક ખુલવાવ રંડીયાં નચવાવ ? ખુદાપા આયગા તખ દેખા જાયગા અલ્લાહ મીયાં બોલે ઝોર રહમ દીલતો હયે હી, રો ધો કર મના લેજે કીસી ન કીસી તરહ શુનાહ ખખશયા

લેજેં અને સયડુ એ સયડુ—

સયડુ—જનામ આપ કીસે પુછતે હયે ?

ખયરસદલાહ—અમે અપને માલીકકો નહી પહચાનતા ?

સયડુ—કોણ મીયાં ખયર !

ખયરસદલાહ—ચુપ જે અદખ ! ખયર કીસી મોચીકા નામ હોગા

સયડુ—શિર તુમ કોન ?

ખયરસદલાહ—મીરજા ખયરસદલાહ એસકવાયર કો કે
સી. એસ. આઈ.

સયડુ—યાને ઇસકા મતલબ ?

ખયરસદલાહ—કયું કે અખ હમારી ડીગરી બદ ગઈ હય

સયડુ—અમાં કાહેકો ઝુટ બોલતે હો? તુમહારી સુરત પર તો
વહી પાછ પન બરસતા હય !

ખયરસદલાહ—અમે ચુપ જેઅદખ માલીકકે સામને ગુસ્તાખાના
કતામ !

સયડુ—મીયા પહે તો બતાવ વહો મવાલીઓંકા કરેસ કહાં ફેંકા ?

ખયરસદલાહ—દેખ પહેલે મયોં મઅમુલી જમાદાર થા અખ
તુગરલ બેગકા એડીકાંગ કહેલાતા હું

સયડુ—વાહ!

ખયરસદલાહ—પહેલે ચટાઈ પર બયઠકર ચટની રોટી ખાતા
થા એર અખ દુરસી ટેબલ પર બયઠ કર કટલેસ એર
મટન ચાપ ઉરાતા હું !

સયડુ. એરેબી વાહ !

ખયરસદલાહ—પહેલે મયેં દુરતા પમજમાં પહેનતા થા એર
અખ પટલુન પર કોટ કોટ પર કોલર એર કોલર પર
ટાઈ લગાતા હું

સયડુ—એરબી વાહ!

ખયરસદલાહ—આગે કપડે હાથસે ઘોડર પહેનતા થા અખ
વોશીંગ કંપની મેં ધુલવાતા હું

સયડુ—મીયાં પહે તો બતાવ કે વોશીંગ કંપની કાલી સુરતકો
ધોકર સુફેદ બના સકતી હય

ખયરસદલાહ—સુફેદ તો કયા ચપ્પરોંસે લાલ બના સકતીહય.

સયડુ—અચ્છ આગે બોલો

ખયરસદસાહ—આગે પયસેકી ખાશવાલી ખીડી ખીતા થા
અમ ટકીસ રાગાર ધુકતા હું

સયદુ—જમતો ચાંદડી રોજમે દોલત કા શુલકા ઉઠા દોગે ?
મીયાં મયે તો સમઝતાં થા કે તુમ મોચી કે મોચી
રહેગે મગરે હો કીસમતેકે ઘણી સીપાહીસે એકદમ
એડીકાંગ બન ગયે

ખયરસદસાહ—અરે ચુંદ તો હમારી બદ કીસમતી થી કે એડી-
કાંગ બન કર રહ ગયે વર્ના હમારે આપ તો અજમ શાન
કે આદમી યે તુને તો દેખા હોગા !

સયદુ—બહાન દક્ષા ! રોજ હમારે મહોલ્લે મેં પાપર બેચનેકા
આયા કરતે યે

ખયરસદસાહ—અમે ચુપ, વોહ કોઇ ઝોર ઉઠ્ઠુ હોગા !

સયદુ—ઉઠ્ઠુ હો કે ગદ્દા—મગર સુરત તો તુંમહારે આપકી
સી થી

ખયરસદસાહ—ખયર હંસ છકકો દક્ષા કર ઝોર ચુંદ બતા કે ઘરમે
કયા પકા હય ?

સયદુ—પકા કયા હય વહી બાજરે કી રોટી ઝોર ઉખાલી દાલ ?

ખયરસદસાહ—અરે દાલ કા ચુલ્હેમેં ઝલ ! કયા અમીરોં કે ઘરમે
અયસા ખાતા પકતા હયે !

સયદુ—ઝોર ફિર કયસે પકતે હયે !

ખયરસદસાહ—દેખ બાજમે હમારે ઘરમેં ફરમા. કઢીયા, મુતનગર
ખીરયાની, પુલાવ મટનચાંપ, બટાટાચાંપ, ઇસ્તું ઝોર કટલેશ
પકા કરે !

સયદુ—અરે ભાઈ કલ વોહ અદલમ ગદ્દમ ખા લેના, બાજ તો
શુક કરેકે ચટણી રોટી ખાલે !

ખયરસદસાહ—ચુપ ! તેરે જયસે બેવકુફને ચટણી રોટી પર શુક
કરેકે ખુલાવંદ તાલાકા મિગ્ગજ ખીગાડ દીયા હય; ઇસને દેખાકે
જળ્ય રહે બેવકુફ ચટણી રોટી પર મદ્દાર ગાતે હયે તો ઇનહે
પુલાવ ખીલાનેકી કયા બુરરત હય !

સયદુ—ભલા ખાને અયસે આઝોગે તો તુંમહે પુરાના મકાન
કયસે રાસ આયગા.

ખયરસદલાહ—અમે પુસના મકાન ક્યા-મયે' તો પુરાની જોરકો
લી બદલ દુંગા.

સયદુ—અરે યે ક્યા કેહેતે હો મિયાં ?

ખયરસદલાહ—હાં હાં મય તો અખખારમે' ઈસ્તહારલી દે ચુકા !

સયદુ—તો ક્યા પુરાની જોરકો તલાક દે દોગે ?

ખયરસદલાહ—તલાક દે દુંગા, નહીં તો કરાકડકે નિલામમે
બેજ દુંગા.

સયદુ—દેખો કહીં અયસા તો ન કરના, વોહ બેચારી તુમ્હે અપને
બેટકી તરાહ પ્યાર કરતી હય.

ખયરસદલાહ—અમે બેચકુક, પુરાની જોર ઓર પુરાના જુતા હર-
સાલ નયા બદલ દેના ચાહીયે !

સયદુ—બલા મયે' તુમ્હે કોઈ પતાયા સી જોર દિલવા દુ'તો
કયસા ?

ખયરસદલાહ—અચ્છા બતા

સયદુ—અચ્છા તો સુનો મેરે ખ્યાલમે' ઇતની ઓરતે' હય ઉતકી
ફહરિસ્ત પેશ કરતા હું પહેલા નંબર ખુદાખદા ધાંસાવાલા જો
ભાંગવાડીમે' રહેતા હય ઉસકી એક લડકી હય.

ખયરસદલાહ—અમે ક્યા મુજે કોઈ ધસયાર વસયારા સમજા હય
જો ઉસકી લડકી સે શાદી કરાતા હય ?

સયદુ—તો ફિર તુમ જયસે ચીરીમાર કો તેજી તંબોલી ઓર ધસ-
યારે ભતયારે કે સિવા ઓર કોણુ અપની લડકી દેગા ?

ખયરસદલાહ—અમે દેગા કયું નહી ! બેટા અલફને, અગલે જ-
માને મેં જાતો ઓર શરાફત પુછી જાતી થી, અજ તો ગોરા
હો યા કાલા, શરીફ હો યા રિજ્જલા મગર ચાર પાંચસાવાલા
હો તો અચ્છે અચ્છે ધરવાલે અપની બેટી દેને કો તૈયાર હો
જાતે હયેં.

સયદુ—અચ્છા તો ઓર, સુનો, વોહ અજબુલ કરીમ કરસામકા
સાલા જો ધોધારી મોહલ્લે મેં રહેતા હય, ઉસકી સાત બે-
ટીયાં હય.—

ખયરસદલાહ—ખુબ, જામતો સાતોને મિલકર બાપકા દિવાલા પુક
દિયા હોગા !

શાયકુ—ઉંસમેં ચારતો અંધી હયેં. એક કાની હય, એક મુંગી હય,
મગર સખસે છોટી લડકી કરીમન હય, વોહ આપકે લાયક હ
ય—લેકીન જરાસા લંગડાતી હય

ખયરસદલાહ—અમે તો કયા મુજે કોઈ લુલા લંગડા મુકરેઈ કીયા
હયે, જો લંગડી જોર દિલવાતા હય !

શાયકુ—યેભી નહીં વોહભી નહીં તો ફિર આપકો કયસી જોર
ચાહીયે ?

ખયરસદલાહ—દેખ નેક હો, શરીફ હો, હસીન હો, જવાન હો,
અસમતદાર હો, ચોર બડી ખાત યે કે વફાદાર હો !

શાયકુ—યે સમ ખુશીયાં તો પાંજરાપોત્રમેં એક અસી ખરસકી કુ-
વારી લડકી રહેતી હય ઉંસમેં હય.

ખયરસદલાહ—અમે મુજે જોરકી જરૂરત હય યા માકી ?

શાયકુ—યે ભી નહીં, વોહભી નહીં ? તો ફિર આપકો જોર
મિલ ચુકી.

ખયરસદલાહ—અરે મિલેગી કયું નહીં ? યેહ તો હમારી મહેરબા-
ની હય કે હમ જોર તલાશ કરતે હયેં. ! વનાં ઇસ મહેંગે
જમાનેમેં શોહર મિલતેદી કહાં હય !

(એજન્ટકા આના)

એજન્ટ—જનાબ તસલીમ અર્જ.

ખયરસદલાહ—આદાબ અર્જ.

એજન્ટ—જનાબ આપકો નામ ?

ખયરસદલાહ—મિર્જા ખયરસદલાહખાન,

એજન્ટ—મૈને કલ અખબારમેં પઢા હય કે આપ શાદી કરના
ચાહતે હૈં ?

ખયરસદલાહ—જી હાં, મગર આપ કૌન સાહેબ હય ?

એજન્ટ—હમ ઇન્ડયન મેરેજ કંપની લીમીટેડ કે એજન્ટ હય.

ખયરસદલાહ—હાં મય સામજા નહીં કે આપ કયા કામ કરતે હયેં

એજન્ટ—હમારા યેહ કામ હય કે દુન્યાકી આબાદી બડાવેં જોરઓં
કો શોહર ચોર શોહરોં કો જુરએં દિલવાવેં.

ખયરસદલાહ—મયેં સમજા આપ દલાલ હયે, !

એજન્ટ—દલાલકી અયસી તયસી ! હમ એક જન્ટલમેન હૈ.

ખયરસદલાહ—જનટલમેની તો આપકે ઘંદે હીસે ટપકતી હય.

શયકુ—જખતો ચાર મેરા એક કામ બના દો. પુરાણી જોરે ઓર થોડા રૂપીઆ લેકર એક નર્થ જોરે દિલવા દો.

એજન્ટ—પુરાણી જોરેકો સંદુકમેં બંદ કર રજો. હમતો બિલકુલ નર્થ જોરેકી તિજરતે કરતે હયં.

ખયરસદલાહ—ભાઈ વાહ ! ઇસ સુધરે હુવે જમાનેમેં કયા કયા નવે ઘંદે નિકલતે હયં.

એજન્ટ—ફરમાધયે આપકો કિમ કિમાશકી જોરે ચાહિયે ?

ખયરસદલાહ—હસીન હો. જવાન હો, પઠી લીખી ચંચલ હો, બ-દ્દે ફેશનબલ હો.

એજન્ટ—ઉત્ર કિયા હો ?

ખયરસદલાહ—સોલા ખરકી.

એજન્ટ—અગર સોલા ખરસકી ન મિલે ?

શયકુ—તો આઠ આઠ ખરસકી દો લા દો.

ખયરસદલાહ—નિકલ જા કમખખત, ખીચમેં ગડખડ કરતા હય !

એજન્ટ—એકસ્ત્રીમીસ્ટ ચાહિયે યા મોડરેન ?

ખયરસદલાહ—નહીં નહીં, એકસ્ત્રીમીસ્ટ નહીં ચાહિયે ! વોહ કમખખત નારાજ હોગી તો મુઝે ઘરસે બાહરે કર દેગી.

એજન્ટ—દેસી ચાહિયે યા વિલાયતી !

ખયરસદલાહ—અરે દેસી કો કયા કરે—હમેં તો વિલાયતી ચાહિયે !

એજન્ટ—ઓર કિયા ખુશિયાં હોં ?

ખયરસદલાહ—સુનયે, ન અયસી બદસુરત હો કે દેખ કર જી મિતલાય, ઓર ન અયસી ખુબસુરત હો કે સારા શહુર જ્યારત, કો આય ન અયસી દુખલી હો કે એકાએક પસલી ગીની જાય, ન ઇતની મોડી હો કે રેલકે ફાટ કમેંભી ન સમાય. ન ઇતની લંબી હો કે બોસા લેને કે લીયે સીડી લગાઈ જાય. ન ઇતની તંદરસ્ત હો કે દિનમેં છે છે દક્ષ ખાય, ન ઇતની ખિમાર હો કે ડાકટર કો બિલ ચુકાતે ચુકાતે દિવાલા નિકલ જાય ન ઇતની તની ભોટ હોય કોઈ ખુશ જાય, ન ઇતની હુશયાર હો કે મીયાં કી પગરી તકે બેચ આય. બસ ઇસ કીમાસ કી

જોર ચઢિયે !

એજ-૨—ઇસ કીમાસકી ઝોરત તો હમારે મુસલમાનોં મેં મિલની મુસોબી હય મગર હાં તુમ માનો તો ઈશ મોહલ્લે કે નાકે પર ડકટર કોપરખરાસ રહે હયેં, જીનોને એક મેમસે શાદી કીધી, ઉન્કી એક લડકી હય.

ખયરસદ્દા—અજ કોઇ હો હમેં તો એક જોર દીલવા દો.

એજ-૨—તો ખસ આપડો એક હફતેમેં જોર મિલ જાયગી.

ખરસદ્દા—મગર કહીં ઘોડા ન ખાના ! કયું કે આજ કલ સાઠ સાઠ ખરસકી ખુદીયાં મુહપર ચુના મલતી હયેં ઝોર હાથમેં પંખયાં લેકર ટુટી બાઇ સીકલ કી તરહ થરકતી શીરતી હયેં કહી અયસા ન હો કે ઘોડા ખા જાય ઝોર પુરાને ખઠારે કો ઉડા લાય.

એજ-૨—આપ બેશીક રહેં, અચ્છા બંદગી.

ખયરસદ્દા—તસ્લીમ લાંછ વાહ અખતો દો ચાર રોજમેં એક ફેશનેબલ જોર કે ખાવીંદ કહેલાયેંગે, ઝોર મુદાને ચાહા તો દો ચાર હી મહીનેમેં દસ ખીસ ખચ્ચોં કે બાપ બન જાયેંગે.

બાપ પહેલા.

પરદા તીસરા.

તાહેરા કા મહલ.

જલથલમેં તોહે પલપલમેં તોહે દાજ બીધાત બખાને હય. પ્રભૂ નાથ જગમગાત જગ અનુપ રૂપ દેખ કીરતી ગાવે હય જલથલ.

શેઅર.

હુપલે હામને રહેમતમે ધન ગુનાહોંકા

ધલાહી તુજકો ગફુર રહીમ કહેતે હય.

કહી કહે ન અદુ દેખકર જલીલ હમે

યેહ ઉસકે બદે હય જીસકે કરીમ કહેતે હય.

કષ્ટ હરત તુંમરે ચરત ગુનીયન આવે હય—જલ

સુહેલ—અમ્માજીન કલ સુઝે જરૂર મીરજી કહતે થે રૈયત કા કામ
મે રખને કે લીયે આપકો તીરે તલવાર સે કામ લેના પડેગા
ક્યા બજેર તીરે તલવાર કે સલતનત કબજેમે કામ નહીં રહ
સકતી હય.

તાહેરા—હાં સચ હય, મગર તીરે તલવારસે રહયતકા બાદ-
શાહ કે સામને સીફ સર ઝુકતા હય, દીલ કબી નહી
ઝુકતા હય. દીલ ઉસ વકત ઇનાયત ઇખત્યાર કરતા હય
જબ કે બાદશાહ નર્મી, રહમ ઓર ઇનસાફ કરતા,
ઓર રહયતકા કા અપને બચ્ચો કી તરફ ખ્યાર કરતા
હય !

સુહેલ—અમ્માજીન મેં બડે રહમ ઓર ઇનસાફ સે બાદશાહત
કરેગા.

તાહેરા—તો બેટા તુમહારી બાદશાહત કા કબી જવાલ ન હોગા,

નોકર—હજુરે અલી જનાબ કતલુખાં કે સાહેબ બહે તશરીફ
લાયે હૈ.

તાહેરા—અચ્છા ઠયરાવ હમ આતે હૈ.

(તાહેરા કા જના)

રસીદ—સુહેલ ભયા, જબ તુમ બાદશાહ બનોગે તો મુઝકે રૈજ
આપકે દરબારમે હાજર હોકર; હજુર, જહાંપનાહ કહેના ઓર
ઝુક ઝુક કર આદાબ બગ લાના પડેગા.

સુહેલ—નહીં કબી નહીં ! પ્હે તો નોકરોં કે કામ હૈ. હમ તુમ તો
બાઈ હૈં.

રસીદ—ફિરતો મગ્ન હી મગ્ન હય, પર ઠયરોં અચ ખાતકા તો
ઝગડા જુર નિકલેગા.

સુહેલ—ક્યા !

રસીદ—તખ્ત પર તો તુમ અકલે હી બયઠોગે ના !

સુહેલ—નહીં આધે તખ્ત પર મય બયઠુંગા ઓર આધે તખ્ત પર
તુમ્હે બિઠલાડિગા.

રસીદ—બસ બમ ફીરતો મયલી તુમહારે સાથ બાદશાહ કહે
લાડિગા.

સુહેલ—બેશક તુમ બાદશાહ, હમ બાદશાહ; સુહેલ બાદશાહ, રસીદ
બાદશાહ.

(ਦੋਨੋਂ ਦਾ ਜਨਮ ਆਰ ਤਾਹਿਰ ਦਾ ਮਧ.

ਤੁਗਰਲਕੇ ਆਨਾ)

ਤਾਹਿਰ—ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਮਧ ਸਭ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮਰਹੂਮ ਦਾ ਭੀਨਾ ਮਾਅਸੁਮ ਅਝੇ ਸੇ ਨਿਕਲਾ ਗਿਆ, ਯੁਧ ਆਰ ਖੁਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੋਏ ਐਕ ਧਰਮ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਰ ਆਇਆ ਗਿਆ ਯਹੀ ਨਹੀਂ ਅਲੋਕ ਮਾਅਸੁਮ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰੇ ਧੀਨ ਲੀਆ ਗਿਆ ਆਰ ਖੁਸ਼ਾਹ ਲਾਵਾਰਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਧਰਸੇ ਨਿਕਲਾ ਗਿਆ.

ਤੁਗਰਲਕ—ਅਧਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁਵਾ !

ਤਾਹਿਰ—ਤੁਹਰੇ ਅਧਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁਵਾ !

ਤੁਗਰਲਕ—ਕੁਝ ਕਰਕੇ ਦੇ ਅਧਿਕ ਨਹੀਂ ਹੁਵਾ ਤੋ ਹੁਕਮਤ ਆਰ ਤਾਕਤ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਹਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ.

ਤਾਹਿਰ—ਤੋ ਕਰਾ ਤੁਮ ਧਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਰ ਅ-
ਲਾਹੁਰਾਂ ਸੇ ਆਤੀ ਹਯ ?

ਤੁਗਰਲਕ—ਮੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਸੇ ਤੋ ਆਯ ਅਧਿਕ ਐਕ ਆਦਮੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹਯ,

ਤਾਹਿਰ—ਨਹੀਂ ਹਯ !

ਤੁਗਰਲਕ—ਕਾਫ਼ !

ਤਾਹਿਰ—ਮੁਫ਼ਕਕਾ ਰਖੀਕ ਮੇਰਾ ਸ਼ਾਹਰ ਤੋਖੀਕ !

ਤੁਗਰਲਕ—ਕਰਾ ਯਹੇ ਆਪ ਧਰਮ ਸੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹਯ !

ਤਾਹਿਰ—ਧਰਮ ਆਰ ਸ਼ਾਹ ਭੀ ਤੁਹਰੇ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ !

ਤੁਗਰਲਕ—ਲੇਖੀਨ ਖੁਸ਼ਾਹਨਾ ਤੁਹਰੇ ਕਹੀ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਰਹੇਨਾ,

ਤਾਹਿਰ—ਅਸ ਅਸ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਸ਼ਾਹਰ ਦੀ ਤੋਲੀਨ ਕਰਦੇ ਹੋ !

ਤੁਗਰਲਕ—ਆਪ ਧਰ ਅਗੁਹੀ ਦੇ ਪਹਚਾਨਤੀ ਹੋ !

ਤਾਹਿਰ—ਭਾਂ ਯਹੇ ਅਗੁਹੀ ਮੇਰੀ ਸ਼ਾਹਰ ਦੀ ਹਯ; ਮਗਰ ਧਰਸੇ ਤੁਮਕਰਾ ਮਤਲਯ !

ਤੁਗਰਲਕ—ਮਤਲਯ ਯਹੇ ਦੇ ਆਪਕਾ ਸ਼ਾਹਰ ਭੀ ਮਲਕਾਏ ਤਰਕਕਾਰ ਹੋ. ਉਨ੍ਹੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸਮਝਾ ਦੀ ਤਾਯਧੋਖੀ ਦਾ ਭਾਲ ਸੁਨਾਨੇ ਆਰ ਸੁਭੇਲੇਕੇ ਅਪਨੇ ਹਮਰਾਭ ਲੇਖਨੇ ਦੇ ਲੀਯੇ ਆਯਾ ਹੈ ਆਰ ਅਪਨੀ ਸਭਾਵ ਦੇ ਸਭੁਤਮੇ ਯਹੇ ਗਵਾਹ ਲਾਯਾ ਹੈ.

ਤਾਹਿਰ—ਯਾ ਯੁਧ ! ਅਗਰ ਤੋਖੀਕ ਅਧਿਕੇ ਧਰੀਰੇ ਪਰ ਭੀ ਦੋਲਤ ਆਰ ਭੀਤਾਯਕਾ ਜਹੂ ਧਰ ਗਯਾ, ਤੋ ਮਾਅਸੁਮ ਹੁਵਾ ਦੇ ਖੁਸ਼ਾਹ ਖੁਸ਼ਾਹਨਾ ਪਰ ਲਾਅਨਤ ਕਰਕੇ ਧਰ ਕਰੇਖੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਨਿਕਲ ਗਯਾ.

તુગરલ—કહિયે અપ્પતો યકીન હુવા !

તાહેરા—અગર તોફીકને સુહેલકા લેનેકે લીયે ભેજ હે તો વોહ હર-
ગીજ મેરા શૌહર નહી હે.

તુગરલ—આરત પર ફરજ હય કે અપને શૌહરકે હુકમકી તાબેદાર હો.

તાહેરા—બેસકે હસ હાલમે જય શાહર શરીફ ઓર વફાદાર હો.

તુગરલ—મય યહે નહી સમજ સકતા કે ગયર કે બચ્ચે કે લીયે
અપની જીદગી બરખાદ કરનાં કિસ કાનુનકા હુકમ હય !

તાહેરા—બયરદાર, ગયરકા બચ્ચા ન કહેના ? ગયર તુમ સમજતે
હો યા હમ ? વોહ હમારે કલીજકા દુકરા હે, આંખોકા
તારા હૈ, વોહ હમારે દોસ્તોં બદ્દે અજીને સે લી જ્યાદા
પ્યારા હય. વોહ હમારી જનન હય; બદ્દે કામ આયે તો જન-
નભી હસ પર ફરજાન હય ! જાવ મુલાકાત ખતમ હુધ
હસ ખુજદીલ જલીલ તોફીક સે કહેના કે તાહેરા બેવફા
હો ગઇ. અપ્પ ન મે હરકી ખીરી હુ, ન વોહ મેરા
શૌહર હય—

અયશો ખુશી રાહતકાતજમાના ગુજર ગયા

મય આજશે યહે સમજુગી કે તોફીક મર ગયા.

તુમરલ—તો કયા આપ સુહેલ કે દેના નહી આહતી ?

તાહેબ—અરે તુમ, તુમ્હારા ખુજદીલ તોફીક તુમ્હારી મલકા આર
મલકા કે તમામ તરફદાર તુમ્હે જગ કરતે આયે, તો
સુહેલ કયા—સુહેલ કે એક નાખુ નહી યહાં શે ન જનને
પાયગા !

તુગરલ—હાં

તાહેરા—હાં--

જય તક યહે રહ આતીશે ઇબરતસે ગર્મ હૈ
ચહેરે પે આંખ આંખોમે દુન્યાકી શરમ હૈ
કાંધે પર સર હય, સરમે વફાકા જુનુન હય.
તનમે રંગે, રંગોમે શરાફતકા ખુન હય,
સિનેમે દીલ, હય દીલમે ખુદાકા ખ્યાલ હય,
ઇજ્જ દે મેરે લાલકા—કીસકી મગ્નલ હય.

તુગરલ—અચ્છા તો બહુત જલ્દ માલુમ હો જાયગા—તેજ ઓર
શમશીરશે, સપ્તીસે, જબરો જોરસે, મગર યુ નહીતો ઈશ-

કા હમ લે જાયેએ ઈસ તોરસે.

તાહેરો—અગર જલીલ હોકર નહીં જના ચાહતે હો તો અગર એક લક્ષ્મ બોલે 'હાં' સે નીકલ જવ ? જવ સુહેલ કા લેના હય તો પહેલે ઘર જવ, મા આપસે મિલ 'લો' દોસ્તો સે રખસ્ત હો લો, કફન કે લીયે કપડા, દફન હોને કે લીયે જમીન કા દુકરા ખરીદ લો; બાદ કમર માત તુમ્હે રહમ કરે છંદગીનું બખ્શ દે તો સુહેલકા મુઝશે છીન લે જવ ?

તુગરલ—દેખો અમદેહ કા ન જગાવ, શેરકા ન છેડો, પહાડશે ન ટકરાવ ! અગર સુહેલ ઓર શમસા કે ખીચમે આવોગી તો પુરાની દીવારોંકી તરત ડોકરાંસે ઉઝાદી જાયગી !

શએર.

રહું સરકારી દીખાયગી અબ રોજે બદ તુમ્હે,
દેખું તો કાણુ દેતા હૈ આકર મદદ તુમ્હે

(તોફીકકા આના)

તોફીક—મૈ ! દગાબાજ કે બચ્ચે મય હું ?

તુગરલ—કાણુ તોફીક ? ઓર આગતદ !

તોફીક—નીદકી હાલતમે મેરી ઉંગલીસે અંગુડી ઉતારકર શરીફ ઓરત કો ઘોડા દે નેક લીયે આયા હૈ—

શએર.

ભોંક દુ શમશીર કબજે તક દીલે ના પાકમે

તોરદુ સર થુક દુ મુહ પર મીલા દુ ખાકમે

તુગરલ—તોફીક જખાન રોંક વર્ના પચતાયગા ? એક બાર શેરકે પંજેસે નીકલ ગયા તો કીયા દુખારા કાબુમે ન આયગા ?

તોફીક—જ-જ સર સલામત લે કર ચલા જ, વરના ઇસ્કા જખાબ જખાન કે બદલે ડોકરાંસે દીયા જાયગા!

તુગરલ ઇસ કીલેકો તહસ નહસ કરે છંટ સેછંટ ન બગદુ
જસ કીલેસે ભાગ નીકલા હય, શીર જજીરોંસે જકક કર ઉસીમે ન પહુંચા હું તો મુઝે કતલુકા બેટા ન કહેના

(જાના તુગરલકા)

તાહેરા-પ્યારે શૌહર મુઝે મુઆફ કરતા આજ મેરે મુંહસે
તેરે શરીફ નામકી તોહીન હુધ

તોરિક-પ્યારી બીવી રહે કમા અગર હસ દગાબાજ કી આતે
મુનકર હસસેબી જ્યાદા કહેતી તો બાઈજા થા

તાહેરા-મગર તુમને શમસાકી કયદસે રેહાઈ કયુંકર પાઈ ?

તોરીક-ખુદાને ગયબી મદદ પહુચાઈ ! મેરે દોસ્ત કહેરમાત
ને નીજાત દીલવાઈ

તાહેરા-મગર અબ વોહ દીન બહોત કરીય હય કે સમસાકી
ફેજ હમારે કીલે કી ચાતરફ વગાઈ કીઝો કી તૈરફ
શયલી હોગી ઉંસ વકત આહ ન કરના આગર ન
ખોના, આત નગવાના, બસ મારના યા મર જાના

શાએર

એકે જાંબાજ હો એક એક રગમે એક એક બાલમે
દેખના લગજશ ન આતે પાયે દસ્તકલાલમે
તોરીક-ફક આતે દુગા મૈ હરગીજ ન અપની આનમે
માર કર આકિગા યા મર જાકિગા મયદાન મે

ગાના

કર કર કર કર જર દુટ પટ મય રોપર
બરસું બીજલી બનકર ગરજ ગરજ દુશમનપર-કર
જગમે નામ કરકે કામ ચમ ચમ ચમકાદુ
થર થર કાંપે તમામ તેગ ધર સર તનપર—કર

બાબ પહેલા.

પરદા ચૌથા

મકાન ખયરસદલાહ.

ખયરસદલાહ—ભાઈ વાહ, અબતો હમ સિંગલસે ડબલ હો ગયે !
લોગ કહેતે હૈ કે ડરગીકી લોટરી આર પટા-ખાસી જેરે કિ.
સમત હાંસે મિલતી હય, મગર હમકો તો ધર બયકો ફેસન
જેર મિલ ગઇ. જેર કયા વલ્લાહ તમાશા હય ! અ

ગર ટિકટ લગાકર ખપડે જાઉં તો રોજ સેંકડો રૂપિયા કમાઉં
બોધ, બોધ,—

શાયકુ—ઓલ રાઇટ સાહેબ

ખયરસલાહ—મેમ સાહેબ કહાં હય ?

શાયકુ—અપને ડ્રેસ રમમેં

ખયરસલાહ—ક્યા કરતો હય ?

શાયકુ—હલ જો માર્કીટ સે બંદર ખરીદ કર લાઇ હય ઉસે
છુરી કાંટેસે ખાના સીખજાતી હય.

ખયરસલાહ—બેવકુફ બંદરકો છુરી કાંટેસે ખાના ક્યસે
આયગા ?

શાયકુ—કયુ નહી આયગા ! આખીર આપ ક્યસે શીખે ?

ખયરસલાહ—ચુપ બેઅદબ ક્યા બકતા હય !

શાયકુ—દેખો સાહેબ મયબી આજકલ તુમહારી તરહ સુધર ગયા
હું; ખાત કરની હો તે દેસી જખાન મેં કોટ્ટા પર
ગાલીયાં દેના હય તો ધમ્રેજી જખાનમે !

ખયરસલાહ—બધ વાહ ! ગાલીયાં બી દો તો ધમ્રેજી
જખાનમે ! નાક કાટલો મગર વીલાયતી છુરી સે !
અચ્છા બધ જા મેમ સાહેબ કો ખુલા

શાયકુ—અચ્છા તો અપને નામ કા કુર્ડ દો

ખયરસલાહ—કયુ ?

શાયકુ—મેમસાહેબકા હુકમ હય.

ખયરસલાહ—અગે મેમસાહેબકા બચ્ચા, જાતા હય યા નહી ?

શાયકુ—દેખો સાહેબ હાથ ન લગાના અગર આપ તુગરલ બેગ
કે એડીકાંગ હય તો મે બી મેમ સાહેબકા પ્રાયવેટ સેક-
રેટરી હુ. (ખયર સલાહ મારતા, હય સયફે ચિલ્લાતા
હય) ઓ મેમસાહેબ દોડો, દોડો, માર ઝલા, માર ઝલા—

(ઝલી આતી હય.)

મલી—વોટજ ધી મેટર

ખયરસલાહ—એડો મે ઇસકી જાન લુગા !

મલી—આખીર ઇસસે ક્યા કુસુર હુવા ?

સચકુ-સિરફ ઇતની ખાતપર ખીજક ગયે-મેને કહા કે મેમ સાહેબ
સે મીલને કે લીયે અપને નામ કા કાર્ડ દો.

હાલી-ઓહ યે સચ કહેતા હય.

ખયરસલાહ-તો કયા અપની જોર સે મીલના હો તો કાર્ડ દો
વરના વાપસ ભવ.

હાલી-યે તો કાયદેકી ખાત હય.

ખયરસલાહ-મેરે ઘરમે અયસા કાયદા વામ્પદા નહી ચલેગા.

હાલી-કયુ નહીં ચલેગા ! જુરર ચલેગા.

ખયરસલાહ-તુમ મુંઝે ધમકાતી હો ! મેં તુમ્હારા શૌહર હુ !

હાલી-મગર ઘરમે આને કે ખાદ તુમ્હેં જોર ખનકર રહેના
હોગા.

ખયરસલાહ-એસા કબી ન હોગા.

હાલી-જરર હોગા, વરના મેં અયસે ઘરમે રહુગી જહાં કાયદે
ઓર ફેશનકી ઇજજત નહીં.

ખયરસલાહ-ભાઇ વાહ, શૌહર છુટે મગર ફેશન ન છુટે, અચ્છા સા-
સાહબ જનને દો.

હાલી-નહીં તુમને મેરા ઇનસલ્ટ કિયા ઇસ લીયે મુઆફી
માંગો.

ખયરસલાહ-કયા મયે મરદ હોકર તુમસે મુઆફી માંગુ !

સચકુ-અજી માંગ લીજયેના સરકાર, યેલી આજ કલકા ફેશન હય.

ખયરસલાહ-અચ્છા ભઇ ફેશન હય તો માફ કરો.

હાલી-થેંકયુ, ડીયર ઇસશે માઅલુમ હોતા હય કે તુમ પદકે જોનટ
લમેન હો. ડીયર યહે ખીલ ચુકા દો.

ખયરસલાહ-અરે કહોકો ખીલ ! ગયે મહીનેમે તો પાંચશો ભેંટ
ચદા ચુકા.

હાલી-યહે તો ઇસ મહીનેકા હય, ઇસમે તો સીરફ ચારશો નખે
રૂપીયે હયેં.

ખયરસલાહ-(ખીલ પદતા હય) બાઇસકલ કા લમ્પ તીસ રૂપી
યા, મોટરકારકા કિરયા સાઠ રૂપીઆ કુત્તેકે ગણેકા પટા
નવ રૂપીઆ, વાસકોટ કા કપટા સાત રૂપીઆ ઓર ઉરકી
સિલાઇ સાઠ રૂપીઆ, અરે કયા સાત રૂપીયેકા કપડા ઓર
સાઠ રૂપીઆ સિલાઇ !

ડાલી—કયા સાઠ રૂપીઆ બહુત હય ! ડાકટર રસ્તમજીની મિલિય
તો એક એક પોલકેકી હેડ હેડ સો રૂપીયે સિલાઈ
દેતી હય.

ખયરસલાહ—જખણી તો ડાકટરકે દયાખાનેમેં માડવાડી ઓર એલીક
ખયડે રહેતે હૈ.

ડાલી—ડીયર, ડીયર, ડીયર,—

ખયરસલાહ—વોટ ઇજ ધી મેટર ?

ડાલી—જરા મેરે શુજ કે ખટનતો ખોલ દેના.

ખયરસલાહ—અરે મે તુમહારા શૌહર હુ યા નોકર હુ ?

ડાલી—મેસા પૈર ફરફ કરતા હૈ ઓર તુમહે મસકરી સુઝતી
હય. દેખો જલદી ખોલો નહી તો મે ખીગડ બઢગી.

ખયરસલાહ—અચ્છ ભાઈ ખીગડો નહી કયા કરે. યારોં મુલી
આજ કલકા ફેશન હૈ.

ડાલી—ડીયર જરા સફા ભી કર દો.

ખયરસલાહ—અરે મે તુમહારા શૌહર હુ યા કાઈ મોચી હુ ! જરા
મેરી મુઝોકો ખ્યાલ કરો.

ડાલી—તુમ જેનટલમેન હોકર અયસી ખાતે કરો જ્હે કીક નહી.

ખયરસલાહ—તો કયા સખ જેનટલમેન અપને ઘરમે અપની સેડીયોં
કે જુતે સાફ કરતે હૈ.

ડાલી—મેરા ટેમપર જતા રહેગા તો મે ખીગડ બઢગી.

ખયરસલાહ—અચ્છ ભાઈ ખીગડો ! નહી. કયા હસ્તે હો યારોં
હુદા જાણે મેરી તરહ કિતને જેનટલમેન આપને ઘરમે
અપની જંતરઓ કે જુતે સાફ કરતે હોગે,

ડાલી—થેકયુ ડીયર, ઇસ ખરતાવસે મઆલુમ હુવા કે તુમ, પકડે
જેનટલમેન હો.

ખયરસલાહ—અરે લઆનત પડે અયસી જેનટલમેની પર બાહરતો
મુઝો પે તાવ દેં ઓર ઘરમે આયે તો જોર કે જુતે
સાફ કરે.

(સંપટુ આતા હય)

સંપટુ—અરે ગજબ હુવા—ગજબ હુવા—

ડાલી—કયા હુવા ?

સચકુ—આપકે બંદરને લેખ ગિરા દિયા તો સરકારે નવા કોટ પટલુન જલ ગયા.

હાલી—જલ ગયા તો જલને દે સરકાર તો નહીં જલ ગયે !

સચકુ—સરકારકે જલનેકા તો મુઝે બી ગમ નહીં, મગર અફસોસ તો પ્હે હય કે સાથ આપકે રેસમી મોજેબી જલ ગયે.

હાલી—હૈં-હૈં-કયા મોજેબી જલ ગયે કમખખત કયું નહીં ખચાખ, તેસ સત્યાનાસ જાય.

ખયરસલાહ—તો સરકારકા કોટ પટલુન જલ ગયા તો ટસસે મસ નહીં હુષ, ઓર હે આનેકે મોજે જલ ગયે તો છપ્પુંદરમી તરહ કુદ પરી. પ્હે બી આજકલ કા ફેશન હૈં.

હાલી—ડીયર આજ શામકા મેરે લિયે મોજે તો લે આના.

ખયરસલાહ—હમૈં તુમ્હે સખકુચ્છ ચીજે લા દુંગા, લેકીન તુમ્હારી હરકતેં મુઝે પસંદ નહીં હયં.

હાલી—તો તુમ કયા કહેના ચાહતે હો !

ખયરસલાહ—તુમ દિન બર ખાઈસીકલ ઉડાતી ફિરાગી તો ધરકા ઇન્ટેજનમ કોન કરેગા. !

હાલી—ધર ગયા જહન્નમમેં ધરકે ઇન્ટેજનમેં લિયે કોઈ ગવરનેસ નોકર રખ લો.

ખયરસલાહ—તો ફિર તુમકો કયું શાદી કરકે ધરમેં લાયા હું ?

હાલી—મિયાં વોહ દિન ગયે જળ ખલીલખાં કાખના ઉડાતે થે, મર્દ ઔરતકે હાથકી પકી પકાઈ ખાતે થે. આજ કલ ઔરતોંકા દૌર દૌરા હય, જડો દેના, ચકકી પીસના, ખરતન માંજના, ખચ્ચે પાસના ગરજ રખ કામ અપ મર્દોંકા કરને પડેગે.

ખયરસલાહ—ઓર ઔરતેં કયા કરેગી ?

હાલી—હાઈ કોર્ટ કી જજ ખતેલી, પારલામેન્ટની મેમ્બર હોગી, અખબારોંમે ગજમુત લીખેગી મજલીસમેં લેકચર દેગી ગર્જ કે હર ખાતમેં મર્દોંકી નાક કાટેગી.

ખયરસલાહ—હાં, કયું ન કાટેગી ! આજકલ દુન્યામેં તુમ્હારા

કાંઠા મળ રહ્યો હય.

હાલી-બોય-બોય, હમારે લિયે એક કપ ચાવ લાવ,

ખયરસલાહ-ઝોર મેરે વાસ્તે એક કપ કાશી લાવ.

સયકુ-ઠયરિયે સાહેબ, પહેલે મેં અપને માલિકકા કામ કરગા
શિર તુમહારા.

ખયરસલાહ-મેં તેરા માલિક નહીં હું ?

સયકુ-નહી, મેં મેમસાહબકા નોકર હું.

ખયરસલાહ-સુનતી હો ?

હાલી-સય કહેતા હય, કયું કે તનખ્વાહ મેરે હાથસે પાતા હય

ખયરસલાહ-પર રૂપીયે તો મેરે દે તે હય,

હાલી-ઝોર હુકમ તો મેરા ચલતા હય.

ખયરસલાહ-તુમ ચાહોગી તો હમકો બી કિસી રોજ નિકાલ દોગી.

હાલી-ચે, કયા વહિયાત ખાત કરતે હો ! બોય, જાવ આયાકે, બો-
લો સાહબકે વાસ્તે કાશી લાવ.

સયકુ-ખહુત અચ્છા મેમ સાહેબ.

હાલી-(ગલેમેં બાયેં ડાલ કર) ડીયર તુમ જરા જરાસી ખાત પર
ખજા હો જાતે હો, દેખો મેં તુમહારી કયસી ફરમાંબરદારી
કરતી હું.

ખયરસલાહ-કમખખત મેરા દિલતો બિલકુલ હિંદુસ્તાની હય. જો
ગલેમેં બાયેં ડાલતેડી લીજા હો જાતા હય, ઝોર ઉસ્કી
ચટકમટક દેખકર બલકુલ પીલપીલા હો જાતા હૈ

હાલી-માઇ ડીયર ખયર.

ખયરસલાહ-માઇ ડીયર જોર.

હાલી-કયા કહા-જોર ? મહે તો પુરાના આઉટ ઓફ ફેશન નામ હય
તુમ મુઝે જોર કે નામસે કબી ન પુકારના.

ખયરસલાહ-તો કયા તુમહે ચાચી, દાદી, નાની કહું, કયા કહું ?

હાલી-ડાન્ટ ચું નો માઇ નેમ ? સે ડીયર હાલી.

ખયરસલાહ-માઇ ડીયર હાલી

હાથી—ચલો વોહ જો ઇંગરેજ માના મયને તુમ્હે સિખાયા હય
વોહ ગાવ ઔર મેરે સાથ નાચો.

ખયરશાહલાહ—કયા મય તુમ્હારે સાથ નાચું ? ઔર મહે સખ બધે
આદમી ખયરોં હુવે હય વોહ મુઝે રસ્તેમેં ચલને નહીં
દેંગે, ઔર કહેંગે કે દેખો બુઢા હુવા તો જોર કે સાથ
નાચતા હય.

ગાના.

Now let me alone, though I know you won't,
I know you won't I know you won't

Now let me alone though I know you won't
impudent Barney O'hea

It makes me outrageous, when you are so count agios

'Youd better look out for the stout corney creagh

He is the boy, that bolives I am his joy

So you'd better behave yourself, Barney O'hea
impudent Barney

None of your Blarney
impudent Balney O'hea.

બાબ પહેલા.

પરદા પાંચવા

તસનીમ કા બાગ.

ગાના—બાદે બહાર આઝ હોને નીસાર આઝ

કરતી હય બુલબુલેં શોર પ્યારી નીગાર આઝ—ઝઝ

હરગુલપે હય લાલી બુલબુલ મતવાલી ઝુમેં હય ઝલ્લી

પુલોંકી મહકસે જ્યા શાદ કરો હીલ મીલ મીલ મંગ

પુલોંકી ફખન ચલત પવન હરગુલપે

તુમપર બલહારી સુખીયાં સારી વારેં જીવરવા

હરવા મહેમે મહેમે દોહરા—હર ગુલપે

ਸਾਹੇਲੀ-ਮਾਸ਼ਾਅਲਾਹ !

ਸਾਝੇਰ.

ਜਮੇ ਅਛਾਰ ਪਿਕਰ ਖਸ਼ਨਰ ਝੁਮਨੇ ਛੰਧ,
ਐਕ ਦੁਸਰੇਕਾ ਮਿਲਕਰ ਮਸਤੀਮੇਂ ਝੁਮਨੇ ਛੰਧ.
ਕ੍ਰਿਆਭੁਯਾਂ ਚਮਨਮੇਂ ਅਪਨੀ ਫਿਯਾਰਹੇ ਛੰਧ,
ਯਾਹੇ ਸਯਾ ਕੇ ਝੋਕੇ ਖੁਸ਼ਾਬੁ ਲੁਟਾ ਰਹੇ ਛੰਧ.

ਸਾਹੇਲੀ-ਝੁਮ ਰਹੀ ਛੰਧ ਪ-ਤੀ ਪ-ਤੀ ਫੰਸ ਗੁਲਸ਼ਨ ਫਿ ਝਾਲੀਮੇ,
ਕੁਝਾਂ ਘੀਲਕਰ ਫੁਲ ਰਹੀ ਛੰਧ, ਫੁਲ ਛੰਧ ਕ੍ਰਿਆ ਛੰਧੀ ਲਾਲੀਮੇਂ.
ਫ਼ਾਯਲ ਫ਼ੋਲ ਘਨਜ਼ਤੀ ਛੰਧ ਝੈਰ ਖੁਲਖੁਲ ਤਾਨ ਲਗਾਤੀ ਛੰਧ,
ਫਿਲੋਂਕਾ ਫ਼ਰਫ਼ਤ ਤਾਕ ਖਨਾ ਖਨ ਕ੍ਰਿਆ ਕ੍ਰਿਆ ਨਾਯ ਨਯਾਤੀ ਛੰਧ.

ਤਰਨੀਮ—ਭੁਸ਼ ਤਰਕ ਦੇਯੋ ਚਮਨਮੇਂ ਮੇਰੇ ਰਝਨਾਫ਼ ਛੰਧ,
ਮਫ਼ੁਝੇ ਨਜ਼ਰਾ ਛੰਧ ਫਿਲ, ਚਰਮ ਤਮਾਸ਼ਾਫ਼ ਛੰਧ.
ਮੋਤਿ ਖਿਯਰੇ ਛੰਧ ਧਰੇ, ਕੁਤਰੇ ਛੰਧ ਨਹੀਂ ਚਮਨਮ ਕੇ,
ਆਤਿਸ਼ੇ ਗੁਲਕਾ ਫ਼ੁੰਘਾ ਛੰਧ-ਕੇ ਖਟਾ ਝਾਝ ਛੰਧ.

ਸਾਹੇਲੀ—ਗੁਲੇਸ਼ਰ ਵ ਸਰ ਕਦ ਗੁਨ੍ਹਾ ਫ਼ਲਨ ਤੁਮਭੀ ਤੋ ਛੰਧ,
ਸਰਸੇ ਲੇਕਰ ਪਾਓਂ ਤਕ ਪ੍ਧਾਰੀ ਚਮਨ ਤੁਮਭੀ ਤੋ ਛੰਧ.

ਸਾਹੇਲੀ—ਪ੍ਧਾਰੀ ਯਾਗ ਕੇ ਸਾਧ ਫੁਲ ਅਪਨੀ ਲੀ ਤੋ ਤਅਰੀਫ਼
ਫਿਯੇ ?

ਤਰਨੀਮ—ਮੁਝਮੇ, ਫਿਯਾ ਦੇਯਾ ਛੰਧ ਜੇ ਸਾਰੀ ਚਮਨ ਕਹੇਤੀ ਛੰਧ ਤੁਮ,
ਛੇਡਯਾਨੀ ਕਾ ਮੇਰੀ ਅਧਸੇ ਸੁਝਨ ਕਹੇਤੇ ਛੰਧ ਤੁਮ.

ਸਾਹੇਲੀ—ਅਭ ਸਰਕਾਰ ਚਮਨਲੀ ਘੋਛ ਗੁਲੇ ਯੇਯਾਰ ਛੰਧ,
ਭੁਸ਼ ਪਰੇ ਖੁਲਖੁਲ ਫ਼ਜ਼ਰ ਜਨਨਸੇ ਨਿਸਾਰ ਛੰਧ.

ਸਾਹੇਲੀ—ਛਾਂ ਛਾਂ, ਫੰਸ ਗੁਲ ਕਾ ਫਿਸੀ ਖੁਲਖੁਲਫ਼ੀ ਕਾ ਖੰਨੇਜਰ ਛੰਧ,
„-ਜਛਾ ਫੁਲ ਛੋਤਾ ਛੰਧ ਵਛਾਂ ਖੁਲਖੁਲ ਛੋਤਾ ਛੁਧਾ ਆਤਾ ਛੰਧ
„ ਜਛਾਂ ਖੁਛਾ ਛੋਤਾ ਛੰਧ ਵਛਾਂ ਖਿਲੀ ਫੁਟੀ ਛੁਧ ਆਤੀ ਛੰਧ
„-ਮਝਰ ਪ੍ਧਾਰੀ ਕੋਛ ਖੁਲਖੁਲ ਆਧ ਤੋ ਉਸੇ ਗੁਰਸੇਸੇ ਨ ਝਰਾਨਾ
„-ਘਫ਼ੇ ਝੁਮਕਾਰ ਝੁਮਕਾਰ ਕੇ ਪਾਸ ਖੁਲਾਨਾ
„-ਝਝ ਆ ਜਧੇ ਤੋ ਜਝਰ ਸ਼ਾਦੀ ਕੇ ਪੀਂਝਰੇਮੇਂ ਝਸਾਨਾ
„-ਝਝ ਝੰਸ ਜਧੇ ਤੋ ਰੋਝ ਨਝਰੇਕੀ ਝੁਰੀ ਝਲਾਨਾ

ਤਰਨੀਮ—ਦੇਯੋ ਲਛ ਝਝ ਛੰਧ ਝਝ ਯੋ ਦੇਯੋ-ਝਝਾਝ ਝਝਾਝੀ, ਤੋ

પ્રધની કસમ ચે દેજે.

સહેલી-પયારી તુમ્હે અપની કદ નહીં હય.

પરી હો, શુસ્તરી હો, ફર હો મહવે તમાશા હો,
હઠા કર આપના દેખો તો હો મઅલુમ તુમ કયા હો.

તરનીમ-નિગોરીયોં કયા તુમ સબોંને મિલકર મુઝે છેડનેકી કસમ
ખાઈ હય.

સહેલી-પયારી શાદીકા જીક કરના કયા ઢોષ ખાલી હય ?

માના-આએ આએ શામ સુદર સંધ્યાં સુન ગુપ્ત્યાં
મંદરવા તોરા સાવરાં બાહિ ખરે ધરીયાં
છેડત ક્યું સારીયાં
સરમ ન કર મદન મેહનીયાં—આએ
જાઓ સખી ન સતાવો શખી અપ દુંગી મય ગારી જાવો
દીલખર બરતર સુંદર મનહર જાન જાન પ્યારા
અલરી જા જા જા નકર ઠોરી અપ
ચતર સુગર મચેલ મચલ ચંચલ ચપલ મત કટકર
એ.....હાં નીકુર સગરી—આએ

(જાના તસ્તીમકા મયેં સહેલીયોંકે, ઐર સહરીયાર
ઐર ફયજુકા બાગમે આના.)

ફયજુ-અજ બંદા નવાજ ધરસે ઘોડે ખરીદને નિકલે ઐર ચલ
કહાં ધંસ પરે. યહે બાગ જતાના હય, મરહોકા આના મના
હય. અગર હમ બેદુમકે ચુહોંકા પોલિસકા બાગર બીલ્લા
દેખ પાયગા તો સિધા બડે ધર લે જાયગા.

સહરયાર—અએ તેરી તમિયત તો મુગીં કી તરહ બોદ કે અડે
દિયા કરતી હય, તુતો નાહક સર ફિરતા હય.

ફયજુ-અગર મેરી બાતોં સે આપકા સર ફિરતા હય તો યહે મુરજા
અપની કુંકરકુ બંદ કરતા હય.

સહેલીયાં-(અંદરસે) બાગો, બાગો, શેર આયા, શેર આયા
(તસનીમ અંદરસે દોડી હુધ આતી હય ઐર સહરયાર
કે હાથોંમે બેહોશ ગિરતી હય. સહરયાર ફયેર કરતા હય.)

શહુરયાર—મુજી શરદ હો મયા. કયા મુલાખ સા ચહેવા ખોડસે
જરદ હો મયા.

શહુરિયાર—કયુ ખે તું મહાં કયું આયા ?

ફયજુ—આપકા નાટક દેખનેકા,

શહુરયાર—ચલ નિકલ મહાં તેરી કોઈ જુરરત નહીં હય

ફયજુ—સચ હય બાબા કબાખમેં હફીકી કયા જુરરત હય

શહુરયાર—આખમે મુસાવર કી કલમ, શાયર કે ખિયાલ, કુદરતકો
કારીગરી ગયરતે કુરોપુરી.

ફયજુ—જનાખ આપકે હાથ થક મયે હાંમે લાખમે મયેં લે હું

શહુરયાર—કમખખત તું રિર આયા ! જા ઐર ફોરન જા.

ફયજુ—જી ખમ્મ હય કિખલા

શહુરયાર—જામ જામ અય હસિના જામ ઐર કુદરતકા
તમાશા દેખ

(તસનીમ દેા હોશ આતા હય)

તસનીમ—(સહેલીયોકો પુકારકે) અરે નરગિસ. સોસન, મુઘ તુમ
સખ કિધર હો !

શહુરયાર—ધલરાધમે નહીં, વોહ સખ મહીં હય શેરકે ડરસે કહીં
ધુપ ગઈ હય,

તસનીમ—સાહિબ કયા શેરસે મેરી જાન આપને ખચાધ ?

શહુરયાર—ઈનસાનકી ફોશીશ કિસ શુમારમેં હય ખચાનેવાલા જુલ-
જલાલ હય.

તસનીમ—મેરે ખચાનેમેં આપકા કોઈ જખમ તો નહીં આયા !

શહુરયાર—ખાહરતો કોઈ જખમકા અસર નહીં, હાં કહી અંદર
ચરકા લગા હો તો ખખર નહીં.

ફયજુ—ઈસ્ક કી ઈંદર સલાકા પહેલા જીન શુર હો મયા.

તસનીમ—આપ કોલુ સાહિબ હયેં ?

શહુરયાર—મયેં એક મુસાફિર હું.

તસનીમ—મહાં કિસ ગરજસે તશરીફ લાયે હો ?

ફયજુ—એક ખીખી દુંડનેકા આવે હયે.

તસનીમ—મયેં સમજી સાયદ સ સ—સ—સ—

ફયજી—હાં હાં, શાદી શાદીકે તમેજમાર હવેં. મારાઅલાહ આપ
બડી સમજદાર હવેં. (સહેલીયાં આતી હય.)

સહેલી—યહે લો યહાં તો ઝોર હી કુચ્છ હો રહા હય.

„ યહે સેર કે બાઈ સવાસેર કહા આન કુદે.

„ પયારી મહે કૌણુ સાહિબ હવેં ?

તસનીમ—કોણુ—કહાં ?

સહેલી—વોહ જો બહુત ખુશ નજર આતે હવેં; હમેં વા તુન્હે
ખુદા જાણે કિસે દેખ કર મુસકરાતે હવેં.

તસનીમ—કહાં હય, કીધર હય, યહાં તો કોઈની નહીં

સહેલી—યું દેખો યું.

તસનીમ—યહે.

સહેલી—હાં બોલોના.

તસનીમ—યહે તો વોહ હય જોતોને જન બચાઈ—

તીસરી—વોહ હવેં, જ્યતો આપકો ઇનકા શુક્રીયા અદા કરના
આહિયે.

ફયજી—પિયારી શુક્રીયાહી તો અદા કર રહીથી.

સહેલી—તો કયા હમારી ખાનુકો અહેસાન ફરામોશ સમજતી હો !
શુક્રીયાબી અદા કિયા હોગા ઝોર સાથ હી કોઈ બડા
બારી ઇનામબી દિયા હોગા,

સહેલી—હાં હાં પ્યારી કયા ઇનામ દિયા હમેંબી બતાવ

„ —અજી વાહ બસ સમજ જાવ

સતનીમ—જાવ જાવ મુંઝે ન શરમાવ

સહેલી—અચ્છા અચ્છા ન શરમાવ. ન શરમાવ; બહુત દેર ફુલ
ચલો ધરકો આવ.

તસનીમ—હાં હાં ચલો—અંદગી. (જના)

સહુરયાર—તસલીમ—

મુંઝતે બી મયેં ન પાયા આ કે વોહ ખુશ હડ મયા.

કૃષ્ણ—રહે ગયા ઉલ્લુ કા પક્ષા ઝોર જુલજુલ ઉઠ મમ હત તેમની
યહે તે ફિર આ મમ

તસનીમ—જનાબ મુઝે મુઆફ કિજીયે, મયેં જલદીમેં આંપકા
શુક્રિકા અદા કરના જુલ મમ થી.

મહરયાર—લેકાન ખુદકે લિયે શુક્રિયા કે સાથ કહીં મુજેબી ન
જુલ ભાધેમા.

તસનીમ—આપકી મહેરબાની કહીં જુલનેકે લાયક હય.
(સહેલીયાં આતી હય.)

સહેલી—અરે વાહ ફિર તુમ યહીં. આ મમ.

„—અજ મિયાં તુમ્હારા કહીં ધર-વર હય કે નહીં.

કૃષ્ણ—ધર ક્યા અબ તો ઇન કીં કબ્જ બી યહીં બનેગી.

સહેલી—ક્યા યહાં ચંબુક પથ્થર હય જો બાર બાર તુમ્હે યહાં
ખીંચ લાતા હય.

„—બસ બસ જ્યાદા ન મચલો અબ ધરકો ચલો.

તસનીમ—અય-અય—

સહેલી—ક્યા હવા ?

તસનીમ—પાઉમેં કાંટા ચુલ ગયા.

કૃષ્ણ—પાઉમેં કાંટા ચુલ ગયા ચા દિલમેં બસુલા ઉતર મમા.

મહરયાર—અગર હુકમ હો તો મયેં કાંટા નિકાલું.

સહેલી—એશક યહે કાંટા અપકીસે નિકલેગા.

„—બસ બસ અબ કાંટા વાંટા રહેને દો સીધી ધરકો ચલો—
બંદી યહે સબ દિલકી ધાતેં હય પોષ હુષ.
હાલ કહે દેતી હય દિલકા આંખ સરમાષ હુષ.

(સહેલીયોં વ તસનીમ કા જનાબ)

મહરીયાર—મેરી ઉમ્મીદકી દુન્યામેં અધેરા હો ગયા.

કૃષ્ણ—બાધ મેરે યહાંસે ધર ચલો અબ તો સવેરા હો મમા,

માના—હારે ગોરી ચાલો ન ઠારો અકેલી અલખેલી

દેખો બાલાસા જોખના લુટે ન કાઉ સાહેલી અલખેલી

સતીરી મમ હારી મમ હારી મમ હારી

મોઢે ન સતાવો અપ જાઓ
કાઢે રંગીલે રસીલેસે પ્યારી તેહાં સગાયા ખતાઓ
જાઓ અખન બોલુંગી તુમસે ગુધયાં રાર ન મચાવો
ગધ સખ જનન સખીયાં કરકે ધાત કાઢે છુપાત
મનકી ખાત, બેદ કહત હય મોહની અખીયાં-ચલો

બાપ પહેલા.

પરદા છટા.

મકાન ખયરસદલાહ.

ખયરસદલાહ-લાહોલવલાકુવત ! ફેશનેબલ જોરને તો મેરા દિવાલા
નિકાલ દિયા યારોં મયેં પુછતા હું ઓરત જાત રાતકો
બારા બારા બજે તક નાટક દેખનેમેં રહે કયા ઇસકા નામ
ફેશન હય ? ગયરોંકે સાથ મોટરમેં બયઠકર હયા ખાને ફે
જાય કયા ઇસકા નામ ફેશન હય ! હજારો રૂપીયે કપડોં
કે પીછે બરખાદ કરતા ઇસકા નામ ફેશન હય ?

(કપતાનકા આના)

કપતાન-સુનોછ ખયરસદલાહ, નવાબ કલુખા ન કી તરફસે હુકમ
આયા હય કે તુમ દો ચાંટે દે બાદ જાવનીમેં હાજર
હો જાના.

ખયરસદલાહ-બહુત અચ્છ, મગર આગકલ જરા.....

કપતાન-હાં મયે જાનતા હું કે આજ કલ તુમને એક ખુશ્સુરત
ઓરતસે શાદી કી હય, ઇસ લિયે ઘરસે નિકલના નહોં
આહતે.

ખયરસદલાહ-(ખુદસે) બેટા ખયરસદલાહ. ઇસ પુરાને ગુનાહગાર
કી નિયત બિગડી મઅલુમ હોતી હય.

(ડાલી આતી હય)

ડાલી-નોકર બડે બેઅદબ હય, એકદમ ગોલી માર દેતેકે કાબિલ હય.

કપતાન-ખયરસદલાહ યહે કૌન હય ?

ખયરસદલાહ-અરરર-યહે કહાં આઇ ! હજાર મેરી બહન હય-

અરે મેરી બીબી હય.(ડાલીકા)અરે તુમ વહાં કયું આપ ?

ડાલી-યહે કોણુ સાહિબ હયે ?

ખયરસદલાહ-તુમ્હેં ઇસસે કયા કોઇ બી હય.

ડાલી-મયેં ચહાતી હું મુઝે ઇનસે ઇનદોડયુસ કરાવ.

ખયરસદલાહ-તો કયા મુઝે કોઇ મિલાવખાન સમઝી હે

ડાલી-અબી તુમ એટીકેટસે મહજ નાવાકીફ હે.

ખયરસદલાહ-અપની જોરકો દુસરેસે મિલાના ઇસકા નામ એટી-કેટ હય !

ડાલી-તો મયેં ખુદ ઇનસે મિલતી હું. જનાબ મયેં આપકા નામ પુછ સકતી હું ?

કપતાન-ખદેકો કપતાન દિલેરજંગ કહેતે હયેં,

ડાલી-મયેં આપકો દેખ કર ખહુત ખુશ હુઇ.

કપતાન-મયેં આપકો દેખકર ખહુત મસરર હુવા.

ખયરસદલાહ-અસ અબ મુઆમિલા ખીગડતા હય. હજુર આપ કુચ્છ નાશતા વાસતા તો ન કરેજે ?

કપતાન-બેગમ અયસી હસીન ઓર ખુશ અદા ઓરત મયેંને કબી નહી દેખી.

ખયરસદલાહ-અરે જાવ હજુર કે લિયે કુચ્છ શરખત વગયરાલાવ,

કપતાન-નહી, શરખત સે જ્યાદા મુઝે ઇનકી ખાતેં મીઠી મઅલુમ હોતી હય.

ખયરસદલાહ-ખાતેં મીઠી મઆલુમ હોતી હય તો ખાતેં કરો.

ડાલી-મયેં ઉમીદ કર સરતી હું કે આપ ફિર કબી તસરીફ લાયેજે.

ખયરસદલાહ-જનાબ મયેં વોહ કહના ચાહતા હું.

કપતાન-ચુપ રહો ખાળુ ખડે હો જાવ.

ખયરસદલાહ-લો હમારી જોર ઓર હમ હી ખાળુ ખડે હો જાયેં. યહેબી આજકલ કા ફેશન હય.

કપતાન-મયેં આપકી ઓરતકો જુરર.....

ખયરસદલાહ-અજ મયેં તુમ્હે.....

ડાલી—હો આદમી કે બિચમે ખારખાર જોઈના. વહે કહાંક મ-
વદા હય !

ખયરસલાહ—ઈનકો જાને દે ફિર મયેં તુઝે કાયદા જતાતા હું.

કપતાન—અજ ચુંકે વકત ખડુત હો મયા હય હસ ભિયે મયેં જ્ય
દા નહીં ઈયર સકતા હું.

ખયરસલાહ—જનાજ વહે સલાહ તો આપકો મયેંબી દે
સકતા હું.

કપતાન—મુતો ખયરસલાહ, દો ધડે કે બાદ કીલ કાટેસે લેજા હોકર
જાવનીમેં હાજર રહેના.

ખયરસલાહ—ખડુત અચ્છ

કપતાન—એગમ ખુદા હારીજ !

ડાલી—મહેરબાની. (જાના કપતાનકા)

ખયરસલાહ—દેખોજ મયેં તુમ્હે તોડીસ દેતા હું કે મુઝે તુમ્હારી
બાજ હરકતેં પસંદ નહીં હયેં.

ડાલી—વોટ આપ કર અબાકિંટ ! તુમ્હારી પસંદ નાપસંદ કી
પરવાહ કરતી હય. (ડાક્ટર મુહબ્બતખાંકા આતા)

ડાક્ટર—ગુડમોર્નિંગ મેડમ,

ખયરસલાહ—અબે ગુડમોર્નિંગ કે અચ્છે પહુલે મીયાંકા સલામ
કરતે હયેં યા ખીખી કા !

ડાક્ટર—તો કયા તુમ ઈનકા શૌહર હો ?

ખયરસલાહ—નહીં તો કયા ઈનકા ભાઈ હું !

ડાક્ટર—મુઆફ કિજીયે, મયેં તો આપકા મેમસાજકા ખટલર સમજા.

ખયરસલાહ—એ પાઉં, અયસે ખટલર તેરે આપકા બી નસીબ હુને થે ?

ડાલી—ડાક્ટર સાહબ, વહે જરા અનપઢ આદમી હય, ઈનકે કહેનેકા
કુચ્છ ખ્યાલ ન કરના.

ખયરસલાહ—અરે તેરે પટે લીખે કી અયસી તયસી. મેરે ધરમેં
આકર મુઝેહી ખટલર જનાતા હય.

ડાલી—તો ઈસ્મે તુમ્હારા કયા જાતા હૈ.

ખયરસલાહ—તો કયા મંચ તુમ્હારા ખટલર હું ?

ડાહી-ડીઝર ખ્યા કયું હોતે હો તુમ સમઝે નહીં.

ખયરસદલાહ-કયા નહીં સમઝે !

ડાહી-તુમહારી સુરત સે અયસા મઆલુમ હોતા હય.

ખયરસદલાહ-કે મમેં તુમહારા ખટલર હું !

ડાહી-ડાક્ટર સાહેબ આપ કુચ્છ ખ્યાલ ન કરે. આપ મેરી તરફ દેખે.

ખયરસદલાહ-એ તો જખસે આયા હય આંખે ફાડફાડ કર તેરી હી તરફ દેખ રહ્યા હય; મગર ઇસ કબ્રસ્તાનકે ઠેકેદાર મે કયું બુલાયા ?

ડાહી-તુમસે નહીં કહ્યા થા કે મેરા કુત્તા ખિમાર હય.

ખયરસદલાહ-તો કયા ઘરમેં ડાક્ટર નહીં થા જો ડાક્ટર બુલાયા ગયા.

ડાહી-કયા તુમ ડાક્ટરબી હો ?

ખયરસદલાહ-મયેં તો ખાનદાની ડાક્ટર હું, મરીજકી નખ્ખ દેખતેહી ઉરકે ખાપ દાદા કા મરજ ખતા દેતા હું.

ડાક્ટર-અચ્છ મિયાં ખાનદાની ડાક્ટર જરા એ તો ખતાવ કે આઠમી પાગલ કયુ હો જાતે હયેં.

ખયરસદલાહ-અરે તુમ ઇતના બી નહીં જાનતે આઠમી હો હો યા હો પાંચકે ગદેડ ! શેમ ! શેમ ! ! શેમ ! ! !

ડાહી-એ ગાલી ગુફતાર કયસા ?

ખયરસદલાહ-વદલાહ મખનજુ હો તો અમસા ખેરા અલત ટપ્પુ, હકીમ ખન્નાસકી કિતાબ અટકલ મિન્નાસ મતખુઅ મદરાસ કી.

ડાક્ટર-હ-હ, યયા કહ્યા હકીમ ખન્નાસ ચૌર ઉસકી કિતાબ અટકલ મીન્નાસકા નામ તો મયેને આજહી સુના.

ખયરસદલાહ-કિતાબકા નામબી નહીં સુના ! જખતોં તુમ કોઈ ગટર કિલાસ ડાક્ટર હો.

ડાક્ટર-અચ્છ કયા કહેતા હય ?

ખયરસદલાહ-તુમને કયા પુછા ?

ડાક્ટર-મયેને યહ પુછા કે આઠમી પાગલ કયુ હો જાતે હયેં ?

ખચરસદલાહ—આદમી પાગલ યું હો જાતે હયેં ? ઉનકે હોશો હો
વાસ ખો જાતે હયેં.

ડાક્ટર—મગર મયેં યહી તો પુછતા હું કે ઉનકે હોશો હવાસ કયું
ખો જાતે હયેં.

ખચરસદલાહ—મયેં યહી તો કહેતા હું કે જખ આદમી પાગલ હો
જાતે હયેં.

ડાક્ટર—(ખુદસે) સમજ ગયા. યહે ડાકરી વાકટરી કુચ્છ નહીં
જાનતા અચ્છા એક ખાંત ઐર પુછતા હું ?

ખચરસદલાહ—પુછો.

ડાક્ટર—ભલા યહે તો જતાવ કે આદમીકા દિલ કહાં રહેતા હય ?

ખચરસદલાહ—બિલીકા દિલ છીછરમેં, કંજુસકા દિલ પેસેમેં,
પારસીઓકા દિલ ઇમેજી ઠાઠમે ઐર હિદુઓકા દિલ
ખાઇકાટમેં.

ડાક્ટર—મયેં યહે પુછતા હું કે આદમીકા દિલ સીનેમેં કિસ જગાહ
રહેતા હય ?

ખચરસદલાહ—લીવરકે સામને ઐર કલેજે કે પાછે થાને ઠાક ફ-
હની પસલી કે નીચે.

ડાક્ટર—ગલત ! આદમીકા દિલ સીનેમેં ખાયેં તરફ રહેતા હય.

ખચરસદલાહ—અજી વોહ અગલે જમાનેમેં રહા કરતા થા. મમર
જખ લારક કરજનકી હુકુમતસે ધખસ ગયા તો ખાયેં તર-
ફસે નિકલ કર દહની તરફકા આ ગયા.

ડાક્ટર—અચ્છા મુંઝે વોહ કુત્તા દિખાવ ?

હાલી—ચલિયે ડાક્ટર સાહિબ, મયેં અપના પયારા કુત્તા દિખાતીહું.

ખચરસદલાહ—મગર સુનોતો કુત્તેકે લિયે ડાક્ટર ઘરમેં બુલાયા જાતા
હય ઐર મયેં જખ બિમાર હોતા હું તો કુત્તા ઘરમેં ન-
હીં આતા હય !

હાલી—ડીયર મુઆફ કરના, મુંઝે અપના કુત્તા તુમસે જયાદા પ્યારા
હય.
(હોનોકા જાના)

ખચરસદલાહ—(ખુદસે)યેહબી આજકલકા ફેશન હયે. ખુદ જાહે પ-
સ કુત્તેવાલી મદમ સે કિસ તરફ નિખાહ હોગા અગર ઇસ
વકત વોહ કમીશન એજન્ટકા ખચ્ચા આતા તો કિસકે ક-
ચ્ચાહી ચેખા જાતા.
(એજન્ટકા આના)

એજન્ડ-ગુડમોરનીંગ!

ખયરસદલાહ-હુ આર યુ ?

એજન્ડ-જતાય આપને અબી તક હમારા કમીશન નહીં લેજા.

ખયરસદલાહ-અબે કમીશન કે ખચ્ચે, તુમ લોગોં કે કોઇ દુસરા ધંદાહી નહીં મિલતા જો મહે ધંદા કરતે હો; શરીફ આદ-મીઓંક ગલેમેં અયસી ફુન્યાહી ઉડી હુઇ ઔરતેં લાકર ખાંધતે હો!

એજન્ડ-કયા કામ નિકલ ગયા તો ખાતેં ખતાતે હો ! કમીશન દેના પડતા હય તો બહાને ખતાતે હો ! લાવ લાવ હમારા ક-મીશન લાવ,

ખયરસદલાહ-(લાત મારકર) યહે લે તેરા કમીશન.

એજન્ડ-અરે યહે કશા નાંખયજા હરકત ?

ખયરસદલાહ-યહેબી આજકલકા ફેશન હય.

એજન્ડ-અરે યહે ફેશન તુમકો કિસને સિખાયા ?

ખયરસદલાહ-તેરી ફેશનએબલ જોરને.

એજન્ડ-કયા કહેતે હો મિયાં શુક કરો કે તુમહે અયસી ગુડ લેડી મિલ ગઇ. વસ્લાહ મુઝેતો તુમહારી ખુશનસીબી પર રસ્ક આતા હય.

ખયરસદલાહ-અચ્છ તુજે રસ્કે આતા હયે તો ચલઅપની જોરએં ટા-સકર કરેં.

એજન્ડ-યાને ?

ખયરસદલાહ-યાને મેરી ફેશનેબલ જોર તુ લે જા. ઔર તેરી ખુદી જોર મુઝે દેજા.

એજન્ડ-તો કયા તુમકો જોરને નાંકા ચને ચખવાયા હય ?

ખયરસદલાહ-અરે બાઇ ઉસને નોકરોંકો બી અયસા સિખારખા હય કે વોહબી મેરી નહીં સુનતે.

એજન્ડ-કહીં અયસા હો સકતા હય !

ખયરસદલાહ-મય તેરી ખાત્રી કરદુ, અચ્છ આ ઈધર ખડા રેહ. સયપુ, અરે બાઇ સયપુ—

સયપુ-કયા હય સાહબ. આરા દિન સયપુ-સયપુ—

ખયરસદલાહ-(એજન્ડકો) કયું કમીશન લેતા હય ?

સયપુ-ખોલો સાહેબ કયા કહેતે હો, મુઝે કિલ્લે ખેલને જાના હય.

ખચરસલાહ—ચતકો મેમ સાહબ કહાં ગઈથી ?

ચયકુ—નાટક દેખને.

ખચરસલાહ—કિસકે સ થ ?

ચયકુ—ડાકટર મુહમ્મતખાન સાથ

ખચરસલાહ—મગર મયે ને તો કબી હુકમ નહીં દિયા !

ચયકુ—તમહારી ઓર તુમહારે હુકમકી પરવાહ હી કૌન કરતા હય.

(ડાલી આતી હય.)

ડાલી—તૌકર બિજ કુલ બેઅદબ હયે. એકદમ ગોલી માર દેને
કાબિલ હયે, જ્યાસે મયે ચિલ્લાતી હુ જવાબ નહીં દેતા

(ચયકુ દો મારતી હય)

ખચરસલાહ—(એજન્ટકો) લો મેમસાહેબ પૂલ પાવરમેં હયે—

(ડાલીસે) જાને દો બેચારોકો કાહેકો મારતી હો—

ડાલી—ખચરદાર ! તુમ મેરી બાતોં મેં ખીચમેં મત દબાવ દિયા
કસે—હાં ડાકટર તુમને મેરે કુ-તોકો તપાસા !

ડાકટર—હાં ઉસકો જરા સર્દી હો ગઈ હય.

ડાલી—તો ફિર કયા કરના ચાહિયે ?

ડાકટર—એફિક રહિયે. મયે ને પ્રિસક્રિપ્શન લિખ દિયા હય ઉસકો
દિનમેં ત્રીન મરતબા પિલાઈયે.

ડાલી—ઓર ખાનેકો ?

ડાકટર—કુચ્છ નહીં સિરફ પાચ છે બકરી કે બેજે, સાત આંઠ અટે
દસ બારા મુરગી કા શોરબા, અમસી હલકી ખુરાક દેના.

ડાલી—ઓર પીનેકો ?

ડાકટર—હરએક ખાનેકે પહેલે એક્સદા નંબર વન કા એક એક પેચ.

ખચરસલાહ—બધ વાહ, મિયાંકા તો બેવરેકા વાંધા ઓર કુ-તોકો એ-
ક્સદા નંબર વન. અગર ખુદા મુઝે કુત્તાહી પયદા કરતા તો
કયા અચ્છ થા, મેમ સાહિબકી ગોંદમેં બચકર નંબર
વન કા પેચ તો ઉગતા !

ડાકટર—એચ મુઝે ઇનજનત દિજીયે.

ડાલી—ડાકટર સાહિબ મયે બી આપકે સાથ ચલતી હુ, જરા મુઝે
લેડીઝ હમખાના તક છોડ દેના,

ડાકટર—ખુશીસે

(દાનોકા જાના)

એજ-૨-અરે રહે દુસરા શાહિબ કહાં ચલા?

સયદુ-ખીકવાઈટ યુ ફુલ !

ખયરસલાહ-જા બાઈ જા મયેં અપની જોર તુએ મુફત દેતા હું.

એજ-૨-અરે વાહ તુ અપની પીરા મેરે પીછે કહાં લગાતા હય.

ખયરસલાહ-અમે અયસા વકત ફિર નહીં આયગા. અગર તેરે પાસ પૈસા નહીં હય તો લે વિકટોરિયાકા ભાડાની મયેં દેતા હું.

એજ-૨-અયસી ખીવી પર સો જુતે ઓર અયસે મિયાં પર લાખ લખનત.

ખયરસલાહ-મયેં ક્યાં જાણુતાયા કે ડાક્ટર કાપરખરાસકી લડકી અયસી હોળી, જાનતા તો કહું ઝક મારતા !

ગાના

દેખો યારો ક્યાં ઝક મરા ખીખી અયસી લાએ
કે જસને આ તેહી મેરા દીવાલા પુકા હાએ હાએ
યારોકે સાથ હોટલમે ચંપીનકી ખોતલ ખુલવાએ
ઔર યહાં તો મીસ્ટર ખયરસલાહકા ડબ્બા ગુલ હોખાએ
મીલે જસકે જોર અયસી વોહ બહાર દેખે કયસી
લા અનત બેળે યારો અયસી જોરકી અયસી તયસી
કાઇ આવે સાયકલ લેકર ઔર કાઇ લાવે મોટરકાર
મીયાં તો ધરકી ખાએ હવા, ઔર ખીખી જાએ બહાર
ગયરોકી દેકરહાય બગલમે શીરતી હય ખાબર
અયસી ફેશનએબલ ઔરતપર હો ખુદાહી માર-મીલે
લટકે વોહરાતોંકા નાટક ફટકમે હલજુલુલ
મીયાં રોકે તો ખીખી કહેતી હય ખી કવાઈટ યુ ફુલ
દેખો યારો હા તુમજી ન કરના કાઇ અયસી જુલ
ધરના તુમહારાની ચેહ કર દેવેગી ડબ્બા ગુલ.

બાબ પહેલા.

પરદા શાતવા.

તોશીક કા મિલા

તાહુરા-ઓ ખુદા, ઓ ખુદા, રહે ખોદનાક આવાજેં કયસી આ રહી
હય. સાયદ જંગ ઝિક ગઇ. અફસોસ મુફકી ઔરતોં મા

તમ કરો ક્યું કે આજ તુમ્હારી સેંકડો બહન બેવા ઐર બચ્ચે યતીમ હો જાયેંગે. બચ્ચોં ગિરયાઓજતરી કરો. લોગો સિયાહ લિખાસ પહેનો આજ તુમ્હારે હજારો ભાઈ તુમસે હમેશાકે લિયે જુદા હો જાયેંગે.

શબ્દ.

હજાર જાન ઐર હજાર તન ઇસ સિતમમેં આકર તપાહ હોંગે, જો ધર થે કલ તક કે જગમગાતે બોહ કોઇ દમમેં બેચિરાગ હોંગે
તોફીક—પ્યારી ખીવી.

તાહેરા—કાણુ તોફીક ! વાય બેઇજતી. બસ દુર ખરે રહો.

તોફીક—તાહેરા તુમ મુઝે ગુસ્સેસે દેખ રહી હો.

તાહેરા—નહીં મયેં તુમ્હે હિકરત ઐર નફરતસે દેખ રહી હું.

તોફીક—લેકીન સખખ ?

તાહેરા—તુમ છુજદિલ હો, મરદ હોકર દુન્યાકો ઘોડા દેરહે હો,

કયા જંગ ફતહ હો ગઇ ! ફતેહ તુમ્હારી ગુલામ બન ગઇ !

તોફીક—અફસોસ ! સિવાયે હાર ઐર શિકિસ્ત કે અબ હમારે ન સીખોં મેં ઐર કયા હય, તમામ ફોજ બેજબાન લેડોંકી તરહ વફાદારીકી કુરબાનગાહમેં હલાલ હો ગઇ.

તાહેરા—તો તુમ છસકો સખસે પહેલે મરજના થા કયસે છંદા રહે ! કયા શિકસ્ત ખા કર મયદાને જંગસે ભાગ કર મેરે પાસ કિસમતકી ફરયાદ લાયે હો, યા માતસે મુકાબલા કર-ને કે બદલે માતકે સામનેસે ભાગ કર મેરી ગોદમેં છુપને કે લિયે આયે હો !

તોફીક—યા જુદા મંચ ઇસકો કયા જવાબ દું ! પ્યારી ખીવી મંચ ઇસ લિયે આયા હું કે મરનેસે પહેલે તેરી આખરી વફાદારી આજમાઉં. મયેં ઇસ લિયે આહા હું કે મરનેસે પહેલે તુઝંકાં ઐર તેરે દિલકો કતલ કરું.

તાહેરા—કયા માલિક અપની લોંડીકો આજમાતા હય, શોહર અપની ખીવીકો કતલ કરના ચાહતા હય, તો લોં સર હાજર હય. ખુશીસે શોકસે ગરદન હડાદો, વફાદારી આજમાં ચુકે અબ ફરમાંબરદારી બી આજમાલો—

તુમ્હારીથી મહેલે, તુમ્હારી હું અખબી

જાન દુકરે કર દેના કરે જો ઉઠી
ચલો હો, ખડો, મેરે માલિક ! મુખારિક હય વોહ
ઔરત જો અપને ખાવિંદ કે કદમો પર કુરખાન હો જાય.

તોફીક—સીખો અય દુન્યા કી ઔરતો ! ખાવંદકા હુકમ કિસ તરહ
કરજ હય ઔરતપર, વોહ ઇસ ઔરતસે સીખો. તાહેરા
મયેં તુજે કતલ કરંગા ઔર જરર કતલ કરંગા મગર હાથસે
નહીં એક ખાતસે.

તાહેરા—વોહ કયસી ખોદનાક ખાત હય ?

તોફીક—સુનો ઔર અચ્છી તરહ સુનો. જીસ બચ્ચેકો હમને આકે
ખરસ તક કલેજેમેં રખકર પાલા ઔર આંખોસે લગાયા
ખાજ ઉરકી કુરખાની કા દિન આયા,

તાહેરા—યાને ?

તોફીક—યાને સુહેલકો વફાદાર હુશશામ કે સાથ લગા દો, ઉસકે એ-
વજમેં દિલ પથ્થર કરકે જલમ તુગરલ કી શમશીર પર
અપને લખ્તે જીગરકો ભેંટ ચલાદો.

તાહેરા—હાય ! તુમ ખાપ હોકર કયા ફરમાતે હો ? મયેં માં હોકર
યહે કામ કિસ તરહ કર સકતી હું ! મેરે માલિક, મેરે
શૌહર મુઝે મુઆફ કરો.

તોફીક—અગર બેટેકી મહોખ્ખત માલિકસે બેવફાઈ સીખાતી હય,
દુન્યાકી ખુશીકે લિયે આકિખતકા ગુનાહગાર બનાતી હય,
ઈસ્કો જલાદો. તાહેરા તાહેરા. પુઝે ખોદનાક અંજમકા
ખ્યાલ હય; જખ નક જલિમ તુગરલકો યહે યકીન ન હો
જાયે કે દુસ્મન જીયા હો ગયા તખ તક સુલેહ કહીં છિપે
મગર જલીમકી તલવારસે ખચ જના મુહાલ હય.

તાહેરા—મયેં માનતી હું મગર મામતા નહીં માનતી; મયેં રાજી હું
મગર મહોખ્ખત રાજી નહીં હોતી.

શાએર—ઇસ દિલકો, મામતાકો, તખ્તકો કયા કરે,
કમખખત માં ખતાવ મહોખ્ખતકો કયા કરે !

તોફીક—અયસી મામતાકો પુંક સે, આગ લગા સે—

મેરે હર રએપે જીસકે લાખ લાખ અહેસાન હમ,
લાખ બેટેબી હોં લે હોં જહાન પર કુરખાન હય.

તાહેરા—ખચર તુમહારી ઐર ખુદાહી યહી મરજી હય તો મય દિલ કડા કરેકે અપને જગરેકો અપને સામને જખહ કરનેકો ત- તધ્યાર હું.

ભોંક દુગી ખંજર ઉસ માઅસુમ કે હલકુમમેં
ઐર સમજુગી યહી લિખા થા ખસ મકસુમમેં

તોફીક—આફરીન—અય વફાદાર ઐરત આફરીન ! અય મયેં જ- ગમેં ખુશી ઐર રાહતકી મૌત મરંગા; ઐર કયામતકે દિન ગરર આર ઇન્જતસે હુગુંગા—

રૂઆઘ—હશરમેં જખંકે હિસાબોંકે લિયે જંદા હોં—
થું ન કરના કે વફાદારોંસેં સરમીન્દા હોં,
જખ તલક હોશ રહે, જરમ રહે, જનન રહે—
કૌલકા પાસ રહે—શરમ રહે—ધ્યાન રહે.

તાહેરા—મેરે માલિક કૌલ જનનકે સાથ હય.

તોફીક—મેરી ઇન્જત સલામ; યહે આખરી મુલાકાત હય.

(જનના તોફીકકા)

તાહેરા—હાય મેરે સીનમેં ઠરેં માર માર કર કૌન રો રહા હય !
અય વફાદારી દુર હો, નિકલ જા; અય બેરહમી અલગ
હો જા. અય બેરેકી મહોખ્યત મુકે ખુદા ઐર શોહરસે
બેઠમાન ખનાના ચાહતી હય ! નહીં નહીં મયેં બેરેકે ખુ
નસે વફાદારીકી કિતાબમેં દસ્તેખત કરંગી. અય ઐરત કે
દિલ હીમ્મત પકડ, અય બેરહમી તુ ધરેકે દરવાજે પર
પહેરા દે તોકે ખોદ ઐર ડર હુસને ન પાયે. જો રાત તુ
દતની અધેરી હોકે મેરે હાયકા કામ મેરી આંખેં દેખને
ન પાય.

(દુશામકા આના)

દુશામ—હજુર-હજુર, બચ્ચોંકી હિજાજત કીજયે; કિલેકા મગરેખી
દરવાજા બી ફતહ હો ગયા.

તાહેરા—દુશામ—દુશામ, વફાદારી દિખાવ—શુલ્હકો લેકર ઐર
દરવાજેસે ભાગ જાવ. મયેં ઇસકે એવજમેં અપને લખ્તે
જગરેકો કુરખાન કર દુગી.

દુશામ—મગર યહે કાવ કયું કર ચલેગા? દુશમન પહચાન નલેગા ?

તાહેરા-નહીં સુહેલ ઐર રશીદની ઉરમમેં ચોરાસા ફકે હવ આર
ચુકે શહેનશાહ બહોત કમસીનીમેં હમારે સુખત કીયા ગયા
થા ઇસ લિયે કોઇ તમીજ નહીં કર સકેગા, કીસીકા વ-
હમબી ન ગુજરેગા. (સુહેલકા આના)

સુહેલ—અમ્મીજનન સુઝે કહાં ભેજતી હો ?

તાહેરા—વહાં જહાં દુશ્મનસે એમાન હો.

સુહેલ—નહીં નહીં મંચ કહીં ન જાઉંગા, ક્યા તુમહારે દિલસે મે
રી મ્હેજાવત જાતી રહી !

તાહેરા—હાય મંચ ઇસે કિસ તરાહ ખતાઉં. ક્યા દિલ ચીર કર
દિખાઉ ! સુહેલ ભાગ ભાગ ઇસ કસાઇખાનેસે નિકલ જા-
દોજખકા કુત્તા છુરી લિયે હુએ તુઝે ભોંકને આ રહા હય.

સુહેલ—નહીં નહીં મયેં ન જાઉંગા—

તાહેરા—સુહેલ ખુદા હાફિજ—

(હુરશામ સુહેલકો ઉઠા લે જાતા હય. તાહેરા)
બેહોશ હોકર ગીરતી હય. રશીદ આતા હૈ)

રશીદ—અમ્મીજનન-અમ્મીજનન ? યા અસ્લાહ અમ્મીકા ક્યા હો
ગયા ? અમ્મી પ્યારી અમ્મી—

તાહેરા—કૈન ? રશીદ મેરા લાલ-બેટા-મગર કમખખત દુર હો. તુ
મેરા બેટા નહીં હય.

રશીદ—અમ્મી તુમ ક્યા કહે રહી હો-મયેં તુમહારા બેટા હું.

તાહેરા—હાં હાં તું મેરા બેટા હય. મેરા રશીદ હય. આ મેરી જાદ-
મેં આ, તુ મેરે ઘરકા ઉજાલા હય. આ મેરે બચ્ચે મં-
ચને તુઝે બડી મહેનતસે પાલા હય. મગર બચ્ચા કિસકા !
બચ્ચા કયસા ! બચ્ચા શયતાન બનકર સેરે ઇમાનકા ઠગને
આયા હય ! જાજા તુઝે કિસને ખુલાયા હય ? મેરા કોઇ
બચ્ચા નહીં. મયેં કભી મા નહીં બની. મેરી અંધેરી
દુન્યા મેં કોઇ ચિરાગ પયદા નહીં હુવા.

રશીદ—અમ્મી ! અમ્મી ! તુમ દિવાની હો ગઇ હો ?

તાહેરા—હાં, હાં, મયેં દિવાની હો ગઇ હું-ખુની હો ગઇ હું-ગક-
નબી હો ગઇ હું.

(અંદર દોડ જાતી હય ઓર બેહોશી કી શીશી લાતી હય)

તાહેરા—રશીદ ધવર આ.

રશીદ—યે ક્યા હય ?

તાહેરા—ખેલોશી કી દવા.

રશીદ—કયું ?

તાહેરા—તારે તુઝે મરતે વકત તકલીફ ન હો

રશીદ—નહીં અયસા ન કહો

તાહેરા—અમે કમખખત તુઝે સુધના હોગા—તુઝે મરના હોગા.

રશીદ—આહ ! રહમ ! ! રહમ ! ! ! (શીશી સુધાતી હય)

તાહેરા—સો ગયા, ખામુશ હો ગયા, જાન રાહતકી દુન્યામેં જા
ખિલિસ્તમેં ખેલના; હુરોસે દિવ જહેલાના, વહાં તેરે ખુશર
ગોં કી પાક રહેં મિલને આયેં તો ઉનસે મેરી મુસીબત
ખયાન કરના. અય મેરી માઓં—મેરી તરફ નફરતસે નામર
ન ઉઠાવ, અગર મેરી મજબુરી જાતતી હો તો ખડુત નહીં
ફકત દોહી આંસુ રહમકે ખહાઓ, હાય ! યે મંયને ક્યા
ક્રિયા ? ખેટા ! ખેટા રશીદ ક્યા છતતી જલદી અપની માં
સે ખફા હો ગયે—હમેશા કે લિયે સો ગયે ! ખોસો ફકત
એક ખાર ખોલો—

ખફા માં સે નહો, ગર હો ગયે ખેજર જીનેસે,
ઉઠો—આવ મેરે ખ્યારે જરા લગ જાવ સીનેસે.

(કિલેકી દિવાર ગીરતી હય)

યા ખુદા યે ખોફનાક ધમાકા ઓર યક—બ—યક દિવારમેં
દરવાજા કયસા હો ગયા ? અફસોસ ! દુશ્મન આ પહુંચ્યા

તુગરલ—ફતેહ—કામયાબી ! કામયાબી ! યહી હય ગંજે મુરાદ, યહી
યય ખાનને કામગારી.

તાહેરા—જમીનકા ખોઝા તું કૌન હય ?

તુગરલ—કૌન હું ! તુગરલ, અહાદર, સિપાહી, ફતેહ, જહાંકી ધખત.

તાહેરા—નહીં જહાંકી જલ્લત, નેકી ઓર ધમાનકા દુશ્મન.

તુગરલ—અગર સુહેલ કો નહિ દિયા તો ઇસસે જ્યાદે તેરે દુશ્મન
ખન જાઉંગા,

તાહેરા—અરે તુ ક્યા અગર તમામ દુન્યા કે શયતાન મિલકર આવેં
તો સુહેલ કો ન લે જાને પાયા

તુગરલ—ખદખત યે ખાત ! સફદર ધવર આવ કોડે લગાવ.

તાહેરા—અરે કાઢે કય; તુ મૌતકે શિકજેમે ખિચવા દે-સર
તનસે ઉડા દે,

જલા દે, મિટા દે, સગા દે, ગલા દે,
તેરે પાસ છતની હય તાકત દિખા દે;
ન હોગા, ન હોગા, ન હોગા, ન હોગા.
ચહે મેરી જ્યાન તુઝકા ઉસકા પતા દે.

તુગરલ—માત મુઝસે જ્યાદા બે રહમ નહીં હય સફદર બદો. સફદર
તું ખડા હય ? કયા મેરા હુકમ નહીં સુનતા ?

સફદર—હુજુર મુઝે શરાફત આપકા હુકમ સુનતેસે મને કરતી હય.

તુગરલ—બોદે નામદ યુઝદિલી દિખાતા હય !

સફદર—મુઆફ ડીજયે, યુઝદિલ વોહ હય જે મદદ હોકર એક કમ-
ઝોર ઝોરત પર હાથ ઉઠાતા હય.

તુગરલ—જલીલ ! દગાખાજ !! નમકહરામ !!

સફદર—ઠયરીયે મયેં નમકહરામ નહીં હું, મયેને હમેશા આપકે પ-
સીનેપર ખુન બહાવા હય. ઇસ જગમે અપને દો નૌજવાન
બેટોંકા કતલ કરાયા હય. મગર મજબુર હું કે ખુદને ચહે હાથ
ઝોરતકે લિયે નહીં મદદ લિયે બનાયા હય.

તુગરલ—તો કયા તુ મેરા હુકમ ન બજા લાયગા ?

સફદર—જે શરીફ ઝોર બહાદર હય વોહ મર જાયગા; મગર મરતી
હુધ ઝોરત પર કબી હાથ ન ઉઠાયગા.

(તુગરલ ફયેર કરતા હય સફદર મરતા
હય તોફીકકા સિપાહી લાતે હયે.)

સફદર—ઓ ખુદા.

તુગરલ—કાન મેરા શિકાર !

તાહેરા—મેરે ગરીબ શોહર,

તોફીક—મુસીબતોં કે તુજાન તકલીફોંકી આંધીયાં, આફતોં કે રેસે,
ફકત છતેજ કે હયેં ઝમેલે, જમીન પર આસમાન ચક્રીકે
પાટકી તરાહ જ રહી હય, બચ પન ઝોર જવાની પીસ ચુકા
બચ ખુદા પેકી આરી હય.

શઝેર.

હય દુન્યા હય ચહે, ઉક્યાકી તલબગારીમે,
આખરી સાંસભી નિકલે તો વફાદારીમે.

તુગરજ—જલ્દી, બાગી મુજરસીમ ગદારી ! શું હલ્લતોખારી ઓર ફિરબી ન ગાઇ વધારી ?

તોફીક—વધારી સમ્યા દીન હય પાક ઈમાન હય વધારી પર ખાલ ખચ્ચે, ખીચી સખ કુછ કુરખાન હય.

રખાઈ—મત સમઝ દિલસે મેરે જલ્દરે દગા નિકલેગા,
ચીર ઓર દેખ શરહતસે લગા નિકલેગા,
મરતે મરતે બી દગાખાજ મેર હોઝિસે.
યા ખુદા નિકલેગા યા હર્ફે વધા નિકલેગા.

તુગરજ—નજીસ બુદ્દે જખાન ખંદ કર છંદગી ઓર સુલેલ દોનોમેં જો ચીજ જ્યાદા પીયારી હો અપને લિખે પસંદ કર.

તોફીક—ખુતી કુત્તે હમ છંદગી દેંગે મગર ખારે સુલેલકો કબી ન દેંગે.

તુગરજ—ક્યા તું મૌતસે મિલકુલ નહિ કરના હય ?

તોફીક—સિપાહી મૌત કે સાથ રોજ ખેલ કરતા હય ?

તુગરજ—તો હો મૌત શું તેરા શિકાર હય (ખંજર મારતા હય.)

તોફીક—ઓ ખુદા—હક અદા (મરતા હય)

તાહેરા—હાય ! કમખખત જલ્દીમ ! તુને ક્યા કિયા ? ઓ ખુદા તુ અપની ખુદાઈ છોડ કર ક્યાં ચલા ગયા.

શબ્દ.

ગફલતકી નીંદમેં ક્યા અપબી તુ સો રહા હય !

ક્યા દેખતા નહીં હય ક્યા જુદમ હો રહા હય !

તુગરજ—ચુપ નાખકાર ખુદાકો નહીં મૌતકો પુકાર. અગર સહેલ દો ન દિયા તો તુજેભી તેરે ખુનમેં નહેલાઉંગા દુન્યા ઉલટા દુંગા તમામ ઘરમેં આગ લગા દુંગા, કહીંસે બી સુલેલકો દુલ્લે કે લાઉંગા; ઓર ઉસકે ખુનમેં તલવારકી પિયાસ બુઝાઉંગા

તાહેરા—યા ખુદા.

શબ્દ.

તાજે સરતો ગિર પગ, અગ જોદહી ખાલી કર.

અપને હાથોસે મયેં અપને ઘરકી પામાલી કર !

તુગરજ—ખોલ ઓ મૌતકે તવાસે ખોલ ! મેરે ખંજરકો ચારંગ, મેરે તીરકો હુદ્દ. મેરે નેજેકો નશાના ક્યાં હય ?

તાહેરા—જા ખુની કુતે વોહ તેરી ખુચક પડી હય. ખા લે માર ઝલ, નોચ લે, સર તનસે ઉતાર દે. અય મુનધમ હજીકી કયા તુ સો ગયા ? કાયા કાતુને કુદરત મનસુખ હોગયા !—

શએર.

ગુસ્સે કી આગુસે ઉઠે તન મન જલાદે ધસકા
કહરો ગજબ સે અપને સખ જોર દાદે ધસકા.

(તુગરલ રશીદ કો ઉઠા લાતા હય)

તુમરલ—યહે હયે મેરે દરખ્તે શુબ્બઅત કા સમર

(ખંજર ભોંક દેતા હય)

તાહેરા—ઓ ખુદા ! ઓ ખુદા ! રહે ખુદિશાં મંજર કિન આંખોસે
દેખા જાયગા. કયા તમામ દુન્યાકી મુસિબત એક હમારેહી
વાસ્તે હય !

મેરા ધર હય કે જલ્લીમ કરખલા હય.

યહીં છોતી જો નાજલ હર બલા હય.

(ડરાપ)

ખાખ દુસરા

પરદા પહેલા.

જંગલ.

ગાના

અખ મીલ જવો ઓ ખોને વાલે

ચક ચક હારે જન જનમે દુ'ડકર ભટકે હમ નદ્દી નાલે.

છાન શીરે સગર ડગર ડગર હમ ભટકે

ખાએ હય સઓ ઝટકે

હમદમ હય ખંદ સખમીલ ધર સટકે ઓ ખોને વાલે

સિપાહી—મિલ જા, ભાઈ સુહેલ મિલજા, યાર તુને તો હયરાન
કર દિયા.

શએર

દરખદર ફિરતે હયે હમ પયરોમે ખાલે પડ ગયે,

ધુપમે જલ જલ કે સખકે એહરે કાલે પડ ગયે.

-હાં અખ બનાવ સોચકે કિસ સિમ્ત હમ બહે

ખાંધે કિધરકી સીધ કિધર કો કદમ બહે

„ -રહે રાસ્તા ચાર એ મુશ્કીલ ગુજાર હય !

દુસરા—ઓર યુ બહે—

„ -જખ સખ તરફ ખતર હય ફિર અખ કીધર ચલે ?

„ -મેરી તો રહે સલાહ હય કે ખસ અપને ધર ચલે.

„ -તો રહે તો લાટ ચલને કો તૈયાર હો ગયા,
ક્યા જીંદગી સે અપની તું ખેગ્ગર હો ગયા !

શમશાકી સખ્તીઓંકી ક્યા તુજે ખખર નહી,
પીછે હટે કદમ તો સમજ લે કે સર નહીં,

સિપાઈ—અરે બાઈ સુહેલકો અખ તક ન પાયા તો અખ ક્યા. પા-
યેંગે; મુશ્કતમેં કિસી શેર બેડયે કા નિવાલા હો જાયેંગે.

„ -તુતો ખુશદિલ મઅતુમ હોતા હય.

„ -ઓર તુમ ક્યા રસ્તમકે સગે હોતે હો ?

„ -ખેશક હમ ખાનદાની બહાદર હયેં.

„ -શયદ ફિરદોસીને શાહનામામેં તુમહારેહી ખાપ દોહોકા જીક
ક્રિયા હય !

„ -અરે તુમ સુહેલકો દુંડને નિકલે હો યા ગુલખપ કરને કો !

„ -તો ખસ મવારી આગે બઢાવ

„ -ટટુ કો એડ લગાવ

સખ સિપાઈ કખતક ભટકેંગે અય યાર !

ખાખ દુસરા.

પરદા દુસ

શાહી મહલ.

રામસા—ખાગીએ કા એક આજીમુશાન ગીચેહ સુહેલકી તરફકા બહા-
ના કરકે અનકરીખ માખદૌલત કે મુલક પર હુમલા કરના
આહતા હય, ઇસે લિયે મયેં તુમસે ઔર કતલુસે મશવરા
કરના આહતી હું. તુમ દોનો ઠીક વકત પર પહુંચકર અ-
પને મુહસીનકો કોઇ ખેહતરીન રાયે દોગો.

કહુરમાન—અય મલકયે આલમ ઇસ ઝુટી ઔર દગાખાજ દુન્યા મેં
ખાપ બેટેકો, બહન બાઇકા, જોડે ખાવંદકા ગલા કાટ કર

साह होना चाहती हूँ, अगर मैं वक्षस्त्र होनेवा बाअदा कर तो किसी यकीन हो ! लेकिन मैं कौन हूँ और क्या हूँ, अपने मुहसिन के लिये क्या करना चाहता हूँ वोह आपका बंद रोज़ याह मअसुम होगा.

शमशा—मैं उस रोज़ का धन्तेकर करूंगी (कहरमानका जना)

शमशा—मैं जग्य यह ज़्यादा करती हूँ के ज़्यादा ताहिराने तु-
गरव की आंखों में जाके ओं कर किस तरह सुहेल के
जया लिया तो मेरे जेशके मेरा पुन जोखने लगता हूँ.

कतल—मेझिक रहो. सुहेल जग्य बंदरोजसे ज़्यादा नही ज सकता
उसकी गीरफ्तारी के लिये काही जदोयस्त कर दिया गया हूँ

शमशा—अगर उसका आत्मा हो जग्य तो फिर तुम हम धंस हू-
न्यामें जजुगी जयश कर सकते हों.

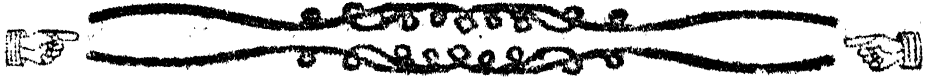
कतल—मेशक ! (दोनोका जना और कहरमानका आना)

कहरमान—जुनी गासज मजाइन कुन्तो ! क्या मजसे हस्ते हुवे ज
रहे हो क्या तुम हमेशा धंसी तरह हस्ते रहोगे ! धंसी
तरह जुरियां मनाते रहोगे ! नही करगीज नही. तु-
म्हारी जुरी गमसे; तुम्हारी धंसी मातमसे, और जे
तुमने अपने रहने के लिये जिह्मिस्त जना रणी हूँ, ह-
मेशा के लिये जहन्तमसे न जदवाठिं तो कहरमान नही
कहर जनकर न जपटा, गजग्य होकर न जपटा तो कहरमा
नही. जागियों का ओक हिरसा मेरी काशिसों से जुरी
हूँ जग्य दूसरे हिरसे मे जी मेरे जलकारने धन्तेकाम का
जंजर जमकेगा तुमने मेरे होस्त तोहीक पर, उसके म-
असुम जग्य और जीवी पर जे सिनम गुजरे हों
मुझे अजगी तरह याह हों जग्य गजवत में हंसे हुवे
जुमराहो तुम यह समजते हो के जंतरज कहरमान इकत
जोहदे और तनज्वाह के लिये तुम्हारा साथ दे रहा हूँ
में किस लिये तुम्हारा शरीक होव हूँ और क्या करना
चाहता हूँ ? मोकय पाकर जे जुहम मेरे होस्त तोहीक
और माअसुम सुहेल पर किये हैं उनका धन्तेकामजु.

मुसददस.

तुम किसीके राहत तो मैं तुझने जला हूँ,

તુમ ખિરમને ઈશિરત હો તો મયેં ખરેકે કળા હું.
 તુમ અયશકા દુન્યા હો તો મયેં ઉસમેં વખા હું.
 તુમ હિરસ કી જન્નત તો મયેં દોજખાકી હવા હું.
 હાં દેખના તુમ પાતો હો યા ફતેહ વ જદર મયેં.
 અખ બિયમેં કિસમત હય, ઉપર તુમ હો ધવર મયેં.

બાબ દુસરા.

પરદા તૈસરા.

મહુલ તસનીમ.

માશાઅલ્લાહ—હવે મંચ પહેલે જાડેંગા.

ખયરસલ્લાહ—નાહીં પહેલે મંચ જાડેંગા.

માશાઅલ્લાહ—યે દેખ પહેલે મંચ આયા.

ખયરસલ્લાહ—નાહીં પહેલે મંચ આયા.

માશાઅલ્લાહ—અબે મુગ ચોંચ સંભાલ.

ખયરસલ્લાહ—જા અન્હે બેચ ચોર પેટ પાત.

માશાઅલ્લાહ—તો ક્યા તુ લડને પર આમાદા હય ?

ખયરસલ્લાહ—બેશક અગર તેરા ઈરાદા હય.

માશાઅલ્લાહ—સલા હોક ખમ.

ખયરસલ્લાહ—યસ દોસ્ત યસ, હમ દોનોં જેનટલમેન હય ચોર
 દોનોં જેનટલમેનોંકા આપસમેં બોકસીંગ કરના ક્યા અ
 ચી યાત હય !

માશાઅલ્લાહ—બિલકુલ ફેશન કે બિલાફ હય. મગર તુમ યે
 તો બતાવ કે હાં કોઈ મુન્હેરી ઉલ્લુ ધ્રાંસને કે લિયે
 આયે હો ?

ખયરસલ્લાહ—દેખો મીયા માશાઅલ્લાહ, આજ તસનીમકી સાલ
 ગિરાહ હય, હસ લિયે મંચ અપને આકા તુગરલ બેગકી
 તરફસે યે મોતીઓંકા હાર નમરાના લાયા હું.

માશાઅલ્લાહ—શુનો મંચલી ઇસી લિયે આયા હું ચોર યે પુલો
 કા હાર તુલકા નામદાર શહરીયાર કી તરફસે લાયા હું.

ખયરસલ્લાહ—અરે જા જા શહરીયાર કે તહેફે પર તસનીમ નજ
 રલી ન ગલેંગી.

માશાઅલ્લાહ—ઓર તુગરલ કે નામક કુતાબી ન પાલેગી.

ખયરસલ્લાહ—કયું ?

માશાઅલ્લાહ—પસ લિયે કે શહરીયાર શેર હય.

ખયરસલ્લાહ—તુગરલ સવાશેર હય.

માશાઅલ્લાહ—શહરીયાર રસ્તમકા બાવા હય.

ખયરસલ્લાહ—તુગરલ કૌવતમે' સુફેદ દેવકા છદા હય.

માશાઅલ્લાહ—તુગરલ પાઉં હય ઓર શહરીયાર સર હય.

ખયરસલ્લાહ—અગર પાઉં ચાહે તો સરકો ઠોકરોં સે ઊગ દે પ્હે
બી ખખર હય.

માશાઅલ્લાહ—અચ્છા બે અચ્છા દેખના તઅરીફકે દસ્ત રખવાન
પર વોહ મસાલા લગા કર શહરીયાર કો પેશ કરં કે મ
ન આ નય.

ખયરસલ્લાહ—બેટા મયેંબી વોહ નમક મિચ્ ઊકું કે તેરા પકા
પકાયા કુરમા ફીકી દાલ હો નય.

માશાઅલ્લાહ—કયા તુ મુઝસે જ્યાદ લસ્સાન હય ?

ખયરસલ્લાહ—કયા તુ મુઝસે જ્યાદ ચર્ખ જખાન હય ?

માશાઅલ્લાહ—જાનતા નહીં મંચ એક શાયરકા બેટા હું,

ખયરસલ્લાહ—તો બેટા મયેંબી ફિરદોસીકી કબ્જ પર મુદતોં લેટાહું.

માશાઅલ્લાહ—અચ્છા તુઝે શાયરી કા ગરર તો તો મેરે મિસરે
પર મિસર લગા.

ખયરસલ્લાહ—ખોલતા જા.

માશાઅલ્લાહ—સુન—બુલ બુલકી આંતડીઓમે' રંગે બુલકી
ફાંસ હય.

ખયરસલ્લાહ—બુલબુલકી આંતડીઓમે' રંગે બુલકી ફાંસ હય, નાટ-
કકે મુનશીઓ કે બેજેમે' થોડાસા બુસા, થોડાસા જોખર,
ઓર થોડીસી ધાંસ હય.

માશાઅલ્લાહ—અમે મિસરા તો બઢ ગયા !

ખયરસલ્લાહ—શાયરી હમારે ઘર સે નિકલી હય; મિસરે કા બઢાને
ઘટાને કા હમે' ઇખત્યાર હય

માશાઅલ્લાહ—અચ્છા તો અખ એક ટેડી સુનાતા હું.

ખયરસલ્લાહ—ખોલ મયેં મારકુટ કર સીધી કર ફુંગા.

માશાઅલ્લાહ—કલ શબકો મુઝે ખવાબમે' ઉલ્લુ નજર આયા.

ખયરસલાહ—આખે જો ખુલી તો સામને તું નજર આયા.

માશાઅલાહ—જન જાણ તુંજે શાયર ખુદા જાને કિસ ઉલુને
ખનાયા હમ.

ખયરસલાહ—કયું બચ્યા કાફિયા તંગ હો ગયા.

માશાઅલાહ—ભલા અબકે તિસરે મિસરે પરતો મિસરા લ-
ગા, સુન.

ખયરસલાહ—ઉગલ

માશાઅલાહ—રાત્રો અંડા પક્ષયા વોહલી કચ્ચા રેહ ગયા.

ખયરસલાહ—મર ગયે શાયર ફકત ઉલુક પકા રેહ ગયા.

માશાઅલાહ—કયુંજે શાયર કહનેસે ઘબરાયા તો ગાલીયાં દેનેપર ઉ
તર આયા, જા જા ધાંસ ખા.

(દિનો લડતે હયેં તસ્નીમ ઝોર સહેલીયાં આતી હયે)

સહેલી-હયેં ! હયેં !! યહે કયસી હાથાપાઇ, મુશ્તકી લગાઇ !

ખયરસલાહ—દેખો યહે જલીલ રિજલા, નાનકબાબ બેચનેવાલા મર
જાય ઇસ્કી ખાલા મુશ્તમેં કરતા હય ગડબડ ઘોટાલા.

તસ્નીમ—મગર ઇનસે યહેતો પુછો કે યહાં આયે કિસ લિયે હો !

ખયરસલાહ—મંય અપને આકા તુગરલ બેગકી તરફસે આપકી
સાલગીરહ કી તકરીબ મેં યહે મોતીઓંકા હાર નજરાના
લાયા હું,

તસ્નીમ—ઝોર માશાઅલાહ તુમ કયસે આયે હો ?

માશાઅલાહ—મયેં લી અપને આકા શહરીયારકી તરફસે આયા હું
ઝોર યહે પુલોંકા હાર નજરાના લાયા હું.

તસ્નીમ—આહા, તુગરલકીં તરફસે મોતીઓંકા હાર ઝોર શહરીયા
રકી તરફસે પુલોંકા હાર, ઇસ હારકી તૈયારી મેં એક લી
જાનકા નુકસાન ન હુવા હોગા, ઝોર ઇસ હારકી તૈયારીમેં
સયકડોં મજલીઓં ઝોર ગોતેખોરોંકી જાન ગઈ હોગી. યહે હાર
ઇનસાનોં કે ગલે કટાવાતા હય, ઝોર યહે હાર ગલેકી જાનત
ખટાતા હય. યહે હાર દિમાગ કો શીકોં સે ચુર કરતા હય
ઝોર યહે હાર થકે હુવે દિમાગ કો બોજા દુર કરતા હય. યહે
ફકત અમીરોંકે મહેલો મેં ચમકતા હય, ઝોર યહે અમીરોંકે
મહેલોં ઝોર ગરીબોંકી ઝોપડીઓંમેં હર કહી મહકતા હય;
ઇસકો અદના, આલા. અમીર, ફકીર, પયગમબર સબ અપને

પાસ રખતે હયેં. ઓર ઇસકો નફરત ઓર હિકરત સે દેખતે હયેં. ઇસ લિયે આ-અય પીર પયગમબર કી પસંદીદા સી જ ! મયેં તુજે મંજુર કરતી હું, ઓર જા ખુશી દુન્યાકે ચ મકતે હુવે ફરેખી તુજે નફરતરસે દુર કરતી હું.

ખયરસદલાહ—હયેં ! હયેં ! હજુર યહે કયા કરતી હો ?

તસનીમ—અસ જાવ અપને આકાસે કહે દો કે અયન્દા કોઈ તુહકા ભેજનેકી તકલીફ ન ઉઠાવેં.

માશાઅલાહ—અલ નિકલ ઓર હુગહુગી ખખતા ચલા જા.

ખયરસદલાહ—તુગરલ ફેલ ઓર શહરીયાર પાસ !

માશાઅલાહ—ચલા જા બેટા ખખતુલ હવાસ.

ખયરસલાહ—અચ્છા અચ્છા યહે સખ તેરા હી ફતુર હય; કયા તું કબી હમારે મુહલ્લેમેં ન આયગા ?

મશાઅલાહ—અબે જા નહીં તો માર ખાયગા.

ખયરસલાહ—નામરદા કહીકા, પીકડે પીછે મારતા હય મુંહપર માર-તા તો મજા ચખા દેતા (જતા હય)

મશાઅલાહ—અચ્છા અખ મુઝેબી ઇજ્જત હય ?

તસનીમ—મગર તુમ અપને આકાસે બાદ તસલીમ કે મેરી તરફસે શુકરીયા અદા કરતા.

મશાઅલાહ—બહોન ખુખ.

જાના.

બનો બનો બનો સખી દુલ્હનીયાં

બને પ્યારકે ગરવામે દારો ગારી ગૈયાં

રહો ગુઝ્યા, વાકી છઠ્યાં કયસો પાયો તુને સૈયાં.

શરમેર.

સુતુકે ચરખે સીતમગાર દેખીએ કયા હો

કીયા હએ જે જે ગુતુ હાર દેખીએ કયા હો.

ઉમ્મીદેં દીલમેં તો લાખોં બહાર અફજા હય

કે રંગ ગયખસે ઇજ્જાર દેખીએ કયા હો

વાહજી વાહ કયા ખુખ મીલા હમે ચેહ પ્યારા

પ્યારા દીલદાર—બનો

બાબ દુસરા.

પરદા ચાથા.

જંગલ પહાર

કહેરમાન-કરીય હય, કરીય હય, ઉસ મલકિન કતલુ ઓર નશસ શમશાક ખોફનાક અંજામ કરીય હય.

સાથી-ઉન્હી ખમીસોં કે મુજલિમ સે હમ સમ વતનસે ખેવતન હોકર વહશીઓંકી તરહ આજ પહાડોં ઓર જંગલોંમે અપની છાંદગી કે દિન પુરે કર રહે હયે, ઓર ખુશીરોજ કે ઉમિદવાર હયે જખકે ઇન્દેકામકા ખંજર દુરમનોકી આંખો કે સામને ચમકતા હોગા ઓર વોહ છુપા હોકર ઇન પયરોંકે સામને સિસકતા હોગા.

સાથી-ખુદાકા શુકર હય કે માઅસુમ સુહેલ વફાદાર હુશામ કે સાથ પહાડકી કોહમે છુપા ઓર બદનસીય તાહેરા જંગલમે ભટકતી હુઇ હમે મિલ ગઇ.

કહેરમાન-હાં બદનસીય નાશાદ તાહેરા કે અમ કોન કેહ સકતા હય કે વોહ છાંદા હય ? ઘર છુટ ગયા, સુહાગ ઉજડ ગયા, છાંદગી કે સહારે કો ખો બચડી, દિનરાત દિવાનાવાર જંગલો ઓર પહાડોંમે ભટકતી હય. હાં મગર કબી કબી જરા હોશ આ જાતા હયે વરના વહી દિવાનયતકા દાર ચલા જાતા હય.

સાથી-દેખ્યે વહી ઇસ તરફ આ રહી હ.

કહેરમાન-અન્દોહનાક નજરા ! (તાહેરાકા આના)

તાહેરા-રાતે ગઇ નિશાતકી ઇશરત કે દિન ગયે,
દો લઅલે શમ ચિરાગ થે સો વોહ ભી છીન ગયે.

કહેરમાન-અય ઇનકેલાખે જમાનેકી છાંદા તસ્વીર વહે તેરા કયા હાલ ?

તાહેરા-અય ખુબસુરત ચાંદ તુહી અપના એક દુકા દેદે, મયે ઉ-
સકો રશીદ સમઝકર યાર કરૂંગી—

રૂખાઇ-આસમાન પર ચાંદ હય ઓર જમીન પર ચાંદની,
હો રહી હય તેરે દમસે આજ ઘર ઘર ચાંદની.
આ ઉતર આ તાકે રખલુ અપને સીને મેં તુઝે.
મેરે ભી વીરાને મેં હો જાય દમ ભર ચાંદની.

સાથી—હાથ ! ખીચારી કે અનુન હો ગયા !

તાહેરા—અરે કીસી ઐલાદ વાલેસે પુછ તો વોહ કહેગા તુ મર્ગ-
નુન હો ગયા.

સાથી—ખાનુ મયેંની ઐલાદ રખતા હું.

તાહેરા—હાં સચ હય મગર—

તુ એર સર સખ્ખ સાખ્ખ ઓર તાહેરા એક ખુસ્ક ડાલી હય,
તેરી ગોદી ભરી હય ઓર મેરી ગોદ ખાલી હય.

કહેરમાન—ખાનુ મેરી ભી એક ખાત—

તાહેરા—નહીં એક નહીં વોહ દો થે ! એક આંખોંકા તુંર, દુસરા
દિલકા સુરર. એક જાંઘીકા સહાર, દુસરા જાંઘી સેભી
જ્યાદા પ્યારા. દેખો ! દેખો ! શમસા મેરે બચ્ચેકે માર રહી
હય. અરે ખુની તુગરલ તુ છુરી કયું તેજ કર રહા હય ?
અખ મેરી ગોદમેં કાઇ બચ્ચા નહીં રહા હય—

શાએર.

લુટા બચડી હું સખ કુચ્ચ મયેં જો થા અફલાક કે નીચે,
દખી હય જાંઘી ભર કી કમાઇ ખાક કે નીચે.

મુહેલ—પ્યારી અમ્મા—

તાહેરા—લડકે તુ કોનહય ? શાયદ મયને તુઝે કહીં દેખા હય. લડકે
તુઝે કહાં દેખા હય ?

કુરમન—કયા આપ મઅસુમકો ભુલ ગઇ ?

તાહેરા—ભુલ ગઇ—મયેં કભી નહીં ભુલી. કાઇ માં અપને બચ્ચેકા
કભી નહીં ભુલતી મેરા બચ્ચા મુઝે ભુલ ગયા મગર મયેં
ઉસે નહીં ભુલી.

એક સાથી—ખાનુ પ્હે કોન હય ?

તાહેરા—લડકે તો કોન હય ?

મુહેલ—અચ્છી અમ્મી મંચ આપકા મુહેલ હું.

તાહેરા—કોન ? મુહેલ ! બાદશાહકી આખરી નિશાની ! મેરા દુલારા,
મેરે પ્યારોંકા પ્યારા !

સાથી—ખાનુ ! ગમ કે દરખત કો આંસુઓંકે પાનીસે સીંચ સીંચ
કર હરા રખના કયા કાયદા દેગા !

તાહેરા—હાં મુઝે રોને દો, રોને દો—જી ભર કે રોને દો; મંચ અ-
પની આંખોંસે ખુનકા દરિયા બરસાઉંગી. ઉસમે તયડંગી,

નહાઉં છીંચી ઓર આખર હસીમેં ફુગ્ગ કર મર જાઉં છીંચી.

કહેરમાન—ખાનુ અગર આપકી યહી હાલત રહી તો મતીમ ઓર બેકસ શહજાદેકી કહિન હીકાજત કરેગા.

તાહેરા—આહ મેરે બચ્ચે મયે તેર વાસ્તે ફુગ્ગ ન કર સકી.

કહેરમાન—ખુદાયા ઇસકી મુસીબતકા ખાતમા કર

ખાખ ફુસરા

પરદા પાંચવા.

તુગરલકા મહલ.

(તુગરલકા ખયરસહલાહકા ગરદનમેંસે પકક કર લાના)

ખયરસહલાહ—દેખમે, દેખમે, એક જોનટલમેનકી હજજત પર હુમલા કરના અચ્છી ખાત નહી હય.

તુગરલ—તો બોલ મેરે હારકા કિયા હુવા ?

ખયરસહલાહ—મગર ગરદન કા છોડીયે જનાબેવાલી.

તુગરલ—બોલ તસનીમને મેરે હારકે સાથ કયા સુતુક કિયા !

ખયરસહલાહ—ઉસને તો આપકે હાર પર નજર બી ન ડાલી ઓર કહેને લગી અયસે ખીસીઓં કુતે મેરી ગલીમે ટાકરે ખાતે હયેં,

તુગરલ—મેરી મહોખ્ખત કા ચહે અંજામ !

ખયરસહલાહ—મેરી મહેનત કા ચહે ઇનામ !

તુગરલ—મેરે હારકી યહે બેઇજજતી !

ખયરસહલાહ—એક એડીકાંગકા યહે ઇનસદ્ટ !

તુગરલ—ગજબ ?

ખયરસહલાહ—સિતમ !

તુગરલ—અચ્છા આગે બોલ ?

ખયરસહલાહ—મયેને કહા કે મેરે આકાકી શાનમેં યહે લાજખાની તો કહેને લગી તુમહારે આકાકે મુહપર સુરખાખ ઝાકુ ઓર હુકકે કા પાની

તુગરલ—નમક હરામ હુંકરગદે, ઇસને અયસી અયસી બેતુકત સુના-ઇ ઓર તુકે શરમ ન આઇ !

ખયરસહલાહ—ગાલીયાં આપકા સુનાય ઓર શરમ મુઝે આય ?

તુગરલ—તો કયા તુ મેરા એડીકાંગ નહી હય ?

ખયરસદલાહ—એડીકાંગ કયા બદ્દે શયતાનકી ટાંગ હું.

તુગરજ—તો ફિર તુને કયું નહીં કુચ્છ મેરી તરફસે કહા ?

ખયરસદલાહ—મયેનેભી ખુખ કહા.

તુગરજ—કયા કહા !

ખયરસદલાહ—મયેને કહા કે મેરે આકા બડે મુજ, બડે પાજ હયે
જમ ઉનકા ગુસ્સા આતા હય તો દિવાને કુતેકી તરફ કા
ટ ખાતે હયે.

તુગરજ—અમે તો શયતાન યહે તુને મેરી તઅરીફ કી !

ખયરસદલાહ—તઅરીફ કી જમ તો કહેને લગીકે જહાં ફરિસ્તોંકા
ગુજર નહીં, વહાં અપસે ભુતોં કા ક્રાન પુછતા હય.

તુગરજ—અપસી નકરત ! હમર લઅનત !!

ખયરસદલાહ—ફિરભી મહેબબત હમર ફિટકાર.

તુગરજ—અયે ખુદા મયેં કયા કહે !

ખયરસદલાહ—હેમે જસકી ફરીયાદી

તુગરજ—કિસ પર ?

ખયરસદલાહ—અપની મઅશુક કે આશક પર, અપને યાર કે યાર
પર, અપની દિલદાર કે દિલદાર પર

તુગરજ—તો કયા તસનીમકા દિલ કિસી ઓર પર શયદા હો ગયા ?

ખયરસદલાહ—જી હાં જો હાંડી આપને પકાઇથી ઉસકા
ખાનેવાલા એક ઓર પયદા હો ગયા

તુગરજ—યાને ક્રાન ? બોલ, બોલ

ખયરસદલાહ—લેફ્ટનન્ટ શહરીયાર.

તુગરજ—શહરીયાર ?

ખયરસદલાહ—જી હાં સરકાર.

તુગરજ—મગર શહરીયારકા તસનીમકી તરફ દેખનેકી જુરાઅત કયું
કરે હુધ ?

ખયરસદલાહ—તો કયા કિસી ઓરત કી તરફ દેખને કે લિયે લાય-
કાન્સ લેના પડતા હય ?

તુગરજ—મદખત તેરા સરતો નહીં ફિર ગયા હય !

ખયરસદલાહ—આસાર તો અપસેહી પાયે જાતે હયે.

તુગરજ—મેરે કુલકી તરફ હાથ બઢાનેકા ઉસે કયા હક હય

ખયરસદલાહ—કોઈ નહીં સાહેબ, કાતુન સાફના કહેતા હય.

તુગરલ—ક્યા તસનીમ મેરે હાથસે નિકલ જાયગી ?

ખયરસદલાહ—નો સર.

તુગરલ—મયેં જો ચાહું કર સકતા હું.

ખયરસદલાહ—યસ સર.

તુગરલ—યસ જા નિકલ જા, મયેં તનહાઈ ચાહતા હું.

ખયરસદલાહ—હજુર એડીકાંગકો હમેશા સાથ રખના ચાહીયે.

તુગરલ—એડીકાંગ કા ખચ્ચા નિકલ વરના ખા જાઉંગા કચ્ચા.

ખયરસદલાહ—થેંકયું,

તુગરલ—નાહિનજરો નાખકાર મયેં તુમસે ખોફનાક ઈન્તેકામ જુગા.

ખયરસદલાહ—નહીં અયસા ન કરના.

તુગરલ—અમે તું ગયા નહીં નાપરગમ, કયું ખરા હય ?

ખયરસદલાહ—આપકો દિલાસા દેને કે લિયેં

તુગરલ—ચલા જા મુઝે દિલાસે કી કોઈ જુરરત નહીં હય.

ખયરસદલાહ—હજુર આપકો દિલાસે કી સખત જરરત હય.

તુગરલ—યસ ફારન ચલા જા; વર્ના તેરે અંજર પંજર દીલે કર દુંગા.

ખયરસદલાહ—ઝોલ રાઈટ.

તુગરલ—શહરયાર, શહરયાર મયેં તેરા ખુન કરંગા.

ખયરસદલાહ—નો સર.

તુગરલ—અરે ફિરઃઆ ધમકા, તું નહીં જાયગા ખાના ખરાખ.

ખયરસદલાહ—ગુડમોરનીંગ (જાના)

તુગરલ—શેરકા શિકાર લોમડી છીને ! લેડયે કા લુકમા લેડ હજમ કરે ! શહરયાર ! તુને મુઝે અલી તક અસલ સુરતમેં નહીં પહચાના. અખ પહચાનેગા ઝોર પુરી તરહ પહચાનેગા.

ખાખ હુસરા.

પરદા છંદા

તસનીમકા મહલ.

ગાના.

આવોજ આવોજ છયલા જાઉં મય વારી તોરે

મેરે બધા, ઓ સૈયાં મોહનીયાંકે ડરો છયલા મોરે
એજી બાંકે છયલા મોરે—આવોજી

આનખાનપર વારે જન તોરી રાધા

ઓ મોરે રાજ, એ હી તુમે મેરી કસખ મેરે પ્યારે સન
દિલદાર સીતમ નાહીં કરના

બાર બાર દીલદાર ચારપર છતીસાર હય—આવોજી

શહરચાર—પ્યારી તસનીમ લોગ સચ કહેતે હયેં કે ઇસ્કે કે દેવતા
કો આંખે નહીં હોતી હયેં.

તસનીમ—યહે આપ કયસે ફરમાતે હયેં ?

શહરચાર—અમર ઇસ્કે કે દેવતાકે પાસ આંખેં હોતી તો તુમરલ કે
મુકાબલે મેં એક સિપાહી જે શરાફત ઓર કે બક્ષદારી
સિવા કુચ્છ નહીં રખતા ઇસ કદર કામચાખી ન પાતી.

ખયરસલ્લાહ—પ્યારે સચ હય. લેકિન ઇસ તરહ ચાંદ નિકલને કે
બાદ તારોંકી કાઇ વકત નહી રહેતી, ઇસ તરહ શરાફત
ઓર વક્ષદારી કે આગે માલો જર ફી કાઇ હકીકત નહીં
રહેતી. સુનો ઇસ્કે બાસરી કયા કહેતી હય.

(સહેલી આતી હય.)

ગાના.

ચલે ઇશક મે આરે, જીગરપર દોધારે

ચયન આશકકો દમબર કયું કર હો

મુસીબત જેલી બલાસર લેલી

તખીબત જેલી પહેન ગલે સએલી બજે ઇશક કો

પ્રેમ પીયાલા જખ તુમ દીનો મત હમરી ખખોરાઇ

હીરે બાંન નયનનકે લાગે સુખ સુખ સખ ખીસરાઇ

પ્યારી પ્યારી બતીયાં કરત, ધતીયાં તખેજી છતીયાં

લગોજી પ્યારે તોરે વારી—ઇશક મેં.

સહેલી—જનાખે આલી આપકી મુલાકાતકા બીમીદવાર એક રખસ
દરવાજે પે ખડા હય.

શહરીયાર—જરા દેખુ તો યહે કોન આયા હય ?

તસનીમ—મગર જદદ આના દેર ન લગાના.

શહરીયાર—મયેં બની આયા.

(ગાના)

તસનીમ—આહ ! આહ ! ક્યા શાને પરવર દિગાર હય ! તસનીમની
દુસરી બિહિરતકા નામ શહરીયાર હય.

(તુગરલકા આના)

ગાના.

હારે કોઈ બાંકો સીપધ્યા લુભાએ ગયો
હારે મોહે છયા હીયામે સમાએ ગયો—હારે
તનમન બારા જોખન પ્યારી ફખત વાંડે છયરવા
સયા દીવાની બનાએકે સોહાએ કે રીઝાઈ ગયો—હારે
કોઈ ચોર કછુ સુઝત નાહી અયસી ઝલક દીખાએ
આએ બસે નયનનમે મોરે રાખુ પલક છુપાએ
અખતો હએ ધ્યાન યેહી, ઉનપર કુરખાન ગઈ, તન મનવન
વારદઈ-છયલા મોરે મન ભાએ ગયો.

તસનીમ—હાં યહે મુજ સાંપ ક્યાં જહર ઉગલને આયા હય !

તુગરલ—તસનીમ ધવર આવ, કરીખ આવ ચોર જો મંચ પુછતા
હુ ઉસ્કા જવાબ દો.

શએર—

ખના યહે તૌકે લઅનત બેવક્ષ એયાર કિસકા હય !

યહે ફાંસી કિસને લેજી હય, ગલેમે હાર કિસકા હય ?

તસનીમ—ફાંસી નહીં યહે ફાંસ હય દુશમનકે જીવરમે,
આર હસકએ જહરે વક્ષ મેરી નજરમે.

તુગરલ—બેવક્ષ.

રૂબાઈ—

કાદા કહાં ચોર એક જુતે લાલા ર કહાં !

નાચીજ શહરીયાર કહાં ચોર તું કહાં !

જહરીલા વોહ દરખત હય, ભાગ ઉસ્કી છાંવસે,

ધસ હારકો ઉતાર કે મલ ઝલ પાઉંસે.

તસનીમ—હરગીજ નહીં !

તુગરલ—નહીં ?

રૂબાઈ—

યહી જહ, યહી વતીરા જો સિતમ શઆર હોગા;

તો ન યહે ગલા રહેગા ન ગલે મેં હાર હોગા.

સર પે રખ કર હાથ રોયેગી નસીબોં કે લિયે,

એક દૌલતમંદ સે નફરત ગરીબોં કે લિયે

તસનીમ—જનસે ધજગત જયાદા હય મુઝે ધસ હારકી,

જન્હાર ને ઉતરેગા યહે ગરદનસે મેરી,

તુમરલ—મેરે આગેપસ કરે તોડીર નાહનભર ૩૫

દેખ મહે ઇન્જત હય ઉસકી ઓર ઉસ્કે હારી.

તસનીમ—આહ નહીમ ! મહે તુને ક્યા ક્રિયા ?

તુમરલ—જો કુવા અચ્છા કુવા જો ક્રિયા અચ્છા ક્રિયા.

વોહ બી હોતો તો ચુંહી પાયેમાલી દેખતા,

આસમાન રમે જમીનકો ઉસ્સે ખાલી દેખતા.

તસનીમ—બસ ! બસ ! જ્યાનકો લગામ દો, કુબચે મનકુંસ અ-

લક્ષજ મહે' અપને ખારેકી નિસ્ખત મુનના નહીં ચાહતી

તુમરલ—ક્યા પિયાર ? વોહ રહ્યો આવારા, નાકાચ ઓર તેર તસનીમ તેરા પિયાર !

તસનીમ—હાં, હાં, પિયાર,

તુમરલ—તસનીમ હોશ કર, સંભાલ દેખ, મુન માન નાહકે પાંજા
પ્રા રહીહય.

તસનીમ—છોકેમુઝે જાને દો. અપ મહે' તુમારે લાયક નહીં હું

તુમરલ—દેખો તુમ દોનો પછતાવગે.

તસનીમ—જયસા કરોએ વયસાપાવગે.

(બના.)

તુમરલ—કુદરે ડાકુ, મકકાર. આકા કો શિકાર ! માલિકે પર વાર
હોએ સર્મ ન આઇ નાખકાર ?

(શહરીયાર આના)

શહરીયાર—જતાપે ઇસ ખફી કો સખખ આપ બતા ચકતે હવે !

તુમરલ—અચ્છી તરાહ બતા દીયા જાયગા. બેઇમાન નમકહરામ !

શહરીયાર—બસ હુજુર શહરીયાર તોકર હય ન કે બુલામ.

તુમરલ—ખુદાકી શાન. કહાં જમીન કહાં અસમાન ? કહાં પુલ
કહાં ખજુલ ! કહાં મીઠા શહર કહાં કડવી નીમ ! હુ ઓર
તસનીમ !

શહરીયાર—તો ક્યા આપ ઇસ લિયેનારાજ હવે' કે મંચ તસનીમ કો
મુહબત કરતાહુ ?

તુમરલ—દુર દુર હોં શહરયાર મેરે રાસ્તેસે દુર હો.

શહરયાર—આપ મુઝે ધમકી દેતે હય ?

તુમરલ—મુઝે ધમકી દેનેકી તાકાત હય.

શહરીયાર—આપકો કોઇ તાકાત નહીં હય.

તુમરલ—જોકે આબદમ માનહલ કી તુરહ કલામ હવે.

શાહરીયાર—આપણી એક સરીફ અફસર કી તરફ કલ્મ કરે.

તુમરસ—દેખ પચ્તાયગા ?

શાહરીયાર—પથરકા જવાબ પથરસે દીયા જાયેગા.

તુમરસ—ક્યા તુ મુઝસે જમાદા તાકતવર હય !

શાહરીયાર—હસીકા જવાબ બાલુ દેંગે,

તુમરસ—ક્યા તુ મુઝસે જમાદા ખુબસુરત હય !

શાહરીયાર—હસકા જવાબ આયના દેગા.

તુમરસ—ક્યા તુ મુઝસે મુકાબલા કરે કત સકેગા !

શાહરીયાર—હસકા જવાબ કિસમત દેગી,

તુમરસ—ક્યા તુ મુઝસે જમાદા કિસકા હકદાર હય ?

શાહરીયાર—હસકા જવાબ તસનીમ દેગી.

તુમરસ—શહરયાર મહેં તુમે ફિર કહેતા હુ કે મહેં તસનીમકા તુઝસે જમાદા હકદાર હું.

શાહરીયાર—ફિઝ તરફ !

તુમરસ—હજ તરફ કે તુ એક મઅમુલી ચિપાહી હય જોર મહેં ચિપાહસાહાર

શાહરીયાર—તો કિયા ઇસ્કા મહોબત પર ચિપાહસાહારીકી મુકર લગી હય !

શાહરીયાર—કયું !

તુમરસ—તુ મેઝ માતહત હય.

શાહરીયાર—અગર અફસરી જોર માતહતી પર દારોમદાર હય તોખંદા અમલી નોકરીસે ફસ્ત બરદાર હય.

તુમરસ—શહરીયાર હોશ સંભાલ.

શાહરીયાર—અપની નોકરી બાડમેં કાલ.

તુમરસ—વહે ખાત ! પકડલો—જકડલો,

(ચંદ ચિપાહોંકા આના જોર શહરયાર પર કાબુ પાના)

બાબ દુસરા.

પરદા સાતવાં

મસાઅલ્લાહ ! મકાન.

ગાના.

સંસારી ખરદારી મયનારી કીબીજનુ કયસે હય

સુભાવ નરવા

અયસો રોકે ટોકે મોહે નીહુરવા

વાસે જરે ખરે મોરા જીગરવા-સંસારી

ગુડકી બ્રીડકી સુનત સુનત ભરે ભરે મોરા જીયરા

કાટે કાટે મોહે ક્યદકો ધરવા રોકત મોરા ડગરવા

મુમતાજ—યયે મરદુતે તો હમેં કુચ્છ ખ્યાલમેં નહી લાતે હમ
ઓરતોં કો ગોયા પાઉકી જુતી કે ખરાખર જનતે હયેં લો
ધરમેં ઝાહુ હમ દેં. ખરતન હમ માંજે, રોડી હમ પકાવેં,
ખચ્ચે હમ પાલે, ગરજ કે તમામ ધરકા ઇન્તેજામ હમ કરે
ઓર જરા કહીં બાહર સયેર કે લિયે જાયેં તો ગઈ કયું?
ખીડકીમેં ઝાંકા કયું દેખા ? દિહિકા કયું આયા ! દિમકેકો
કયું બુલાયા ! મગર તુ હયે કે મયેં પહેલીસેઅખ બેવકુફ
નહી રહી, કુચ્છ મીસીસ ખયરસદલાહકી સોખતમેં રહેનેસે
આંડ ગાંઠે કમેત હોગઈ હું. અખ મિયાંકીએક નહીં માનતી
કુચ્છ કહેતે હય તો એક એક કી દસદસ સુનાતી હું,
(ડાલી આતી હય)

ડાલી—ગુડમોરનીંગ મેડમ મુઝે મુઆફ કરના કે ટાઇમકે ખીલાફ જરા
દેર હો ગઈ.

મુમતાજ—ક્રિયા ઉતકે રોકને પરબી તુમ ચક્ષી આઈ !

ડાલી—તો ક્યાં-ઉતકે રોકને સે હમ રૂક સકતે હરેં. ઉતકો તોં હમ
જુતીક નીચે દયા કર રખતે હયેં મરદો કો હમેશા જુતી
કે નીચે દયાકર રખના ચહિયે મગર તુમારી મશા અલ્લાહકે
સાથ કયરી ગુજરતી હય.

મુમતાજ—બહન અખિર મયેંબી તો તુમહારી શાગીર્દ હુના મીયાં
કો એક મુહસે સો સો સુનાતી હું.

ડાલી—અયસાહી કરના ચહિયે, મગર આજ શખકો હસ મરદાના લિ
ખાસમેં થિયેટર દેખતે ચલોગીના, ?

મુમતાજ—ચલુગી તો સહી મગર મુઝે મરદાના લિખાસ મેં આતેજતે
દેખકર લોગોને મિસ્ટર મશાઅલાહસે તુ કહે દિયા હયે કે
તુમારે ધરમે કોઈ મરદ આતા જતા હય, ઇસસે વોહ શકી
ખન ગયા હય.

મુમતાજ—નેવર માઈન્ડ. અગર વોહ શકી ખન ગયા હય તો ઉસકો

ખનાતેમેં ઓરલી મજા આયગા. ~~મો~~

રહા હય.

(દોનોકા ચલે જના મશાઅલ્લાહકા આના)

મશાઅલ્લાહ—અજીબ દીલ લગી હય ! મકાનકે અંદર, ઘરકે આગતમેં, કેહિકે ઉપર, છજેકે નીચે અનાજકે મટકેમેં, મુર્ગિકે દબેમેં, ગર્જક સગ છાન મારા મગર હયરત અજાયબ, પુરા સાહે પાંચ ફિટકા આદમી ગાયબ. પતા ન દારદ. કોઇ છ નથા, ભુતથા, સાયાથા; છલાવાથા, થા તો કોનથા ઓર ગયા તો કીધર ! કયા જમાન ખા ગઇ યા હવામાં ઉડ ગયા ! યા ખારીતાઆલા અખ તુહી હયે મેરી ઇજ્જત સંભાલને

વાલા.

(ખયરસલ્લાહકા આના)

ખયરસલ્લાહ—કયુ જનામે વાલા.

મશાઅલ્લાહ—કોન ખયરસલ્લાહ ! રો ચાર રો.

ખયરસલ્લાહ—અરે પર કયું રોડ કોન મર ગયા ?

મશાઅલ્લાહ—ચાર મેરી કીસમત પર રો, મેરી હાલત પર રો.

ખયરસલ્લાહ—કયુ ખયર તો હય !

મશાઅલ્લાહ—જીસ શહરમેં કાલ હો, જીસ મુલકમેં પલેગ હો જીસ ઘરમેં ફેશનેબલ નેર હો ઉસ ઘરમેં ખયર કયસી !

(મુમતાજકા આના)

મુમતાજ—કિયા કહા ! કિયા કહા !

ખયરસલ્લાહ—આઇ ગરીબકી કમઅખતી કુચ નહી જરા આંપકી તઅરીફ કર રહે થે !

મશાઅલ્લાહ—તું જુટા હય, ઇસમેં ખુબીહી કોનસી હય ને રાયે તઅરીફ કરે ?

ખયરસલ્લાહ—તો શીર ઇનમેં જુરાઇ કોનસી હય !

મશાઅલ્લાહ—એક નહીં એક લાખ.

મુમતાજ—જુટેકે મુહમેં ખાક.

ખયરસલ્લાહ—લઇ વાહ યહુ તો મેરી નેરકીલી નાની મઅલુમ હોતી હય.

મશાઅલ્લાહ—કિયા ઓરતોં કો ખુદાને ઇસ લિયે પયદા કીયા હય વોહ આનદીસે શીરા કરે ?

મુમતાજ—નહીં તો કિયા કરે ?

માશાઅલ્લાહ—ધર સંભાલે ઓર બચ્ચે પાલે.

અયરસદલાહ—તો કયા ઓરત કાઇ મુરશી હવે નો બચ્ચે બેઠર ન-
બેમે' બચડી રહે,

મુમતાજ—હાં દેખોતો—કયા આરતોંકા ખુદાને બચ્ચે જલ્લીલ કામદી
લીધે પયદા કીયા હય ?

માશાઅલ્લાહ—શીર કીસ લીધે પયદા કીયા હય ?

મુમતાજ—ઓરતકા ઇસ લીધે પયદા કીયા હય કે અચ્ચે બચ્ચે
ખાના ખાયે, ઉત્મદાસે ઉમદા કપડા પહેને, થીચેટર રૂમે,
લેકચર કરે, પાત્રી દે, ટેન્સ કરે.

અયરસદલાહ—યહે પ્રેઆમતો ખીલકુલ બરાબર હય.

માશાઅલ્લાહ—ચુપ કમબખ્ત તુહી મેરી બેરકા હાં મે હાં મિલાકર
ખીંગાડતા હય. અચ્ચા બોલ મરદકી જ્ઞાત ન જ્ઞાનના પહે
ઓરતોંકા જોખા હય ?

અયરસદલાહ—હરગીજ નહી.

મુમતાજ—અગર બુરરત પડે ઓર આરત કહી બાહેર જાય તો કુચ્ચ
નુકશાન હય !

અયરસદલાહ—કુચ્ચબી નહી.

માશાઅલ્લાહ—ખીલા ઇબજત સારેદીન બર બાહેર રહેના આરતે કા
લાજમ હય !

અયરસદલાહ—ખીલકુલ નહીં.

મુમતાજ—ઓરતોં કા દીનબર ધરમે' બાંદ રખના યહે મરદોં કા
જોખા હય !

અયરસદલાહ—કબી નહીં.

માશાઅલ્લાહ—મરદો કા રાકે રખના ઓરતોંકા ફરજ હય

અયરસદલાહ—બરાબર

મુમતાજ—ઓર ઓરતોંકા ખુશ રખના મહે મરદોંકા ફરજ હય.

અયરસદલાહ—જુબી બરાબર

માશાઅલ્લાહ—લાહોલવલા ? જુબી બરાબર વોહબી બરાબર—

અયરસદલાહ—હાં ઇન્તેકાક હય.

મુમતાજ—ઓર મેરી રાહસે !

અયરસદલાહ—ઓર તુમહારી રાહસેબી ઇન્તેકાક હય.

માશાઅલ્લાહ—બલા મરદમ રત્યા જમાદા હય યા ઓરતકા !

અયરસદલાહ—મરદકા.

મુમતાઝ—મગર ઇસ તરકકી કે જમાનેમેં ઓરતકી ઇજ્જત જ્યાસ હય યા મરદકી !

ખયરસલાહ—ઓરતકી.

મારાઅલાહ—અજબ દુલમુલ આદમી હય. થાલી કે બચેંજનકી તરહ કભી ઇધર ઝુકતા હય કભી ઉધર.

ખયરસલાહ—અરે યાર ખફા કયુ હોતા હય ? મયેં તો સહી ફય સલા કરતા હું.

મારાઅલાહ—નહી ? નહીં ! કભી આગ ઓર પાની એક નહીં હો સકતે. કયા યહે ઓરત હય યા ફરીસ્તા, મયેં આદમી હું યા ગંધા !

ખયરસલાહ—તુમ્હારે ગંધે હોનેમેં શક હી કયા હય ? અગર તુમ આદમી હોતે મેરે ફયસલેફી તઅરીફ નહીં કરતે ?

મુમતાઝ—લુક હોયર ? દુન્યામેં તુમ્હારા હીરસા હય તો હમારાબી હય. તુમ આગની યરતોગે તો હમબી આગની દીખાયેગે દુન્યામેં. ઇન્સાન તો ઇન્સાન હયવાનબી આગનીફે માયને સમજતે હયેં, ઓર પઢને લીખનેસે જન ઓરતોકી આંખ ખુલ ગઈ હય વોહ કભી તુમસે દબકર નહીં બચડેગી. તુમ આગની કરોગે તો હમબી આગની દીખાયેગે તુમ બાહર ચયન ઉડાઓગે તો હમબી મજે ઉડાયેગે કયાખુદાને તમ્હે ઇન્સાન બનાયા હય ઓર હમેં જનવર !

ગાના.

હમબી મોટરપે સયકલપે સયર કરન નીત જાએ
હાંજ બેશક જહાં મન જાએ વહીં જાએ
બતીઆં કરન બેઢંગી નઇ નઇ ફેશનકો જુલસા
બતીઆં સારી ઠીક હય ઇતકી પેહી ચાહત મન ઇતકા
ફાડ ફેકુંગી મય દેશી સાડી
પહેનું ઇંગરેજ પોશાક ભારી
ધરમેં બચકુ તો ચયન નહી પડે
ટોનીશ બેલુ થીએટર દેખુ—મોટરપે

ખયરસલાહ—બઇ વાહ વહી હય આજ કલકી ફેશનકો નમુના.
મેરે પાસ ત હુવા કેમેરા વર્ના ઉતાર બેતા ફેકુ તેરા

મારાઅલાહ—તૌબાહ ! તૌબાહ !

ખયરસદલાહ—કયું દેખા ? ઔરતોંકાં ઇત્રેલ પદનેક નતીખ !
 મયેં ન કહેતા થા કે ઔરતોં કા ઇત્રેલ ન પદવ !
 ઉસ વકત ન માના અખ લુગતો મખ મગર યાર અખ
 મયે અપની ઔરતકા તેરી ઔરતસે ન મીલને દુંગા,
 વનાં તેરી નાખકાર ઔરત કે ચાલ ચલન દેખકર મેરી
 નેક ખીખીકા ચલન ખીગડ જયગા

માશાઅલ્લાહ—અરે તેરી હી ઔરત કા તો થહે સખ કીતીરે
 હયેં જખસે વોહ ફેશનેખલ ખલા મેરે ધરમે આને
 જાને લગી હય તખસે મેરી ખીવીકા સલાનાસ કર દીયા હય
ખયરસદલાહ અરે મેરી ખીવી જયસી નેક તો દુન્યા કે પરદે મે બી
 નહીં હોગી તોખાહ ! કર તોખાહ ! નહીં તો ખખ્શા ન જા-
 યગા ખુદા ઉરકા ખખ્શે અપને ખાપકી તરહ મેરી ઇજ્જત
 કરતી હય

માશાઅલ્લાહ—ખસ હમે આતાહયે કે અપને લોજમે પીરદોલ
 મારકર મર જાઉં

ખયરસદલાહ—તો ઇનમે ઉસકા કયા જાયગા ? વોહ ઔર કોઇ સંગ
 કરે લેગી

માશાઅલ્લાહ—જગત દીગ લગી ન કર મયેં એક ઔરતક સતાયા હું
 જુરે ઉસને કોઇ ચારપયદ કીયા હય !

ખયરસદલાહ—અરે કયા ખેપરકી ઉડતા હય !

માશાઅલ્લાહ—અરે યાર મીર ખયરાતી શેખ શુખરાતી ખુદાખખસ ખ-
 સાતી ખપટ હલવાઈ સલાર નાનખાઇ પીર લદ્યારા કલ્હું ધ-
 સીયારા યહ સખ લફંગે મેરે ધરમેઆતે જાતે હય

ખયરસદલાહ—અરે ભાઇ સીરફ તુઝે ઘોકા હય તુ નાહકે કયું હ જા-
 લાતા હય ?

માશાઅલ્લાહ—નહીં ! નહીં ! વોહ જુરે આયા હય ઔર મેરી ખી-
 વી ને કહીં છીપાયા હય

ખયરસદલાહ—તુને આંખોસે દેખા હય ?

માશાઅલ્લાહ—મગર કાનોસે તો સુના હય.

ખયરસદલાહ—અરે ખેવકુફ અગર કોઇ આકર કહે દે કે તુ મુગીં કે
 અંડે સે પયદા હુવા તો કયા માન લેગા ?

માશાઅલ્લાહ—ખસ કુચ્છ નહીં ઇસ ઉઠરધગીરેપર ઇસ ઔરતપરખસ
 ધર પર લખનત કરતા હું ખોલ તુ મેરા હાસ્ત હય કે નહીં ?

ખયરસલાહ—દોસ્ત ક્યું નહીં હું !

માશાઅલાહ—ઐર સચ્ચા દોસ્ત ?

ખયરસલાહ—સીદક દીલસે

માશાઅલાહ—તુ મેશ સાથ દેગા ?

ખયરસલાહ—ઝરર

માશાઅલાહ—ઠહાં તક ?

ખયરસલાહ—ઇસ દુન્યામેં કબ્જ તક ઐર ઉસ દુન્યામેં જહનમ તક

માશાઅલાહ—માર હાથ

ખયરસલાહ—હે લે પાંવ ઉઠાતા હૈ

માશાઅલાહ—અરે હાથ કે બદલે પાઉં ઇશકે કયા માયના ?

ખયરસલાહ—માયાના બંદ અપને પર સાખીત કદમ રહેગા

માશાઅલાહ—બસ મયેને જાન લીયા હયકે પીસ્તોલકે જરીયે અપની
ગમગી છંદગીકા ખતમાકરે

ખયરસલાહ—અરે માર ક્યું ઐરસત કે લીયે ખ્યાહ મ-ખવા જાન દે-
તા હય ?

માશાઅલાહ—મુઝે મજબુરન અયસા કરના પડેગા યાર તુઝેબી મેરે
સાથ મરના પડેગા.

ખયરસલાહ—હયે ! હયે !

માશાઅલાહ—હયે વયે કુચ્છ નહીં. ચલ તધ્યાર હો જા.

ખયરસલાહ—તયાર હો જા ! કિસ સિયે ?

માશાઅલાહ—મેરે સાથ મરને કે લિયે

ખયરસલાહ—અરે વાહ મયે ક્યું મરને લગા !

માશાઅલાહ—કયુ તુને અબી નહીં કહા થા કે મયે કબ્જા તક
સાથ દુંગા !

ખયરસલાહ—કબ્જ તક સાથ દેને કા તો અખબી તયાર હું.

માશાઅલાહ—બોહ કિસ તરહ !

ખયરસલાહ—ઇસ તરહ કે તું મરજા, ફિર મયે તુજે નિહલાઉગા
કફન મંગાઉગા, સિલાઉગા, કફનાઉગા, જનાજેમેં રખકર
કબ્જ તક લે જાઉગા. ચાહે અબી મરકે દેખ લે.

માશાઅલાહ—તો કયા સાથ દેનેકે યહી માયને હય.

ખયરસલાહ—નહીં તો કિયા ખીન છુલાયે ખુદા ગંજ પંકુચ જાયે.

માશાઅલાહ—દેખ હે દુન્યા એક દોજખ હય આર વહાં બિહિસ્ત
મીલેગી.

ખચરસદલાહ—તુને બિહિસ્તકી ઉમીદ હય તો તુ ચલા જા. મુઝ મુનાહગાર કા તો યહાં દોજખહીમે પકા રહેને કે ચાર તુ નાહક શકી બના હય. કેખ અજ રાતકા રૂપ બદલ કરે તેરી બીવી કે પાસ જાગિગા ઓર તેરે મરનેકી ખબર સુનાહિગા; અગર બોહ ચુન કર રાએ ગમ કરે તો નેક હય ઓર બેપરવાહી કરે ઓર હસે તો સમજ લેના કે બદકાર હય, ફિર તુને ઇખતીયાર હય.

માશાઅલલાહ—ડીક હય. મંજુર હય, તુ જુરર જાના ઓર જલદ આકર મુજે ખબર સુનાના.

(જાના માશાઅલલાહકા)

ખચરસદલાહ—લાહોલવલા કુવત ! જહાં કેખો વહાં બસ ઓરતોંકા હી ઝગઝા. મેરા બલ ચલે તો મયે ઇન ઓરતોં કાં પયલ હી હોના બંદ કરાં હું.

બાબ દુસરા

પરદા આડવા,

જંગલ.

મુહેલ—કેખો હમ કયસે પુર શીજા મુકામ પર રહેતે હયે, બુલ બુલકી કુલેલ, કોયલકા કુલુ કરના, છત તારે, દરખત પર ઝરને પર આબ સખજા શાદાબ, ફલફુલ બહાર દીખાતે હયે, દીલકા કમસી ફરહત પહુચાતે હયે.

દુરશામ—બેશક હુનુર સિફતે કીરહેગાર અજબ જાયે પુર બહાર હયે. !

મુહેલ—જહાંબરકા સામાને રાહત યહી હય,

પહે જંગલ નહીં હય બિહિસ્તે બરી હય.

(સમશાહકે ચંદ સિપાઇ આતે હયે)

એય સિપાહી—નહીં નહીં મયે નહીં આગિગા, દુરસામ મુજેખચાલો

દુરશામ—છોડો બદકારો ઇસે છોડો,

સીપાહી—નાહનગર બંદ કર તકરાર (તલવાર મારવા)

દુરશામ—ખુની હુટેરે ચોર દોડો દોડો—

(બંદરસે તાલેરા ઓર સાથી આતે હયે)

સીપાહી—ખસો ચોર ! કિધર હય ! કાન હય !

તાહેરા—હુસ્શામ તુમ લહુમે' તર હે.

હુસ્શામ—મેરી શીક છોડો મુજે મરને દો જાવ; સુહેલકો હુસ્મન કે પંજેસે છુડાવ, યતીમ કો ખચાવ.

તાહેરા—હુસ્શામ હુસ્શામ તુ કયા કહેતા હયે; કયા તકદીર ફિર ખીગડ ગઇ

હુસ્શામ—અફશોસ ! કિસમત ! ! મજબુરી ! ! !

તાહેરા—નહી' નહી' જખતક મયે' જાંદા હુ વોહ કબી જાયા નહોખા (દોડ જાતી હય)

એક સાથી—અખ કયા કરના ચાહિયે.

હુસરા—હી'મ્મત ઓર મદદ. (જાના)

બાબ દુસરા.

પરદા નવમાં.

જંગલ.

ગાના.

પીયા ખીન ચયન ન આએ મોહે, જીકી કયા કાસે કહુ હેરી ઘઘ, મદન મોહન ખીન સુધ જુધ ગઇ મેરી હાં શએર.

તા પુજા શોરીશે ફરીયાદ ન આએ અખતક
સખ એક શએ હય મગર શીરબી કહાંતક કખતક
રહમકર દરદે જગર જાન નીકલ જાએગી
યુહી આએગાજો ખીંચ ખીચકે કલેજ અખતક
ઇતની ખીનતી વાસે કહેજ તમખીન ખાવરી ભઇ

તસનીમ—યા ખુદા મયે' કીસસે મદદ માંગુ તુહી મેરા હામી ઓર મદદગાર હય. તુંને હમીશા કુબતે કો ખચાયા હય અખમુજે બી સંભાલીયો. (ચલી જાના)

બાબ દુસરા

પરદા ફરાવા.

લશકરીઝાવની.

અફસર—શહરયાર. ચંદ મિનટકે બાદ મોત આકર તુમસે મુસાશાફરે ગા. કયા તુમ એક દીલેર સિપાહી કી તરફ ઇચ્છે ખસતે કખાલકો તખયીર હું,

શહરવાર—એશક તખ્તાર હું.

અક્ષર—કામ ખવાહીશ હય

શહરવાર—કામ નહીં.

અક્ષર—કુચ્છ કહેના ચાહતે હો,

શહરવાર—કુચ્છ નહીં.

અક્ષર—કુચ્છ લી.

શહરવાર—ક્યા કહુ જે ધનસાદુ ઓર કાનુન કે મલેચે છુરી મલેચે
અદાલતકા મજહકકા ઉકાયે, બુટી ગવાહીયાં દેકર દુન્યા કે
લાલચકે વારતે જે મુનાહોં કો કલ્લ કશયે, ઉનસે મયે
ક્યા કહુ !

તુગરલ—જે બેહુદા બકવાસ તેરે સીને કો ગોલીઓંકા નાશ્નાના બના-
નેસે નહીં બચા સકતી

શહરવાર—ચુપ, મયેં તુઝશે ખાત કરના અપની બેહુદાતી સમતા હું
અગર તુઝે અપની શીકાસ્તકા બદલા લેના થા તો એક બ-
હાદર સીપાહીકી તરહ મયદાનમેં આતા મુકાબલે કે લીયે
ખુલાતા દોદો હાથ આજમાતા ઓર એક શરીફ સીપાહીકી
તરહ મારતા યા મર જતા

શબ્દ.

સામને આકે જે તોફે મરદ ઉસકા નામ હય,
આર લેકર વાર કરના પાણીઓંકા કામ હય.

તુગરલ—અહમક તેરે પાસ અખ ચંદ સાસેં બાકી રહ ગઇ હયેં
ઈન્હે બેહુદા બકવાસસે બચા કરને કે બદલે મોતકે માતમ
મેં સફર કર

શહરવાર—મોત પર માતમ કરના ઓરતોં યા તેરે જયસે નામરદો
કા કામ હય મોત ક્યા હય એક મુકામસે દુસરે મુકામ પર
જોતેકા નામ હય.

સાહેબે તાજ ગયે મુફલીસો મુહતાજ ગયે
હમબી જનેહી કો થે કલ ન ગયે આજ ગયે

તુગરલ—તો કીયા તુઝે અપને મરનેકા ગમ નહીં હયે

શહરવાર—મુતલક નહીં હાં મગર અફસોસ હય તો જે કે મયદાને
જંગમેં કીસી બહાદર શરીફકી તેજવારસે મારે જાને કે
બદલે તેરે જયસે નામરદ કે હાથસે માંસ જતાં હું ઓર

ઇસ બદમાશ દુન્યામેં પ્યારી તસનીમકા ઓકલી છોડ
જાતા હું

તુગરજ—તસનીમ ! જીંદગીમેં તસનીમ ઓર મસ્તે વકત તસનીમ
તસનીમ નજર આયેગી અબ મેરી બગલમેં
તુ કબ્રમેં હોગા ત્રોહ મેરે રંગ મહલમેં

શહરયાર—હરગીજ નહીં શીરસ્તે ગુમરાહ હો જાયેં સીતારે સ્યાહ હો
જાયેં ચાંદ સુરજ ટકરા કર ત્યાહ હો જાયેં મગર તેરી
ઉમ્મીદોંકા દુન્યા હમીશા અંધેરી રહેગી તસનીમ મેરીથી
મેરી હાથ ઓર મેરી રહેગી

(તસનીમકા આના)

તસનીમ—હાં હાં તેરી હું ઓર તેરીહી રહુંગી

તુગરજ—કમબખ્ત નામુરોહ કીયા તુ ઇસ બદનસીબકી લાશ પર આ-
તમ કરને આઇ હય

તસનીમ—નહીં નહીં મયેં રહે કહેને આઇ હું કે મૌત હર વકત હુ-
મલા કરનેકો તઈયર હય ઓર વોહ હાથ જસને બડે બડે
શીરૈનોંકા રસ્તા નાખુદ કર દીયા અબી તક વયસાહી કાયમ

મુંસદદસ

અગર માત આર આકીબતકી ખબર હો
અગર ખુદા ઓર ખુદાઇકા ખ્યાલ હો
અમર જાનતે હો કે તુમ એક બશર હો
અગર અપની તાકતકી તુમકો ખબર હો
તો હસ્તી મીટાવ ન ઇસ બે ગુનાહકી
કરો રહમ—રહમ એક સીફત હય ખુદકી

શહરયાર—તસનીમ વોહ રહમ જો શયતાનકે આગે હાથ ફયલા કર
હાંસલ કીયા જાય મુઝે નહીં ચાહીયે

તસનીમ—નહીં પ્યારે ઠહેરો મુઝે બોલને દો કીસમત આજમાને દો.
કીયું સાહેબ ?

અફસર—નહીં જસકે વાસતે અદાલતસે સજાએ મૌતકા હકમ હો
ચુકા હયે ઉસ્કે પીયે હમ કુચ્છ નહીં કર સકતે

તસનીમ—અગર અદાલતસે હકમ હો ચુકા હય તો મયેં તુમહારી
ઇનસાન્યતકી અદાલતમેં અપીલ કરતી હું

શહરયાર—તસનીમ અપને મુંહકે મોતીઓકા કુતોં કે આગે ન ફેંક

તુ ક્યસી સાદાઇ હયે ! કયા તું મેરે કમીન હરીફ કે સામને
મરતે વકત મુઝે જલીલ કરને આઇ હય ?

તસનીમ—દો મીનટ સીરફ દો મીનટ મુઝે ઓર ખોલને દો

શહરીયાર—અસ કર તસનીમ અસ કર. મયેં તુઝે મ્હોખ્ખતકી ક-
સમ દેતા હું કે મુઝે મરને દે.

તસનીમ—મેરે પ્યારે તુમ કીયા કહેતે હો ?

શહરીયાર—ચેહી કે મયેં નાશાદ હું તામુરાદ હું બદનસીબ હું દુન્યા
જવાહેરાત સે ભરી હુપ હઇ અફલકી રોશની મેં દેખકર
અપને લીયે કાઇ નાયાબ હીરા પસંદ કર લેના જા, જી
ઐર ખુશ રેહ.

તસનીમ—પ્યારે કયા તુમ મુઝે બેવશ જાનતે હો ! મેરી મ્હોખ્ખત
કો બાબરી ઓરતોંકી મ્હોખ્ખત જાનતે હો ?

અફસર—વકત હવા

તુગરલ—હટ જાવ

તસનીમ—નહીં, જખ તક મયેં લાશ જાનકર અપને પ્યારેકે કદમે
પર ન ગીર જાઉં મુઝે કાઇ નહીં હટા સકતા.

તુગરલ—દેખ મયેં ફિર કહેતા હું કે ઈસ કમખખત કે લિયે અપ
ની જાન નદે.

તસનીમ—ઓર મયેંબી કહેતી હું કે અંદરોજી જાંઘી કે લિયે
ધમાન ન દે.

શબ્દો.

ચાર દિન હય શાનો શોકત ચાર દિન કો જખ હય,

ફિર ખુદા હય ઐર તુ હય ઐર અંધેરી કખ હય.

તુગરલ—બેવકુફ કીયા ઇસ અજબ રસીદકી સાથ તુબી અપની કિ
સમતસે હાથ ધોના ચાહતી હય ?

તસનીમ—હિન ગઇ આંખેં તો ફિર ઇસ જાંઘી કો કીયા કર !

જાંઘીકા સુખ ગયા તો જાંઘી કો કીયા કર !

ઐરતોં કો ફજ હય ઐર દિન હય ધમાન હય,

અપસે મરને પર મેરી સો જાંઘી ફુરજાન હય,

તુગરલ—નહીં માનતી તો ઇસકે સાથ ઇસ મુરદારકોબી જહાનમ મેં
જાને દો, ગોલીયાં ચલાવ.

તસનીમ—ઓ ફિરસ્તો મેરે ફિરસ્તે કો ખચાવ.

(જનરલ કહરમાન કા અંદરસે ફયેર કરના ઓર જલ્લાદકા ગોલી ખા
કે મરના, ઓર તુમરલકે સિપાહીઓંકા ગિરફતાર હોના)

ખાખ દુસરા.

પરદા અગિયારહવાં.

શમશાકા મહેલ.

શમશા—કતલું કિયા ખખર લાયા હય ?

કતલુ—મયેં અયસી ખખર લાયા જસકો હું સુનકર તુમ ઉછલપડોગી

શમશા—ખોલ જલદી ખોલ—એકઢી લક્ષ્મી ખોલ—એકદમ ખોલ કયા

મર ગયા ખપ ગયા, ગિરફતાર હો ગયા !

કતલુ—સુનો સુહેલ હમારે હાથમેં ગિરફતાર હો ગયા.

શમશા—કતલુ કતલુ યહે તુ કયા કહેતા હય ?

કતલુ—મયેં સચ કહેતા હું.

શમશા—અસતો જલદી કરો—

શએર.

આસ્તીં ઉલટો છુરી લો, આજ દરદે સર ગયા,

આકે ફિર જલદી કહે દો કે મુજી મર ગયા.

કતલુ—નહીં નહીં ઇસ તરહ મારના ખુખ ન હોગા.

શમશા—કયું ?

કતલુ—અમર યું ખુસે તોર પર સુહેલકો કતલ કર દેંગે તો રખત
જુરર બદલુમાન હો જાયગી ઓર ખોદ હય કે બગાવત પર
સર ઉઠાયેગી.

શમશા—આખિર કયા કિયા જાય ?

કતલુ—જસ મકાનમેં સુહેલ કા કયદ કિયા હય, કલ રાતકો ખરાખર
ખાસ બજે સુરંગ કે જરીયે ખારદસે મકાન ઉડા દેંગે આર
યહે કહે દેંગેકે ઇન્તેકાકે તોરસે મકાન ગિર ગયા, ઓર ઉમ-
મેં શહજાદા દબ કર મર ગયા.

શમશા—બહોત ખુખ અચ્છા જાવ ઓર સુરંગકા ઇન્તેજમ કરો.

કતલુ—મગર શમશા વોહ શાદીવાલા કોલ ?

શમશા—સુહેલકા ખાતમા હો જાને દો ફિર શમશા તુમહારી ઓર તુ

મ શમશા કે હો. (જાના કતલુકા) બેવકુફ કહીકા ! મુઝે શાદીકી તમન્ના ! કતલુ કતલુ તુ કયસા સમઝદાર હયે કોના! શખ્સ યહે ચાહેગા કે જીસ બિમારીસે આબી અજા હુવા હો ફિર ઉસ બિમારીમે ગિરફતાર હો ! બેશક મયેને શદીકા વા અદા ક્રિયા થા; મગર કયું ? સિરફ અપના મનલગ્ન નિકાલને કે લિયે. મયેને અપને ખાવિંદકો ઝહેર દે કર મારા, કયું ? આગ્નદીકે લિયે. મયેને અપને સગે ભાઇ કો મેરે હાથોં જી બેહ કરાયા, કયું ? સલતનતકે લિયે. તુ યહે ચાહતા હય કે શાદી કે જરીયેસે શમશા કો અપને એખત્યારમે લેકર ધન દો તો ચીન્નેસે મહરમ કર દિયા જાય ! નહી ! નહી ! કતલું ઠહેર સુંહેલકી મૌત તક ઠહેર જી, ફિર તેરા બી ખાતમા કર દિયા જાયગા -

રૂખાઈ.

મયેં કોન હું તું અબી જાનતા નહીં મુઝકો,
મયેં કયા બલા હું યહે પહેચાનતા નહીં હય મુઝકો;
ધુરી હય દગાખાજ ઓર ગુલુ તેરા,
મયેં વોહ બલા હું જો પી જાયેગી લહુ તેરા.

ખાખ દુસરા.

પરદા ખારહવાં.

માશાઅલ્લાહકા મકાન.

ખયરસલ્લાહ—ભાઇ વાહ માશાઅલ્લાહબી બગ ખુશ કિસમત હયે જો અયસી જોર પાઇ હય, જીસને મરનેકી ખખર સુનકર એક ધુમ ધામકે જલસે કી ઠહેરાઇ હય. લઇ વાહ જોર હો તો અયસી હો. મેરે ખાવિંદ કરે જલસા જોર હોતે અયસી હો. અખ હમારી જોરકી સુનિયે વોહ તો કહેને લગી ખાવિંદ મરા આર ગલીકા કુન્તા મરા ખરાખર.

(માશાઅલ્લાહકા આના)

માશાઅલ્લાહ—મરનેકી ખખર દેને આયા ઓર ખુદહી મર રહા હય કયા હુવા—કયા કહા ? બોલ મેરી મરનેકી ખખર સુનકર ઉસપર કયા

અસર હુવા ? મેરી જોર, કયા ખોલી ?

ખયરસલાહ—ઉસને કહા એક કુત્તા મર ગયા ઓર ખુબ હાંસી ખુશી હુઇ.

માશાઅહલાહ—ખેવશ, કુત્તો, કહ્યા—ગમકે બદલે ખુશી રોને કે બદલે હાંસી. માતમકી જગા ચહે જ્યાબ !

ખયરસલાહ—અરે વોહતો કહેને લગી પલેગ ગયા પાપ કટા અબ મયેં ઘી કે ચિરાગ જલાઉંગી ઓર હર જુમેરાતકો બાકર ઉસકી કથ પર દોલ બજાઉંગી.

માશાઅહલાહ—ઇસ છાંદગી પર લખનત, ઇસ છાંદ પર હયફ ખસ અબ મયેં જગડા હી મિટાયે હેતા હું. પિસ્ટોલ લાકર ઉસકા તેરા ઓર અપના ભેગ ઉડાયે હેતા હું.

ખયરસલાહ—અરર ! મેરા કિસ લિયે ?

માશાઅહલાહ—ઇસ લિયે કે તેરી મેરી દોસ્તી હયે.

ખયરસલાહ—અરે ભાઇ મયેં તેરા દોસ્ત ઉસ્ત નહીં હું.

માશાઅહલાહ—ફિર કોન ? દુસ્મન !

ખયરસલાહ—હાં તુ મુઝે અપના દુસ્મન હી જાન.

માશાઅહલાહ—અગર દુસ્મન હયે તો સબસે પહેલે તુઝે માર ડાલુંગા.

ખયરસલાહ—અરે વાહ દોસ્ત હો જબ મરો, દુસ્મન હો જબ મરો ! ચિત ભી ઇસકી પટ ભી ઇસકી.

માશાઅહલાહ—હાં દેખ ખયરદાર ! જબ તક મયેં પિસ્ટોલ લેકર ન આઉં યહાંસે હીલનેકા નામ લેના.

ખયરસલાહ—અરે પર સુનતો ?

માશાઅહલાહ—કિયા સુનુ ?

ખયરસલાહ—અરે ભાઈ મુઝે તો જાને દે.

માશાઅહલાહ—નહી ખસ મારંગા—મરંગા.

ખયરસલાહ—મારંગા—મરંગા. ખવાહ મ—ખવાહ.

માશાઅહલાહ—અબ મયેં એક હરફખી સુનના નહીં ચાહતા ખસમર નકાં તખ્યાર રહેના (જાના)

ખયરસલાહ—લો ઇસ તરફ દરવાજા બંદ હયે ઓર યહાં સે તો આવગા. હાં ચહે પરદે કે પીછે છિપ જાઉં

(પરદે કે પીછે છિપતાં હય ઓર ડાલી આતી હય)

હાલી—અચ્છા આપ અહીં યહીં મૌજુદ હય ! (મુમતાજકાઆના)

મુમતાજ—ચલો ચલો થિયેટરકા વકત હો ગયા.

હાલી—હુરો થિયેટરસે જ્યાદા તો યહી તમાશા હો રહા હય.

મુમતાજ—વોહ કયસે ?

હાલી—ઇસ પરદે કે પીછે મેરે મિયાં છિપે હયે. જરા તુમ આશક બનકર મુઝે છેડના શુર કરો.

મુમતાજ—હાં હાં હીક હય મેરી જાન કિસ ખ્યાલમેં હો !

હાલી—ઇસ ખિતાબસે તો આપ મુમતાજકો પુકારા કરે

ખયરસહલાહ—અરર ! રહે કૌન બદલગામ કહીં વોહ તો નહી જસ કા જક માશાઅહલાહને કિયા થા.

મુમતાજ—કયા આપકો મેરી મહોબત સે ઇનકાર હયે ?

હાલી—દેખિયે મયેં એક ગયેર ઓરત હું મુઝસે યહ કલામ ન કરો.

ખયરસહલાહ—ખેશક રહે હીક કહેતી હય.

મુમતાજ—કયા આપકો મેરી મહોબતકા યકીન નહી હય ?

હાલી—મગર આપ તો મુમતાજસે પ્યાર કરતે હયેં !

મુમતાજ—અગર મયેં મુમતાજસે આપના દિસ વાપસ લેકર તુમ્હે હું જખતો મંજુર હય !

ખયરસહલાહ—સાફ ના મંજુર.

મુમતાજ—કયું જવાબ નહીં દેતી !

ખયરસહલાહ—મયેં જો જવાબ દે રહા હું.

મુમતાજ—રહે કૌન બોલા ?

હાલી—ઘરકા કુત્તા.

ખયરસહલાહ—દેખો કમખખત મુઝે કુત્તા બતાતી હય.

હાલી—ભલા ખાવ કસમ

ખયરસહલાહ—અરર ! યહે તો શીસલ ચલી અય ખુદાયે તવાના મેરી બીવીકા ઇમાન બચાના !

મુમતાજ—અપને દીલગી કસમ-તુમ્હારી મહોબતકી કસમ.

હાલી—જખતો મુઝે મંજુર હય.

ખયરસહલાહ—અરર ! કામ ખીગડ ગયા આખર આ ગઇ વો અપની વાધરનકી જાત પર

(માશાઅહલાહકા છુરી લીગે હુવે આના)

માશાઅહલાહ—ખયર પીરોલ ન મલી તો છુરી હી સહી એક વાર

ચોર ઝબડા હી પાર હંથ ખચરસલાહ કહોં ગયા ?

ખચરસલાહ—લો યહે તો શીર આ ગયા.

મારાઅલ્લાહ—યહે કોન ! સમજા સમજા ચેહી હય વોહ રીખલા
જસને મેરા ઘર ઉખલા કયુંજી તુમ યહાં કયસે આયે ?

મુમતાજ—હમારી ખુશી.

મારાઅલ્લાહ—ખુશીકા બચ્ચા સાફ સાફ બોલ વરના ખા જાઉંઝા ક-
ચ્ચા.

મુમતાજ—બસ દીલને ચાહા તો હમ આયે.

મારાઅલ્લાહ—અમે તુઝે ઇસ ઘરમેં આનેકા કયા હક હય ?

મુમતાજ—હક કયું નહીં યહે મેરી મઆશુકકા ઘર હય.

મારાઅલ્લાહ—કોન મઆશુક ?

મુમતાજ—મસ્તે નાજ સરાપા અંદાજ મેરી પ્યારી મુમતાજ.

મારાઅલ્લાહ—તેરી પ્યારી—તેરી પ્યારી કયસે ? કયા તુને ઉસસે
શાદી કી હય ?

ખચરસલાહ—હાં ઇસને ચોર બજારસે ખરીદી હય.

મુમતાજ—લો મુક્તમેં એક હસીન ઔરત હાથ આયે તો શાદી કર-
નેકી કયા બુરત હય ?

મારાઅલ્લાહ—બદમાશ તુઝે નહીં મઅલુમ કે વોહ મેરી બીવીહય ?

મુમતાજ—તુમ્હારી હોકે તુમ્હારે બાપકી; સગર આજ કલ તો હ-
મારી હય.

મારાઅલ્લાહ—કમખખત પાજી બદમાશ મયેં તેરી જાન લુંગા ચ-
લ મેરે મુકાબલેકી તૈયારી કર

મુમતાજ—કીયાતુમ્હારા મુઝસે લડનેકા ઇરાદા હય ?

મારાઅલ્લાહ—મેશક.

મુમતાજ—(ઘલીસે) અચ્છ તો આપ જાધયે ઔર દો પીરોલ
લે આધયે

ખચરસલાહ—ચલો જાત ઔર શયતાનકી જંગ શુર હો ગઇ.

મારાઅલ્લાહ—પાજી દેખુતો મેરે હાથસે કયું કર બચતા હય !
અની બહર હો જાયગા કે બુજદીલ કોન ઔર બહાદર કો
ન હય

મુમતાજ—મેશક અબી મઅલુમ હો જાયગા કે હમ દોનો મેં મરદ
કોન ઔર ઔરત કોન હયે.

હાલી—(દો પીસ્ટોલ લાતી હવે રહે લીજ્યે ઓર રહે આપ લી જયે. અચ્છ દોનો સાહેબ અપની અપની જગે પાસ કર કે ખડે હો જાવ માશાઅલ્લાહ—મંજુર મયેં રહે જગે લેમા હું.

હાલી—(મુમતાજસે) ઓર આપ ઇસ જગે ખડે હોજાઓ.

ખયરસલ્લાહ—અરે યહાં કહાં ખડા હોના હય. વોહ પિસ્ટોલ ચલાય ગા તો મેરા તો ખાતમાહો જાયગા.

હાલી—ઠહેરો રહે જગા હે ઠીક નહીં હય. તુમ રહાંસે નિશાના બાધો.

ખયરસલ્લાહ—અરે રહે કમખખત યહાંબી આ ગયા. ઇસકો મરને કી કામ જગેહી નહીં મીલતી.

માશાઅલ્લાહ—અરે રહે પરદા આપ હી આપ કયસા ખીસકતા હય.

હાલી—રેડી—વન—ટુ—ઠહેરો યહે જગેબી ઠીક નહીં. તુમ યહાં.

ખયરસલ્લાહ—મેટા ખયરસલ્લાહ અખ જાનકી ખયર નહીં.

હાલી—રેડી—ટુ—થી (દોનોંકા પિસ્ટોલ ચલાના ઓર ખયરસલ્લાહકા પરદે કે પીછેસે બાહર નિકલ આના.)

માશાઅલ્લાહ—હયેં કાન ખયરસલ્લાહ ?

ખયરસલ્લાહ—અરે માર માર, ઇસને તેરી હી નહીં મેરી જોડબી હજમ કી હય.

માશાઅલ્લાહ—અમે લુંગાડે તુને કિતને શરીફીંકે ધર બિગાડે ?

ખયરસલ્લાહ—દેખો બદમાશ જવાબ દેનેકે બદલે મુછોં પર તાવ દેતા હય. મયેં ઇસકી મુછે ઉખાડે લેતા હું,

માશાઅલ્લાહ—હયેં કાન મુમતાજ !

ખયરસલ્લાહ—મરદકી જગે ઔરત !

હાલી—મુમતાજ—કયું કયસા બન્યા ?

ખયરસલ્લાહ—દેખો બીવી રહે ઔરતોં કા શેવા નહી.

માશાઅલ્લાહ—ઔરતેં હોકર અયસી હરકતેં કરતે હુવે તુમ્હે શર્મ નહીં આતી ? તુમ્હારી ફેશનકે પીછે હમારે હજારો રૂપી ચેકા નાસ હો ગયા, ફિર બી તુમ અપની હરકતે સે બાજ નહીં આતી.

મુમતાજ—અગર તુમકા હમારી હરકતેં પસંદ નહીં થા તો એક ફેશનએબલ લેડી સે શાદી કયું કી ? ઇસકે બદલે કિસી બુ હયાસે શાદી કરતેં.

ખયરસલ્લાહ—કમખખતસે ચેહી તો લુલ હો ગઇ, અગર બુઠીસેં

शादी करता तो जेठ और मा दोनों का मज आता.

मुमताज—तुमको कुछ शौहर डी नडीं मित्रा जे अपसे खुस से शादी की ?

दादी—भये तो खुदसे होआ करती हुं के मुझे धनके पंजेसे छुप्रय मगर खुदाली नडीं सुनता.

अयरसटलाह—अप जुरर सुनेगा कयुं के आज कल वोह औरतों पर पास हिल से मेहेरपान हये,

मुमताज—हेपो तुम हमारा धनसट्ट कर रहे हो. हम तुम्हारे पर नालेश कर देंगे, तुमको बिसका जवाब देन पड़ेगा.

माशाअटलाह—कयुं नडीं करोगी. तुम्हारी तरफसे तो वकील जारी स्टर भी लउनेके लिये मुक्त तैयार हो जायेंगे.

अयरसटलाह—अटके कुछ टीनपाटना जग होगा तो केसभी धनकी इवरमे हो जायेगा.

मुमताज—अगर हमारी हरकतें तुमको पसंद नडीं आती हये तो तुम रहे रस्ते जव और हम यहे रस्ते जाते हये.

(जना दोनोंका)

अयरसटलाह—कयुं बाध देणा !

माशाअटलाह—हां बाध जुअ मज यणा.

अयरसटलाह—अप धन औरतोंका ओक रस्ता पाकी रेह गया हय सय दादी मुखोंवाले लोग जमा होकर अटलाहुतआला के पास डेपुटेशन लेकर जये और धन औरतोंका पय दा ही होना अंद करा दें.

माशाअटलाह—और हम क्या करे ?

अयरसटलाह—तुम लुट्टे जेयो.

माशाअटलाह—यार तुं तो हंसता हय !

अयरसटलाह—अरे हंस्ता कान हय ? भये भी तो तेरी तरफ रीता हुं.

माशाअटलाह—तो क्या तुम बिसको तलक दे देंगे !

अयरसटलाह—तलाक न हुंगा तो क्या करंगा. धनकी इशन के पीछे मेरा हियाला तो निकल गया, ककत जेलमे जना अप पाकी रेह गया. अस अप धनपर लआनत लेजे.

माशाअटलाह—अस तो मुझे तुम्हारी राह कथुल हय.

કહેરમાન—ઠીક ખાસ બન્યો.

સાથી—અચ્છા ઇન્ટેન્શન કરને કે લિયે ઇનજનિત ફરમાયે.

કહેરમાન—ભવ કિસમત ઓર ખુદા મદદ કરે. (સાથીઓંકા બના) દિલમેં ઇમાન હય, જીશ્મમેં જાન હય, હાથમેં તલ, વાર હય, ઓર હિસમેં ધાર હય, વહાં તક કહેરમાન મઅમુમ સુહેલકી હિફાજતકાબી જમાવાર હય.

બાબ દુસરા.

પરકા મૌઘવાં.

પુરાના શાહિ મહલ.

શાહરયાર—આહીસ્તાં આહીસ્તા ઓર હુશ્યારીસે કામ લેના.

તાહેરા—આમે જો શાહી આરમગાહ કહેલાતા થા વોહ અબ કસાઈખાના હય. અબ ખેરહમ સંગી મકાન, ખુની દરે દિવાર ક્યા તુમકો બનાતે વકત કારીગરાને અચ્છી તરહ પાની નહીં પિલાયા થા. જો એક મઅમુમ બચ્ચે કે ખુનસે અપની પ્યાસ યુઝાનાં ચાહતે હો. અગર ઇસમે જાને કે લિયે રસ્તાન મિલા તો મંય અપને સરકી ટકરોંસે ઇસમે રસ્તા બનાવગી ઓર પ્યારે સુહેલકો છુડા લાવગી. સુહેલ ! સુહેલા તુ ક્યસા બદન હય જો તેરા ખુન પ્યાસેહયે મીટીઐમ પથ્થહબી

શાહરયાર—નિકલા, નિકલા કામચાખીકા રસ્તા નિકલા. દેખો ઇસ તરહકી દિવારમેં એક ઇંટ શરકી હુઈ હય. મયેં જાકર કોઇ હથ્થાર લાતા હું તુમ યહાં ઠેરો.

તાહેરા—યા ખુદા ! જીસ તરહ તુને રહે રોજન દિખાયા હય કામચાખીકા રસ્તા બતાયા હય ઉસી તરહ દસ્તે હિફાજત ફરમા કર મેરે લાલકો બચાના, (શમશાકા આના)

શમશા—કોન તાહેરા ?

તાહેરા—આસોસ ! શમશા ?

શમશા—ગયર વકત યહાં આનેકા તેરા મતલબ ?

તાહેરા—મતલબ રહે કે ખુદાસે ફર અપને ભતીજે કે ખુનસે હાથ ન ભર.

શમશા—ક્યા તુ યહે ચાહતી હૈ કે ઇસ સાંપ કે બચ્ચે કો છોડ દું ; કસને કે લિયે બચ્ચ હોને હું નહી કબી નહીં, યહ ખ્યાલે ખામ-હૈ ઉસ મુજકા ગસા ઘોટના ઇસહામકા પહેલાકામ હય.

તાહેરા—જોમે જોમ બચ્ચાબી અપને ખુબસુરત ખિલોનેકા જાન યુઝકર

તક ન કી, વોહ જોરત જો સિયાય ખુદા જોર ખાવિંદ
કે કિસીકે સામને સર ન જુકાઇ, વહી જોરત આજ
અપને માલિકકે બચ્ચે કે વાસ્તે તેરે કદમોં પર સ
રખકર દામન ફયલા કર સુવેહકી જાંઘી તુઝસે ભીકમે
માંગતી હય.

શમશા—મયેં તેરી ભીકમેં ઢોકર દેતી હું.

તાહેરા—નહીં નહીં મુંઝે મેરા બચ્ચા દે.

શમશા—હાં દુંગી મગર જાંઘ નહીં મુઘાં. ઠગેર જોર દેખ. કોઇ
હય ! (સીપાહી આતા હય)

સીપાહી—હુજુર.

શમશા—બાંધો ઇસે. મયેં અબી સુરંગ ઉઠાતી હું. (જાના)

તાહેરા—નહીં નહીં મુંઝે અપને બીરી બચ્ચે કે સદકમેં છોડ દે.

(શહરયાર આતા હય)

શહરયાર—ચલિયે ! ચલિયે ! ! જલદી કિજીયે.

(તાહેરાકા સિપાહીકે પંજેસે છુટના જોર મહસ
કી દિવાર તોડ કર અંદર ઘુસના. શહરયાર કાબી
સિપાહીકા માર કર અંદર જાના બચ્ચાદ તુગર-
લકા આના.)

તુગરલ—કાન ! શહરયાર જોર તાહેરા.

(તુગરલકા અંદર જાના. તાહેરા જોર શહરીયાર
કા સુહેલકા બાહર નિકાલ લાના. ઊસી વકત મકા
નકા ગીર પડનાં. તુગરલકા દબકે મરના, શમશા
જોર કહેરમાનકા આના.)

શમશા—ફતેહ ! ફતેહ ! ! ખુશી ખુશી ! ! !

કહેરમાન—નહીં, શિકસ્ત ! શિકસ્ત !

શમશા—તુ કાન ?

કહેરમાન—મયેં !

શમશા—કાન ? ક્યાઆજ કહેરમાન ?

(કહેરમાન લગેરા શમશા કતલુ કો કપદ કર બેતે હેં)

કહેરમાન—ઉધર દેખ.

શમશા—કાન ? તાહેરા સુહેલ જોર આજાદ !

બાબ ત્રીસરા.

પરદા પહેલા.

કવાયદ.

પુહેલ-કયું દોસ્તો અગર દુશ્મનને ફિર સર ઉઠ્યા, લડને મરનેમ્ મો
કા આયા તો તુમ ક્યા કરોજે ?

પહેલા લકડા-હમ કિયા કરેગે ! અગર વોહ પહાડ હોગા તો ઇસમેં
પિલ પડેગે.

દુસરા-અગર વોહ દરિયા હોગા તો ઉસમેં હમ ફાંદ પડેગે.

ત્રીસરા-અગર વોહ આગ હોગી તો ઉસમેં હમ કુદ પડેગે.

ચોથા-કાફરકે દો હોં હાથ ને મયેં દું જીનો કા એક આનમેં
મુંહ ફેર દું એક આનમેં થપ્પડસે દેવ કા સર તોડદું.

પાંચમા-મયદાને જંગ ઉસીકા હય મયે જીસકા સાથ દું.

રસ્તમબી બોલ જાય અગર એક હાથ દું.

છઠા-દેખે ને આંખ ઉઠકે તો સુરત બિગાડ દું.

દુશ્મન પહાડબી હો તો જડસે ઉખાડ દું.

પુહેલ-શાબાશ ! મેરે બહાદર દોસ્તો શાબાશ ! ચલો અમ કવા-
યદ શર કરેં.

ગાના.

આજ ચલા હય લશ્કર રતપર બનકર મસ્તાના

ધનધોર જયસે ગરદું પર હો બાદલકા આના

હાં—જુમકર હરએક સીપાહી મીસ્લે પરવાના

મુશતાક હય જંગી આતીશમેં ગીરના મરદાના

અરમન જરમન યુનાની રશ્મિયન પુરફન જાપાની

દુશમન તેગજન ધરાની, સખસે યહે પલટન લાસાની

(બાદ કવાયદકે જાના લડકાંકા.)

બાબ ત્રીસરા.

પરદા દુસરા.

પાદ શાહી હતયાર ખાના.

તાહેશ-શમશા ઓર કતલુ, જહાં એક હાકમકા કાનુન ઓર ઇન-
સાફ જારી હોતા હય વહાં કોઈ ફરદ બશર જુમકા ધરતિ
કાબ નહીં કરતા; મગર તુમને ખુદસે હાકમ, સાંદ સુરજસે
ગવાહ, ફરિશ્તોંસે ગસુસ, જહાં હકીકી ઇનસાફ ઓર કાનુન

ભારી હોતા હય વહાં કયેસે ગુનાહ પર ગુનાહ કિયેં જસકી
બરખતકા કોઇ મુશુત તુમ્હારે પાસ નહીં હય,
શમશા—હે સખ તું કિસસે કહે રહી હય.

તાહેરા—તુઝસે, જસને તંદ રોજી જાંઘી કે લિયે કયસે કયસે જુ
હમો સિતમ કિયે ઓર ઇસસે જો ગુરસેમેં જમીનકા આસ
માન પર ઉજલતા થા. અખ વોહ તેરા કરોર રોખો દાખ
કહાં હય, દેખ ઇસ વકત તું કિસ હાલમે હય; વોહ તેરા
ગુરર કહાં હય.

શમશા—એશક સદી કે ખાદ ગરમી, ગરમી કે ખાદ ખારસ, દિન
કે ખાદ રાત; તલુ કે ખાદ ગુરખ, પયદા હોનેકે ખાદ
મુરઝાના ઇન્તેહાયે બલંદી પર પહુચને કે ખાદ નીચે આના
કુદરતકા કાનુન હય. અગર મયેં અપને કો ઇસ હાલમે દેખ
અફસોસ કરેં તો અહમક હું, ઓર તુ ખુશ હોતી હય તો
મજનુન હય.

તાહેરા—કિસીકી મુસીબતોં કો દેખકર ખુશ હોના બદોં કા
કામ હય. મયેં ખુશ નહીં હું બલકે મેરી રહ જોડસે
થરરાતી હય. મયેં કહે દેખતી હું કે તુ પહેલે કિયાયા
ઓર અખ કયા હો ગઇ. અખ તુ કિસ મુહસે મુઆફી
માંગ સકતી હય.

શમશા—મુઆફી ? તુમ સભોસે ! જો સેરે દસ્તરખાનમે ગીરે હુયે
ટુકડે જમઆ કરકે પેટ ભરતે થે, ઉત સે મયેં મુઆફી
માંગુંગી ! આસમાન જમીનકે આગે સર ઝુકાયગા ! સેર
કુતોકે આગે ગિડગિડાયગા ! શમશા અપને જલીલ ગુલામોંસે
રહમકી દરખાસ્ત કરેગી ?

કહેરમાન—કયોં કતલુ કિયા હો ગયા ? લાશકી તરહ સદ, કબ્રકી
તરહ ખામોશ, વયરાનેકી તરહ ઉદાસ ખડા હય ?

શમશા—ખખરદાર ! કતલુ ખખરદાર ! ઇન્જતમેં પયદા હુવા, ઇન્જ
તમેં જ્યા ઇન્જતહીમેં મર જાના; મગર જવાબ દેતે વકત
જલીલ દુસ્મનકો ખુજદિલી ને દિખાના.

કતલુ—ખશ શમશા, અખ હમ દોનોં ઇસ કાબિલ નહીં રહે કે ખુદા
ઓર ઇનસાન કો ગુરસે જવાબ દે.

શમશા—શર્મ કર શર્મ. નામદ છુદે, તેરી ખાતોંસે ખુજદિલી

ઢીણુ આતી હય.

કતલુ—મગર તુઝે મળ્યાલુમ હયે કે ઇસ નહીં કા કયા
લીળ હોગા ?

સમસા—કયા હોગા ! સિદ્ધ મોત.

કહેરમાન—ખુદાકી કસમ અગર અયસી કાફર ઓરતકે લિયે ફરિસ્તે
બી સિદ્ધારીશ ફરે તોબી રહમ ન કરના ચાહિયે.

તાહેરા—નહીં કહેરમાન ખુદા રહીમ ઓર કરીમ હય ઓર
વોહ આપને બંદોમેલી રહમો કરમ દેખના ચાહત હય અમર
હમને ઇસકો માર ગલા તો ઉસકી મોતસે હમે કોઈ કાયદા
ન હોગા; અગર યે જીંદા રહેગી ઓર આયંદા કે લિયે તૌબા
કરકે નેક બનગમગી તો હમકો એક ગુનાહમાર રહકો દોજખસે
છૂડાનેકા સવાબ મિલેગા. શમસા, કલકા જુક હયે કે મયેં સ-
ર જુકાકર ગિડગિડાકર ફકીરનીકી તરહ દામન ફયલાકર સુહેલકી
જીંદગી બીકમે માગતીથી.

સમસા—કયા તુ યે સમજતી હયે કે મયેલી તેરીતરહઆજેજી કરંગી?

તાહેરા—નહીં નહીં મેરા યે ખિયાલ નહીં હય મયેં ફકત તુઝે
યાદ દિલાના ચાહતી હુંકે ઉસ વકત મેરી બીકમે તુને ઠોકદીથી.

સમસા—હાં દી થી.

તાહેરા—મગર મયેં આજ તુઝે બગયેર માંગે તેરી જીંદગી બખશતીહું

સમસા—હુ મુઝે મુઆફ કરતી હય. મયેં તેરી મુઆફીકા તેરે જલીલ
ચહેરેપે નફરતસે વાપસ ફેંકતી હું.

કતલુ—શમસા નાશુકરગુજર ઓરત જીંદગીકી કદ્ર કર.

સમસા—ગુલામોંકી તરહ જીનેસે આકાઓંકી તરહ મર જાના બહેતરહય.

કતલુ—મગર હમ દોનોં મોતકે લિયે તયાર નહીં હયે;

સમસા—કયોં ?

કતલુ—મોતસે જીંદગી જ્યાદા પ્યાસે હય.

સમસા—ચુપ ! બુજદિલ પસ્ત હીમ્મત શમાકર. મયે. ઓરત હોકર
મોતસે નહીં ડરતી ઓર તુ મર્દ હોકર ખોફ ખાતા હય !

કતલુ—ખુદાકે લિયે જી ઓર જીને દે.

સમસા—હાં મયેં તુઝે જીને દુગી ઓર જીહગી યું

સમસા—કતલુકો ગોલીમારના ઓર ખુદબી ગોલી માર કર મર જાના

કતલુ—અફસોસ ? યે હય બદકાર ઓરત કી મહોબ્બતકા નતીબ.

તાહેરા—જો થંદ મીનટ આગે ઇસ ચરમ મેં ગરેરાંકા ખુન ઉખલતા
 થા, અફસોસ ! વોહ જમીન પર ખેહશો હરકત પમ હુવા
 હયે. પ્હે પાઉં હાથ જસમે ખોદકા ખંજર ચમકતા થા, પ્હે
 સરજસકે સામને હજારોં આદમી સર ઝુકાતોં થે, અલરજ પ્હે
 શમશા ઓર કતલુ ચુરશેમેં જમીનકા આસમાન તક ઉઝલતે
 થે વહી ઇસ વકત ધુલ કંકર, પથ્થર પર ચડે હુવે દુન્યાકા
 એપની જલલત તમાશા દિખા રહે હંચ અચ લોગો, જો દુ
 ન્યા પર પુલ ગયેહો, આખિરત કો ભુલ ગયે હે. ઇસકા દે
 ખકર ઇખરત પકડો—

શએર.

જહાં નહીં હયખિદીસ્તો દોજખ, યહીંજ જાઓ સજા મીલેગી,
 ભલા કરોગે ભલા હી હોગા, દગા કરોગે દગા મીલેગી.
 સમઝો વના એક દિન તુમહારાબી યેહી હાલ હોગા.

બાબ તીસરા.

પરદા તીસરા.

રાસ્તા.

(શીરીંકા આકર દૌડ જના જસકે પીછે પાગલ
 શહેબાજકા હાથમેં ડંકા સિયે હુવે આના.)

શહેબાજ—મેરા નામ શહેબાજ ઉરફે ડંડેબાજ ઓર મેરે ડંડે કા
 નામ પાજનવાજ કોઇ જરા કહ સુનાયા કે મયેને સોંટા જ-
 માયા. આજ મયે એક આદમીકે કહેને મે એક ઓરત
 પર આસક હો ગયા હું, મગર વોહ મેરેં દામેં
 નહીં આતી હય, અપનેકા શોહરદાર ખતાતી હય ખચર દેખા
 જાયગા, અખ મયેં ઇસકી જુસ્તે જુમેં જતા હું. (જના)

બાબ તિસરા

પરદા ચૈયા.

ડાક ખંગલા.

ખચરસદલાહ | શુંક હય કે નાક કાન સલામત લેકર ઇસ પોશાકકી
 ખદોલત ઇસ સલામતી કે દરએમેં આન પહુચા વર્ના જો મત
 તુગરસકે હાલી મવાલી ઓંકી હુમ વોહ મેરીબી હેતી.

(આવા સીરીઝ)

શીરી—ઉઠ અલ્લાહ મુવા યહે તો મેરા પીઝાહી નહીં છોડતા.

ખયરસદલાહ—હયેં અધરેમે યહે કીટસન લાઈટ કહાંસે આ મધ.

શીરી—સાહેબ ?

ખયરસદલાહ—એગમ મયેં સાહેબ નહીં હું મયેં એક મઅમુલી દે-
સી આદમી હું.

શીરી—મુઆફ કીજયે આપકે લીયાસમેં મુઝે સાહીબ કા ઘોઝા હુવા.

ખયરસદલાહ—ઇસકી મરક મયેં અપકા સમઝતાહું યુંકે આજકલ રેલવે
કુંપની વાલે દેસી એસેનજરોંકા લાવારીસ જનકર લેક બકરીકી
તરહ ઉપર તલે ઠસાતે હયેં ઇસ લીયે મયેને કોટ પટલુન પ-
હેન લીયા તાક મેરે કમ્પાટ મેન્ટમેં કોઇ ધુસ ન આયેં.

શીરી—આપકા નામ ?

ખયરસદલાહ—ખયરસદલાહ

શીરી—જનાબ આપકા યહે સુનકર રંજ હોગા મયેં અપને શૌહરકે
સાથ રેલમેં આ રહીથી કે એક સ્ટેશનપર વોહ કીસી જુરરત
કે લીયે ઉતરે ઇતનેમેં સીટી હુઇ ઓર રેલ ભાગ નીકલી
મયેં યહાં આતીથી કે એક નીમ વહશી મેરે પીછે પડકર સ-
તાતા હય

ખયરસદલાહ—તુમ જયસી હસીન ઓરતકો હરગીજ હરગીજ તન્હા
સફર ન કરના ચાહીયે; કયા આપકો મઅલુમ નહીં આજ ક-
લ બરાબર જુજદીલાના હુમલા હોતે હય ?

શીરી—મયેં જનતી હું કે આપ કોઇ શરીફ આદમી હયેં

ખયરસદલાહ—ઇસમેં કીયા શકતી યહે તો મેરી શક્ત કહે કયું હય કે
દેહલી દરબારમેં લાટ કર્જન ઓર મયેં એક હી હાથી પર
બઘડે થે.

શીરી—મયેં ઉમીદ કરતી હું કે મેરે શૌહર કે આને તક મુઝે ઉસ
શખ્સસે બચાયેગે

ખયરસદલાહ—આપ બીલકુલ બે રીક રહેં અગર વોહ યહાં આયા
વો શએકહી ધુસેમે ઉસકી બોપરી કે સાદેસતર ટુકડે કર
દુંગા

શીરી—મયેં જરા બાબર તક જાતી હું લેકીન વોહ દુસ્મને જાન
રે પીછે ન આને પાયે.

ખચરસલાહ—મળલ હય ! મયેં ઉસકો મુરકે કસ હુંગા
શીરી—તો મયેં આપ પર ભરોંસા રખું.

ખચરસલાહ—બલ્કે યહે સમજયે કે આપ અપને શૌહરકી હીક્ષતમે
હયે.

શીરી—તસલીમ

(બના)

ખચરસલાહ—કીયા સજ્જ આરત હયે, અગર યહે કીસી નાટક કંપ-
નીમે નૌકરી કરે તો કંપનીવાલોં કે દીન શીર જાયેં.

(શહેબાજકા આના)

શહેબાજ—અમે તુ કૌન હય ? ઇસકા બાપ હય ભાઈ હય શૌહર હ-
ય કૌન હય ? વોહ કહાં હય ?

ખચરસલાહ—યહે નઈ ટાઇપકા જનવર કહાંશે નીકલ આયા !

શહેબાજ—અમે ગલે કે બચ્ચે મેરી તરફ કીયા દેખ રહ્યા હય ! નીગા-
હ નીચી કર ઓર બોલ વોહ કહાં હય !

ખચરસલાહ—વોહ ! કૌન વોહ !

શહેબાજ—વોહ બીલ્લી જો મેરે ચુહે જયશે દીલકો જખમી કરે યહાં
આઈ હય.

ખચરસલાહ—મયેં કીસીકા નહીં જાનતા.

શહેબાજ—દેખના ખચરદાર હોશયાર વના ઇસ ડાઉસેં તેરા ભેજા હયા
મેં ઉડતા નજર આયગા.

ખચરસલાહ—અરે અરે યહે કીયા કરતા હય ?

શહેબાજ—ઠહેર જા મયેં દેખતા હું કે તુ કીસ તરફ મરતા હય ?

ખચરસલાહ—ક્યા દુન્યામેં મયેં કાઈ ફાલતુ આદમી હુંજો મરં

શહેબાજ—દુન્યાકા તેરી કાઈ જુરત નહીં.

ખચરસલાહ—મગર મુઝે તો દુન્યાકી જુરત હય.

શહેબાજ—અગર તુ કાઈ અયરા ગયરા નયુ અયરા હય તો ઇસ પાછ
ફટકર કે ડાઉસેં તેરા ભેજા ફાડ ડાલુંગા

ખચરસલાહ—અરે દોસ્ત ખુવાહ મ—ખુવાહ લડતા હય અપના મતલ-
બ તો ખતા ?

શહેબાજ—અચ્છ તો દેખ તુ ઉસકા શૌહર હયે તો મયેં ઉસકે ઇસ્ક-
સે બાજ આ જાઉંગા

ખચરસલાહ—જા દોસ્ત મયેં કહેતાહું કે તુઝે ઉસ સેબાજ આના દો પડેગા

શહેબાજ—કીયું ?

ખયરસલાહ—કીયું કે વોહ મેરી ખીવી હય.

શહેખાજ—ક્યા ખીવી ? અરે જન જન તુતો ઉસકા બાપ મઆલુ મહેતા હયે.

ખયરસલાહ—તેરે બાપકી કસમ અલગી જુમેરાતકો મેરા ઉસકા ની-કાહ હુવાં હય

શહેખાજ—ખયર અગર નાલાયક માબાપને અપની લક્ષી તેરે જયસે ચીડીમાર કે હવાલે કર દી હય તો મયેબી ઉસકે ઇન્કસે હા-થ ઉઠાતા શુ ઓર અપને ઇન્કસે જનાજોકો કીસી મઅશુક કી કબકે પાસ દફન કરનેકો લે જાતા હુ મગર તેરા નામ ?

ખયરસલાહ—મેરા નામ ખયરસલાહ.

શહેખાજ—તુ જુટા હય બદમાશ હય ઉસને અપને શૌહરકા નામ મુશ્કી લ આસાન બતાયા હમ

ખયરસલાહ—હાં હાં દોસ્ત મેરા ચેડી નામ હય.

શહેખાજ—તો પહેલે કીયું નહીં બતાયા.

ખયરસલાહ—મયે ને જરા તુજે દીલજગીમે ઉડાયા.

શહેખાજ—અચ્છ તોં મયે જાતા હુ.

ખયરસલાહ—જન ભાઈ ખુદકે લીયે જન.

શહેખાજ—મગર દેખના અગર તુ ઉસકા શૌહજ ન હુવા તો મારે કે ડાં કે તેરી જોપરી પીલપીલી કર દુંગા

ખયરસલાહ—અરે કમખખત શીર આ ગયા જન ભાઈ મયેં સચ કહે-તા હુ (જના કમખખતને ડાંડા તાન તાન કર મેરા આધા દમ નિકાલ ડાલા. પર યહે સામનેસે પુલીસકા બાગડ ખીસ્લા કયસે આ રહા હયે !

જમાઅદાર—ઈધર આવ.

ખયરસલાહ—લો ઇનકે બાવાકા હુકમ ચલતા હય, ઈધર આવ.

જમાઅદાર—તુમ જાનતે હો હમ કોન હયેં ?

ખયરસલાહ—આપ ઇસ શહરકી ઝાહુ હયેં.

જમાઅદાર—ઇસકા ક્યા મતલબ ?

ખયરસલાહ—જયસે કચરપટી મુલ્લેકે ગધે કુરે કરકટોકો સાફ કરતે હયેં, વયસે હી આપ બદમાશોસે શહરકો પાક કરતે હયેં.

જમાઅદાર—લલા યહે ક્યા હમ?

ખયરસલાહ—લકડીકા ઉત્તરા જસસે બાદમાશોં કી હજમત કી

જાતી હય.

જમાઅદાર—અચ્છ દીલ લગી છેડો ઝોર પહે ખતાવ ધંધર દોષ
નીમ વહશી આદમી તો નહીં આયા થા ?

ખયરસદલાહ—હાં હાં અલી એક લમતડગા હાથમેં કંડા લીયે નાજ-
લ હુવા થા. જો ખાત ખતમેં સોટા તાનતા થા.

જમાઅદાર—તોં તુમને ઉસકો પકડ કયું નહીં ?

ખયરસદલાહ—યહે કામ તુમહારા હય.

જમાઅદાર—દિવાને કો પકડના હમારા કામ નહીં હય.

ખયરસદલાહ—ફિર તુમહારા કામ કયા હય ? રાસ્તે પર સોદા બેચને
વાલે કો સતાવ, ખટારે વાલોંકો પકડ લેખવ, ખુદા ખખસ
નાટક દેખને આવ. મિયાં સીધી તરહ ચલા જાવ વર્નાં સુ
પ્રીનટન સાહેબકો ખખર હો ગઇ ઝોર પહે કાલી ઠફની ઉ
ત્તર ગઇ તો કરાફરડ મારકીટમેં હેલપાટી કરતી પડેગી.

જમાઅદાર—દેખો ગ્રાંટ રોડ પર રહેના હય તો પુલીશવાલોંસે આડી
તીરંજી ખાસેં ન કરોં.

ખયરસદલાહ—અચ્છ ભાઇ ખાતા હુમ મુઆફ કરો.

જમાઅદાર—ખતાવ વોહ કિસ તરફ ગયા ?

ખયરસદલાહ—વોહ સીધા કાંજ હાઉસ કી તરફ ગયા હય.

જમાઅદાર—અચ્છ હમ ઉસકી તાલાશસેં જાને હયેં અગર ઈતનેમેં
યહાં આ જાય તો ઉસકો પકડ રખના.

ખયરસદલાહ—જુરર જુરર મયેં ઉસકી મુસ્કેં જકડ કર પુલીશ સ્ટેશ
ન પર લેજ દેતા હું (જમાઅદારકા જાના) લો મયેં
ઉસકો પકડને લગા. કમખખત ખાત ખાતમેં તો સોંટા તા-
નતા હય, અગર પકડનેકા નામ હું તો મેરા બેજ હી ન
નિકાલ દે.

(શહેબાજ ઝોર મુસ્કીલઆસાનકા આના)

મુશકીલઆસાન—હાં મેરે ચચાકા યહી નામ હય.

શહેબાજ—કયા મુસ્કીલઆસાન.

મુશકીલઆસાન—હાં મુસ્કીલઆસાન.

શહેબાજ—તો દેખો વોહ હયેં.

મુશકીલઆસાન—કોન ? પહે ?

શહેબાજ—કયા તુમ અપને ચચા કો નહીં પહચાનતે ?

મુશકીલ-આશાન-નહીં

શહેબાબ-સખખ ?

મુશકીલ-સખખ મહે કે મોહ બહુત અરસેસે મહાં ચલે આયે હયે.
આજ તંક મયેને ચચાકી સુરત ઔર ચચાને મેરી સુરત
નહીં દેખી હય. (ખચરસલાહસે) ચચા જાન મુઝે અપને
દમ ચુમનેકી ઇજાજત દીજીયે,

ખચરસલાહ-હયે ? તું કોન હય બાબ ?

મુશકીલ-આપકા ભતીજા

ખચરસલાહ-(ખુદસે) મેરાતો કોઇ લાઇ હી ન થા શીર મહે ભતીજા
કહાંસે ટપક પડા !

મુશકીલ-મંચ આપકા ખત પાતે હી ખીદમત મેં હાજર હોતા મગર
સરબે મે રેલ છુટ ગઇ ઇસ લીયે વકત પર ન આ સકા
મુઆફ દિજીયે.

ખચરસલાહ-ખુદ જાને કિસે ખાતકી મુઆફી માંગતા હય ! મઅ-
લુમ હોતા હય કીસી ઔરકે ઘેઠિમેં મુઝે ચચા બનાયા હય
અગર કુચ્છ બોલુ તો કમખખત સોંટા તાનતા હય, ઇસ
લીયે અખતો જો કુચ્છ આયા અંટ સંટ બક દું.

મુશકીલ-ચચા જાન ?

ખચરસલાહ-ચુપ શયતાન તુ બક નાલાયક હય.

મુશકીલ-મેરાક.

ખચરસલાહ-તેરા બાપ તુઝસેબી જયાદ નાલાયક થા.

મુશકીલ-સચ હય મયેને ચાચાકો જયસા અંતિશ મિજાજ સુના થા
વેસાહી પાયા.

ખચરસલાહ-ચલ મયેં એક શરીફ આદમી હું ઇસ લીયે તેરા કુસુ
ર મુઆફ કરતા હું.

શહેબાબ-ચલ અપને ચાચાકો અદાબ બજા લા.

મુશકીલ-અદાબ!

ખચરસલાહ-અદાબ સે કયા હોતા હય કાન પકડ.

મુશકીલ-લીજીયે કાન પકડતા હું.

ખચરસલાહ-કાન પકડનેસે કયા હોતા હય પાઉં પડ

મુશકીલ-લીજીયે પાઉંબી પડતા હું.

ખચરસલાહ-પાઉં પડનેસે કયા હોતા હય નાક રગડ.

શહેબાબ-બસ દોસ્ત બસ, ઇતની આજેજ પરતો ખુદાબી મુઆફ

કરતા હય. ચલો અમ આપને ભતીજેકા ગલે લગાવ (મુશ-
કીલ ઝોર ખયરસલાહકા ગલે મીલના) ઝોલો ખુશી-ખુશી
હીપ હીપ—હુરર.

મુશકીલઆસાન—ચચા જન આપકી કતીજભી આપ હય અગર
ધનજત હોતો ખીદમતમે હાજર કરે ?

શહેબાજ—પુછનેકી કયા જુરરત હય, જા બુલા લા,
(મુશકીલઆસાનકા જના ઝોર ઉસકે અસલ
ચચા મુશકીલઆસાન કા આના)

ખયરસલાહ—ચલો એક બલાતો ટલી. દુસરી બલા ટલ જાયે તો
બંદા યહાસે નિકલ જાય.

ચચા—મયેને આપને ભતીજેકા ખત લીખકર ચહ બુલાયા હય. ચકી
ન હય કે વોહ આયા હોગા, બોલો તુમ દોનો મેસે મેરા
ભતીજ કાન હય, મયે કીસકા ચચા હુ ? બોલતે કયો
નહી ? કયા તુમ દોનો ગોગે હો ! તુમહારા નામ ?

શહેબાજ—શહેબાજખાં ડહેબાજ,

ચચા—ઝોર તુમહારા નામ ?

ખયરસલાહ—મુશકીલઆસાન

ચચા—મુશકીલઆસાન, તો ખસ તુહી મેરા ભતીજ હય.

ખયરસલાહ—લો થોડી દેર પહેલે ચચા થા અખ ભતીજ ખનગયા.

ચચા—નાલાયક ધવર દેખ, ખત મયે તુએ કયા કહુ !

ખયરસલાહ—તુમ મુએ કુચ્છ ન કહો,

ચચા—તુ ઈસ દુન્યામે એક હી બેવકુફ હય.

ખયરસલાહ—નહીં રહે ઝોર મયે દો હયે.

શહેબાજ—કિયું બે !

ખયરસલાહ—મુઆફ કર દોસ્ત.

ચચા—મુએ ઈસ ખાતકા બુવાખ દે કે તુને શાદી કયુ કી ?

ખયરસલાહ—ઈસ લિયે કે ખજારા બેવકુફ આર પેદા હો.

ચચા—મગર શાદી બી કી તો ઝોસ્ત સે કયોં કી ?

ખયરસલાહ—ઝોસ્ત કે સાથ નહીં કરતા તો કયા કીસી મર્દ કે
સાથ કરતા ?

ચચા—ઝોર ફીર ચહે દીઝાઈ કે શાદી કે લીયે મેરા હુકમભી નહીયા.

ખયરસલાહ—શાદી કે લીયે હુકમ લેનેકી કયા જુરરત થી ?

ચચા—જુરરત કયું નહીં થી. આજ તો બિના હુકમ ચચાકે એક

ખીવીકા શૌહર હો ગયા, કલ ખમચેર ઇનજન એક બચ્ચે-
કા આપ બન જાયેગા.

અચ્ચા—ખચર અગર તુ યહે ચાહતા હય કે વસીયત નામેસે તેરા નામ
રદ ન કરેં તો અપને ગુનાહોં કી મુઆશી માંગ,

ખચરસહલાહ—કિસ ગુનાહ કી મુઆશી માંગું ?

શહેબાજ—કયું મુઆશી કયુ નહી માંગતા હય કયા શર્મ આતી હય ?

ખચરસહલાહ—શરમ કાહેકી ? મુઆશી માંગના તો આજ કલ ફેશનમે
દાખિલ હય,

અચ્ચા—તો બોલ કે ચચાગન મયેં ખતાવાર હું.

ખચરસહલાહ—ચચાગન મયેં શયતાનસે જ્યાદા ગુનાહગાર હું

અચ્ચા—ઐર મુઆશીકા ઉમીદવાર હું.

ખચરસહલાહ—ઐર મુઆશીકા તલબગાર હું.

અચ્ચા—શાબાશ, હાંદાબાશ, બસ અબ મયેં તેરે કુસુર મુઆફ કરતા
હું. ઐર તેરી ખીવીકા તરફસેબી દીલકે સાફ કરતા હું.

ખચરસહલાહ—મયેં આપકા શુક્રીયા અદા કરતા હું

(શીરીં કા આના)

શીરીં—મઅલુમ નહીં મેરે મીયાને ઉતની દેર કહાં લગાઇ.

ખચરસહલાહ—મેગમ આવ અપને શૌહર કે ચચાકા અદાબ બન
લાવ,

શીરીં—આહા આપ તશરીફ લે આયે, હયે, મયેં કદમખોસ હોતી હું.

અચ્ચા—ખેટી તુ યયે સુનકર જ્યાદા ખુશ હોગી કે મયેંને તેરે ઐર
તેરે શૌહર કે કુસુર ખીલકુલ મુઆફ કર દીયે.

શીરીં—ચચાગન ઇસ વકત શકીયા અદા કરનેકે લીયે વો મેરા શૌહર
મોજુદ નહીં હયે. લેફીન મયેં ઉનકી તરફસે બી શુક્રીયા
અદા કરતી હું.

અચ્ચા ખેટી તેરા શૌહર તો યહાં પહેલેસે મોજુદ હય,

શીરીં—આપ કીસે શૌહર ખતાતે હયેં ? મયેં સમઝી નહીં

ખચરસહલાહ—ખીવી ઇધર આવ મયેં સમઝાઉં

શીરીં—હયેં સાહેબ આપ દીવાને તો નહી હો ગયે ?

ખચરસહલાહ—હુવા તો નહી મગર અબ હોં જાઉંગા.

શીરીં—ઝોડા ઝોડા મેરા હાથ મયેં તુમહે એક શરીફ આદમી
સમઝી થી.

ખચરસહલાહ—શરીફ તો હું મગર જુરત કે લીયે પાછ બન ગયા

હું: દેખો એક શરીર આદમી તુમ્હારે પાઉં પડતા હય.

શીરી—પાઉં પડતે હવે તુમ્હે શરમ નહી આતી ?

ખયરસલાહ—પાઉં પડના તો આજકલ ફેશનમેં દાખિલ હય

શહેબાજ—કયું જે ઉધર છીપ છીપ કે ક્રિયા સમજાતા હય.

ખયરસલાહ—ચુપ. મીઠાં ખીટી કે મુઆમિલાતમેં કયુ દખલ દેતાહય?

શીરી—તુમને શીર મુઝે ખીટી કહા ?

ખયરસલાહ—ખુદકે લીયે પાંચ મીનટ કે વાસ્તે મેરી બીવી જન
જન. મુઝે આફતસે બચાવ.

શીરી—તુંમ કહીં દીવાને તો નહી હો ગયે હો.

ખયરસલાહ—દેખો ખીવી માન જન.

શીરી—અરે જન ભત્ત.

ચચા—નાલાયક યહે મુઆમિલા કયા હય ? યહે તુઝે ભાઈ કહેતીહય
તુ ઇસે ખીવી જતાતા હય, તુમ દોનોક ગડબડ ગોટાલામેરી

સમજમેં નહીં આતા હય. (મુશકીલઆસનકા આના)

મુશકીલઆસાન—આહા પ્યારી શીરી તુમ આ ગઈ ?

શીરી—રાહ સાહેબ ખુબ રાહ દીખાઈ.

ખયરસલાહ—અસ અમ જુતીઆં ખાનેકી નોખત આઈ.

મુશકીલઆસાન—મયેને રાહ દીખાઈ યા તુમને દેર લગાઈ, ચાલો ખ
યર ચચાજનકે કદમ ચુમો.

શીરી—હયેં તુંમ્હારે ચચાતો યહે હયેં,

મુશકીલઆસાન—કોન યહે ખુદા ?

શીરી—નહી પ્યારે મુશકીલ આસાન તુમ્હારે ચચા તો યહે હયેં

ચચા—હયેં મુશકીલઆસાન ! મુશકીલઆસાન તો ઇસકા નામ હય,

શીરી—કોન કહેતા હય ! ઇસકા નામ તો ખયરસલાહ હય,

ચચા—મઅલુમ હોતા હય કે યહે મેરા ભતીજા નહીં હય,

મુશકીલઆસાન—મઅલુમ હોતા હયે કે યહે મેરા ચચા નહીં હય.

શહેબાજ—મઅલુમ હોતા હય કે યહે ઇસકા શૌહર નહીં હય.

શીરી—મઅલુમ હોતા હય કે યહે શરીફ નહીં હય.

(જમઅદરક સિપાહીઓકે સાથ આના ઓર શહેબાજ કો પકડ લેના)

જમાદાર—હત તરેકી, બડી મુશકીલસે હાથ આયા.

ચચા—અરે ભાઈ ઇસ જેમુનાહકો કયું પકડતે હો ?

જમાદાર—યહે નીમ વહેશી પાગલ ખાનેકી દીવાર ફાંદ કર ભાગ નિક
લા થા કમખખતને હમેં પરેશાન કર રખા થા,

શહેબાજી—અરે છેડ નહીં તો માર કાલુગા પીસ યલુંગા, રંગડ યલુંગા,

ખયરસલાહ—કયુ ચચા અમ સોંટા ચલાના ભુલ ગયે? કમગખરે
મેરા નાકમેં દમ કર રખા થા,

જમચદાર—લે ચલો-

ખયરસલાહ—ચલો મયેબી તુમહારે સાથ ઇસકો પાગલખાને પહુચા
ને આતા હું.

ચચા—ભાગતા કહાં હય નાદરગમ, તુ મેરા ભતીજા હયે ચે તુને
કહાહે કિયું !

મુશકીલઆસાન—તુ મેરા ચચા હયે ચે તુને કહાહે કિયુ ?

શીરી—તુ મેરા શૌહર હયે ચહે તુને કહાહે કયું ?

ખયરસલાહ—અચ્છ મયેં તુમ સખકો અલગ જવામ દુ યા એકદમ?

ચચા—એકદમ,

ખયરસલાહ—બહુત અચ્છ લેડીજ એન્ડ જોન્ડસમેન, મયેં નિહાયત
શુક શુમરતા હું કે આપ લોગ અપના કીમતી ટાઇમ વેસ્ટ
કરકે મેરા સોરટ એન્ડ સ્વીટ લેકચર સુનને કે મીયે તક-
યાર હયે.

ચચા—તુએ લેકચરખાજી કરને કિસને કહા !

ખયરસલાહ—માઇડ લોરડજુરીએન્ડ મયેં ખયરસલાહ વલ્લ શેખસલાહ
હ સાકિન કસાઇ મુહલ્લા તુમ સખકે સામને ખુદકો હા-
જીરો નાજર જનકર ઇકરાર કરતા હું કે ન મેરા દ્રાઇચચા
હય, ન ભતીજા હય, ન જોર હય, ચહે સમ ગડબડ ઘેટા
લા ઇસ કડેખાજ કે સોટેકા હય, મેરે ખુટે ઔર જવાન
દોસ્ત ચહે પાગલ ઇસ ઔરત કે પીછે પડ ગયા થા ઇસકો
સતાતા થા, મયેને ચહે બલા અપને સર મોલ લી ઇસકી
કીસમત બચાઇ, ઔર ઇસ આશ્તમેં નાહક અપની જન
કસાઇ.

ચચા—મગર તુને અપના નામ મુશકીલ આસાન કયોં બતાયા !

ખયરસલાહ—અગર મયે અપના એસલ નામ બતાતા તો ચહે કમખ
ખત સેટેશે મેરા ભેજા હી તોડ દેતા,

ચચા—તોખાહ તોખાહ ! કયસે ભલે માનસકો હમને સતાયા ભાઇ મેચ
કસુર મુઆફ કરતા,

ખયરસલાહ—ખુદા સમજે,

મુશકીલઆસાન—મયેનેલી જો કુચ્છ કિયા હય ઉસકી મુઆફી
આહતાહું.

ખચરસલાહ—શમતાનકા હવાલા.

શારી—જનાબ, ફક્ત મેરી કબજત ખચાનેમેં આપ પર વહે મુસીબ
ત આપ ઇસ લીયે મેગલી કસુર મુઆફ કિયે,

ખચરસલાહ—પહેલે નંબરમેં તુમલાગ કસુર મુઆફ.

ગાના-૧.

હમકો માફ કરો સાહેબ તુમકો જે કુચ્છ હય કોઈ
મુજકો ખીતકુલ ધન ચકકર ગેહ ડહેયાજને કીયા.

એશક પાગલને હમ સમયર ગેહ અધેર કર દીયા

ગડગડ જાડા, સમ ઘોટાલા હુવા ઉડયાલા

અદેશા લો મીટ ગયા હરએકયા મુલાલાલા કયા

ખર આયા હય મુદદાયા કયાહી હોયાલા ખારીતી આલા વાહ

ખાખ તીસરા.

પરદા પાંચવાં

જસ્નતાજપૌશી.

દરખારી—ખુશા નસીબો કે હુસ્ક અજ સર નૌ ખુતનમે આપ દિવોંકો
ફરહત હુધ મયસર કે રહ ધીર જનનો તનમે આપ.

.. મુઆરિક અફસુરદા ખાતીરોંકો બહાર રહતા ચમનમેંઆપ
નાનીક હો ચસ્મ મુન્તઝરોંકો કે શમઅફિર અંનખુમનમેંઆપ

દહેમાન—ગુજર ગઈ રાત રંગે ગમકી જહાંમેં રાહતકો રોજ આયા
જુલુસ કરોંકો તખ્તે દાવતમે મહેરે આલમ ફરોજ આયા

ગાના-

શોલે નીત મુગટ સીસ બાજે સંસામેં ડંકા ગગન

ગરજ ગરજ સરકારકા

હુડે જગ તુમરી જાંવ ચરત ન લાંગે ગાવ ગાંવ

લોગનમાં સદા નાવ ગુજે દરખારકા—

જયો તુમ જુગ જુગ હમ તારે તુમ ચંદ્રમાન

તુમસે જગ ચમકે જોતીશ રૂપ પ્યારે—હાથે

નસીબ યાર જહાં જેરે ઇકતેદાર રહે

હમેશાં ગુલશને એકબાલમે બહાર રહે

છીન છીન બહડે તુમરી શાન આન બાન હો નીસાર

સારે—જગત પ્રાણુવારે—મગન મગન—જયો

શુહેલ—અમ્મખાન તુમ ખુશીકે બદલે ચેતી કિયું હો!

તાહેરા—પ્હે ગમકે આંસુ નહી હયેં ખુશીકે અધમુ હય, જનાબ મુકો
આપ મુસ્લકકે મુહસીન હયેં સાં લીયે તાગપોશીકી બચુ

રીક રસ્મ આપહી કે હાથેસે અદા હોતી ચાહિયે.

शहरीवार—यह मज्जा तमाम मुल्ककी नज्मान बनकर चले, नज्मानकी
ताकीद करना है,

कहेरमान—भये, इस तहरीकको अपना इर्ज और धर्मगत समझता हूँ

सुहेल—ठहरीये, ठहरीये, पहले अम्मीमनडा पहनाये,

ताहेरा—नही भेटा यह तुम्हारेही सरपर अच्छा मयसुम होगा.

सुहेल—नही भये न मानुंगा तुमका ताज पहनना ही पड़ेगा.

ताहेरा—भेटा तुमने कभी माँके साथ जूट नही की आज क्या करते हो?

सुहेल—अच्छा तुमनेही कभी भेटे की जूट नही टाकी आज क्या
टाकते हो?

कहेरमान—कितनी पुनसुरत दलील (सुहेलका ताज लेकर ताहेराका
पहनाने चाहना. ताहेराका रोकना)

सुहेल—लो पहनो.

ताहेरा—भेटा यह तुम्हारे ही सर पर अच्छा मयसुम होगा, तुम
ही पहनो ताँके भये दण्ड कर पुश हूँ और तुमको
दोआये हूँ.

सुहेल—इसमे समझायेना.

कहेरमान—मानु अगर अयसे हमारे ताजकी आपका पहनाये जये
तो अपने जे जे कीमती कुर्यानीयाँ इस मयसुम के
लिये दी हय, उसकी अच्छा नही हो सकती,

ताहेरा—जनाये अली, आप मेरे पीछले दुपोंकी तरफ जरापार धारा
करके अपनी मोनुदा पुशी का जेमज न करें,

कहेरमान—सुहतरम मानु अस अज हमारे शहजदेका दील छोटा न
किशये,

ताहेरा—अगर आप लोगोकी यही मरज हये तो मयेली अपनी मर
जका सुहेलकी पुशी के ताँके करती हूँ.

सुहेल—(ताँज पहनाकर) दील जहाँत पुश हुवा.

ताहेरा—अस पुशी पुरी हुवा, लो अज तुम पहनो और उसके साथ
मेँ अहलो धमसाइसे रयतका जश करो.

अज—तुरे अक्याल तेरा आजसे बरधर यमके,
हशर तक ताँजे हुकुमत तेरे सरपर यमके,

या छेलाही तेरा छक्याल ताँजदा रहे,

मुल्ककी किममत मालीक हशर तक जँदा रहे,

आमीन !

आमीन !!

आमीन !!!

तमाम शुद्ध.

જાહેર ખપ્પર.

— ૦ —

આશય સાથેનાં ઉરદુ નાટકો	કીમત-રૂ-આ-પ		
પુખસુરત બલા ૦-૮-
જહરી સાંપ.... ૦-૮-
સયદે હવસ.... ૦-૮-
અસીરે હીર્સ ૦-૬-૦
હદીયતુલ મુશ્વેમીન ૦-૮-૦
જંગનામા ૦-૪-૦
અંબમે સખાવત (બાદશાહે ખુદા દોસ્ત) ૦-૬-૦

ઉરદુ નાટકનાં ગાયનો.

પુને નાહર, અસીરે હીર્સ, ચમકતી બાજરી, સયદે હવસ, મન્તેકામ, હારજીત, બનીસાર, સુનેહરી, અંબર, હરીશ્ચંદ્ર, પુની શેરની, દરેકની કીમત બે આના.

ગુજરાતી નાટકનાં નોવેલો.

લોજકુમાર ૦-૧૨-૦
વીણાવેલી ૦-૧૨-૦
વીજળા વિજય ૦-૧૨-૦
સતી દ્રોણી ૦-૧૨-૦
મોહીની ચંદ્ર ૦-૧૨-૦

તે શીવાય બીજાં નવીન નોવેલો, બુની વારતાઓ વીગેરે દરેક જાતનાં પુસ્તકો મળશે.

મળવાનું ડે. પુસ્તકેતર હલાલ જેઠાલાલ વાઘીલાલ.

ડે. સારંગપુર તળીયાની પાળ—મમલખાદ.

